

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

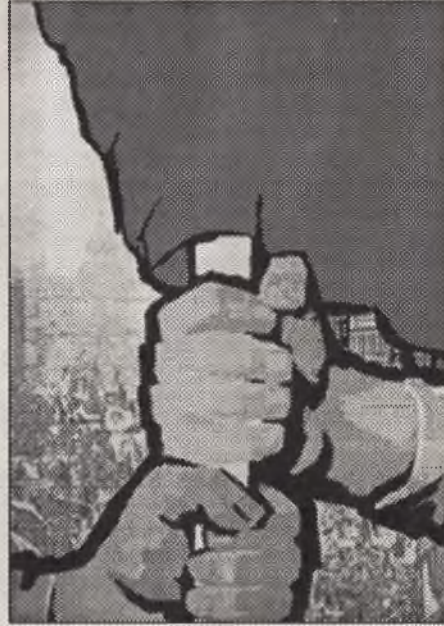
Sayı: 2000/14 • 15 Nisan 2000 • 5 DM.

Özelleştirme
saldırısına
ve faşist devlet
terörüne karşı

Devrimci özüne ve
anlamına uygun bir
1 Mayıs için ileri!

Kızıl Bayrak'tan...

İstanbul'da da örgütsüz işçi-emekçi kitlelerin mücadeleye, 1 Mayıs alanlarına örgütlü katılımının sağlanabilmesi, artık tümüyle yerel platformlara hız vermeye bakıyor. Bölgelerde, fabrika havzalarında, emekçi semtlerinde, sektörlerde... İmkanlı her yerde ve zeminde, 1 Mayıs için işçi-emekçi platformlarını örgütleyerek, öncü işçi ve emekçilerin potansiyelini harekete geçirmekse sınıf devrimcilerinin inisiyatifine, çabasına ve yaratıcılığına bakıyor.

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Özüne ve anlamına uygun devrimci bir 1 Mayıs

“1 Mayıs’ı özüne yakışır şekilde kutlamak”!

Her 1 Mayıs’ta değişik kesimlerce tekrarlanan bu söz, her birinin dilinde farklı anlamlara bürünüyor. Oysa 1 Mayıs’ın tek bir özü vardır. Adı üzerinde 1 Mayıs; işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Birlik, mücadele ve dayanışma; bu üç sözcük, 1 Mayıs’ta simgeleşmesine rağmen, aslında kapitalist sömürü sisteminin kuruluşundan itibaren hep işçi sınıfının en büyük dileği ve çabası olagelmıştır. Hayata geçirilebildiği her durumda, işçi sınıfı önemli hak kazanımları elde edebilmiştir. 1886 1 Mayıs’ında, Amerikan işçi sınıfı birleşerek sokaklara çıktı, devlet terörüne boyun eğmeyen militan bir mücadele yürüttü ve 8 saatlik işgünü hakkını kazandı. İşte sınıf açısından 1 Mayıs’ın özü ve özeti budur.

Sermaye patronlarına ve devletine kalsa, 1 Mayıs’ın adını bile unutturmak istiyorlar. Ancak bunun mümkün olmadığını bildikleri için, her 1 Mayıs öncesi, bu mücadele gününün “özünü karartma” kampanyaları düzenliyorlar. Bu kampanyanın en etkin piyonları da hain sendika bürokratlarıdır. İşçi tabanından bir basınç gelmediği sürece 1 Mayıs’ı hatırlamayan bürokrat takımı, zorlandığı yerde, “özüne yakışırılık”tan dem vurmaya başlıyor. Bununla kastettikleri ise, ya salonlarda anma toplantılarıdır, ya da kırdı-bayırda şenlik. 1 Mayıs’ı gerçek özünden, birlikten, dayanışmadan, özellikle de mücadeleden uzaklaştırabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Oysa bugün işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, 1 Mayıs’ın özünü yakalamaya her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Sermayenin son “istikrar programı”, kazanılmış haklardan geri kalan ne varsa silip süpürmeye dayalıdır. Daha bugünden emeklilik hakkı resmen gaspedilmiş, 8 saatlik işgünü uzun süredir fiilen ortadan kaldırılmış, esnek çalışma-esnek ücret olabildiğince yaygınlaştırılmış bulunmaktadır. Grev ve toplu sözleşme hakkı budana budana kuşa çevrilmiş durumdadır. Uluslararası tahkim yasalaşmış, özelleştirmelerle birlikte Türkiye ekonomisinin doğrudan efendileri haline gelecek olan uluslararası tekellerin hizmetine hazır beklemektedir. Bu uygulamaların her biri, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürünün katmerlenmesini, kölelik zincirlerinin sağlamlaştırılmasını anlatıyor.

1 Mayıs’ın birlik ruhuna bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Çünkü sermaye sınıfı her zeminde, her düzeyde örgütleniyor. Tek tek ülkelerin işçi sınıflarına ve emekçi kitlelerine yönelik sömürü ve köleleştirme programlarını merkezi olarak hazırlıyor, elbirliğiyle yürütüyorlar. Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, Avrupa Birliği, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı, NATO, IMF... Bunların tümü sermayenin emeğe karşı kurduğu birliklerdir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, sadece IMF’nin faaliyetleri üzerinden dahi bunun farkındadır.

1 Mayıs’ın mücadele ruhuna da bugün dünden daha fazla ihtiyaç vardır. Sermaye sınıfı saldırı üzerine saldırı gerçekleştirmekte, işçi sınıfı ve emekçiler ise, karşı saldırı bir yana, iyi bir savunma hattı dahi örememektedir. Çünkü işçi-emekçi örgütlerinin başını tutanlar, sınıf ve sınıf savaşımı kavramlarını kitlelere unutturabilmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Oysa savaş yok saymak yenilgiyi engellemiyor. Sermayenin her saldırısında işçi ve emekçiler önemli

kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Daha doğrusu, sınıfın kazanımları hiç çatışmasız düşmana teslim ediliyor. İşçi ve emekçiler, kazanılmış tüm haklarının gaspedilmesine, ülkenin tüm zenginliklerinin hoyratça yağmalanmasına seyirci konumuna düşürülüyorlar. Bu utanç verici edilgenlikten kurtulmanın, saldırılara yanıt verebilecek bir konumlanmaya gitmenin zamanı çoktan gelmiştir.

Sermayenin sömürü düzenine karşı mücadelede, işçi ve emekçilerin en büyük silahı örgütlü birlikleridir. Tersinden, örgütlenmek de kararlı bir mücadeleyi gerektiriyor. Her ikisinin dayandığı zemin ise sınıf dayanışmasıdır. Dolayısıyla bugün, 1 Mayıs’ın dayanışma ruhuna her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır. Sınıfsal birliğin temelleri sınıf dayanışmasının gücüyle atılabilir. Tabanda ve yerelliklerde dayanışma ne denli güçlü örgütlenbilirse, merkezi birliğin örülebilmesi de o derece hızlı olacaktır.

Uluslararası sermaye, ikinci binyılın açılışını, bir dizi uluslararası toplantıyla, kendi cephesinden bir gövde gösterisine dönüştürmeye çalıştı. Seattle ve Davos’taki toplantılara sınıf cephesinden verilen yanıtlar önemli ve anlamlı olmakla birlikte, sermayeye asıl yanıt yeni binyılın ilk 1 Mayıs’ında verilecektir. Bugün tüm dünya işçi ve emekçileri, sermayenin global saldırılarına karşı, yoksulluğun küreselleştirilmesine karşı, savaşlara ve kimyasal-nükleer yıkımlara karşı birlik ve dayanışma içinde mücadeleyi yükselteceklerdir.

Bu önemli günde, emperyalist tahakküm ve yıkımın pervasızca dayatıldığı Türkiye’de işçi sınıfı ve emekçiler, bu uluslararası mücadele gününü en coşkulu eylemlerle kutlayabilmelidir. Eğer sermayenin yıkım programlarına karşı işçi ve emekçilerin mücadele birliği zorunluysa, bunun temelleri en iyi 1 Mayıs’ta, mücadele alanlarında atılabilir. İşçi-emekçi platformlarında ifadesini bulan 1 Mayıs hazırlığı, mücadelenin geleceği açısından bir ilk dayanak olarak değerlendirilebilir ve değerlendirilmelidir.

Sermayenin bugün yürütmekte olduğu saldırı programının temel ayakları, 1 Mayıs gösterilerinin de temel taleplerini oluşturmalıdır. En güçlü birlikler, ortak ihtiyaç ve istemler etrafında örülebilir. Eğer Türkiye işçi sınıfı, özelleştirmelere, sosyal hak gasplarına, sendikasılaştırılmalara, düşük ücretlere, işsizleştirme-yoksullaştırmalara ve devlet terörüne karşı kararlı bir mücadele hattı tutturabilirse, ülkenin tüm yoksullarını, tüm ezilen-sömürülen kesimlerini mücadeleye çekebilir, arkasında saflaştırabilir. Bu nedenle 1 Mayıs’ın güç gösterisi sadece düşmana değil, dost da mesaj niteliğindedir.

1 Mayıs alanlarındaki güç ve kararlılık, sermaye sınıfını tedirgin edecek ve bugünkü pervasızlığını kıracaktır. Milyonlarca işsiz, aç, yoksul emekçiye ise güven verecek, kurtuluş umudu ve mücadele cesareti aşılayacaktır. 1 Mayıs’ın nasıl geçeceği, sonraki çatışmaların seyrini de önemli oranda belirleyecektir. 1 Mayıs’tan güç alarak çıkan işçi sınıfı, TİS’lerde sıfır zam dayatmalarına boyun eğmeyecek, sendikal ihanete izin vermeyecektir. Kamu emekçileri sahte sendika, personel rejimi, norm kadro gibi saldırı yasalarına karşı bugünkü suskunluğunu kırabilecektir.

*** Sosyal yıkım paketlerine**
*** özelleştirmeye**
karşı
1 Mayıs’ta
alanlara!
Kızıl Bayrak

Güçlü bir 1 Mayıs’ın ardından, sermaye, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, sosyal hakların gaspı konusunda bugünkü kadar atak davranamayacaktır. Dolayısıyla, bu 1 Mayıs’ta işçi-emekçilerin örgütlü birliği her zamankinden daha acil ve önemlidir.

Bu birliğin en yakın adayı olarak, işçi ve kamu emekçi sendikaları şubelerinin oluşturduğu platformlar görünmektedir. Şube platformlarının pek çok büyük şehirde toplandığı ve sürece müdahale anlamında bir şeyler yapmaya çalıştığı biliniyor. Ancak sınıfın örgütlü kesimi ile ana kitleyi kıyaslandığında, verili örgütlerin birliğinin ancak bir çıkış noktası olarak kullanılabileceği görülecektir. Kurulu platformların 1 Mayıs’ta ifadesini bulacak “sınıfın en geniş birliği”ne zemin işlevi görebilmesi için, duvarlarının esnetilmesi zorunludur. İstanbul Emek Platformu başta olmak üzere, kimi platformların bildirilerinde yer alan “sendikalı-sendikasız” en geniş işçi-emekçi kesiminin mücadele birliğini oluşturmak türünden ifadelerin boş temenniler olarak kağıt üzerinde kalması da böyle engellenebilir. Oysa bugünkü platformlar en fazla, odalar, dernekler gibi yine “resmi” bir örgütlülüğe sahip kesimlere kapı aralamaktadır.

1 Mayıs için ihtiyaç olansa, katılımın olabildiğince örgütlü hale getirilmesidir. Kitlesele bir katılım anlamı olmakla birlikte, katılan/katılmayan kitlelerin güveni için disiplin çok daha önemlidir. Düşmanı tedirgin edebilmek için ihtiyacımız olan, kaos içinde bir kuru kalabalık değil, disiplinli bir emek ordusudur. 1 Mayıs için bu ordunun örgütlenmesinin sorumluluğu, örgütlü işçi ve emekçilerin omuzlarındadır. Bugün son derece sınırlı sayıda kalmış olan ve sermayenin tümüyle silmek için uğraştığı sendikal mevzileri koruyup geliştirmenin yolu da buradan geçmektedir. Bunun sadece sınıfın örgütsüz kitlelerine karşı değil, kent yoksullarına, işsizlere vb. karşı da bir sorumluluk olduğu bilinciyle hareket edilmelidir.

Sınıf ve kitle hareketinin engellerini aşarak 1 Mayıs'a hazırlanalım!

Sermaye düzeni çürüyor, her tarafından dökülüyor. Emperyalizme bağımlılığın derinleştirdiği yapısal kriz her geçen gün katlanarak büyüyor. Bütün iktisadi veriler, ekonomide çöküş ve sınıflar arasında büyüyen uçuruma işaret ediyor. Burjuva siyasal dengelerde en küçük bir taşın yerinden oynaması, mevcut istikrarsızlığı gözler önüne seriyor. Hiçbir demagoji ve yalanla bu gerçekliğin üstü örtülemiyor. Kriz ve istikrarsızlık kavramları mevcut iktisadi ve siyasi durumu tanımlamada yetersiz kalıyor. Zira Türkiye burjuvazisi “bugünü”nü kurtarmak adına mevcut sisteminin geleceğini dipsiz bir uçuruma doğru sürüklüyor. Devasa boyutlar kazanan sorunlar yerli yerinde dururken, sermaye kestirme çözümlerle elindeki kozları hızla tüketerek, ağır bir yıkımı dayatıyor. Kendi varlığını ancak milyonlarca emekçinin yaşamının yıkımı üzerinden sürdürebiliyor. Bu, sermayenin, işçi ve emekçilerin, toplumdaki üretici güçlerin yıkımı pahasına ayakta kalmaya dayalı bir “hesap” ve çelişkiye mahkum olmasının sonucudur. Kriz ve istikrarsızlık kavramlarının yetersizliği burada da kendini gösteriyor.

Sermaye iktidarı işçi sınıfına, ilerici-devrimci güçlere “hesap”laşmayı dayatıyor. Ya tüm sonuçlarıyla beraber yıkımın bir çöküşe varması, ya da yıkımı dayatanların yıkılarak yeni bir toplumun inşası. Ya çürüyen kapitalizmin bataklığına boylu boyunca gömülmek, ya da işçi sınıfı iktidarı altında geleceği, özgür ve onurlu bir yaşamı kazanmak.

Dünya kapitalizminin bir parça daha kontrollü ve seçenekli bir güzergah izleyerek uğrayacağı çöküşü, Türkiye kapitalizmi kontrolsüz ve seçeneksiz bir tarzda daha erken yaşıyor.

Sermaye pervasız saldırı gücünü nereden buluyor?

Burada sorulması ve yanıtlanması gereken soru şudur: Ekonomideki çöküş, siyasal ve toplumsal yapısındaki çürüme ve yozlaşmaya rağmen, sermaye düzeni ayakta durmayı nasıl başarıyor? Ya da şöyle sorulabilir: Sermaye iktidarı milyonlarca emekçiyi sefalet uçurumuna iten saldırıları hangi cesaretle sürdürebilmektedir?

Kuşkusuz sınıf ve kitle hareketindeki durgunluk en temel neden olarak ortaya çıkmaktadır. Başka bir ifadeyle, devrimci bir sınıf ve kitle hareketinin yükselişini kontrol altında tutmanın verdiği rahatlıkla yıkım politikalarını peşpeşe dayatma cüretinde bulunuyor. Dayattığı politikaların yarattığı yıkımın altında kalmaktan kendisini kurtarabilmesinin asıl güvencesini burada buluyor.

Bu nedenledir ki, sermaye iktidarı uyguladığı politikaların şu aşamada kitle desteğine, toplumsal bir meşruiyete dayanmasına fazla bir önem atfetmiyor. 36 milyon insanın yoksulluk sınırı altında yaşamaya mahkum olması, GSMH’nın (Gayri Safi Milli Hasıla) düşmesi, dış borç yükünün katlanarak büyümesi, sanayiye ve üretime dönük yatırımların durma noktasına gelmesi, onu saldırılarından alıkoymuyor. Binlerce insan deprem bölgelerinde başını sokacağı güvenli bir konut, iş, karnını doyurmak için yiyecek beklerken; o

silahlanmaya, batık bankaların kurtarılması adı altında sermayeye milyarlarca doları ayırabiliyor. Bunun en iyi göstergesi, geçmişte toplumsal dayanağının önemli bir kesimini oluşturan ve orta direk olarak tabir edilen orta sınıfı az-çok tatmin etmeye dönük uygulamaları rafa kaldırması, emeğiyle geçinen milyonlarca insanın düzenden beklentilerini canlı tutmak üzere ürettiği popülist demagojiyi, propagandif söylemi bir yana bırakabilmesidir. Kuşkusuz katıksız tekkelci politikaların bu iki kesime dönük politik manevra alanını bütünüyle boşa çıkarmış olmasının kaçınılmaz sonucudur bunlar.

Sermayenin en büyük dayanağı sendika bürokrasisi

Peki, sermaye hangi mekanizma ve aygıtlarla, ne tür politikalarla sınıf ve kitle hareketini kontrol altında tutmaktadır? Sınıf ve kitle tepkisinin önünü açmak için bu soruya yanıt vermek, sınıfın önündeki bu engelleri aşmak can alıcı bir önem taşımaktadır.

Bu engellerin en etkili olanlarından biri sendika bürokrasisidir. Sendika bürokrasisi aracılığıyla sınıfın devrimcileşmesini engellemek, en kaba biçimde uygulanan politikalarından biridir. Bağımsız siyasal sınıf mücadelesinin zayıf, sınıfın sendikalar üzerindeki denetiminin etkisiz olduğu böyle bir süreçte, sendika bürokrasisinin satın alınması da dahil olmak üzere doğrudan sermayenin hizmetinde çalıştırılması daha kolay karşılık bulmaktadır. Üstelik sendika bürokrasisinin bu konum ve rolü geniş işçi kesimlerince yeterince bilinmektedir. Sendika bürokrasisi söz konusu olduğunda, “ihamet, satış, sendika ağaları” gibi suçlayıcı kavramlar işçiler tarafından sıklıkla kullanılmaktadır. Fakat işçiler sendika bürokrasisine karşı tepki duysalar da, belli hareketli dönemler dışında (TİS eylemleri dönemleri) bu tepkiyi onları alaşağı edecek sistematik bir mücadeleye dönüştürememektedirler. Bunun bir nedeni sendika bürokrasisinin açık sınıf düşmanı konumunun yeterince içselleştirilememesidir. Diğeri ise, devrimci sınıf önderliğinden yoksun olmanın getirdiği bağımsız sınıf tutumundan uzaklığın sonucu bir dizi başka zaaflardır.

Dışa vuran mücadele eğilimine karşı pratik tutum ne olmalı?

Sendikalarda örgütlü işçilerin bir kısmı ya sendikalardan ve sendikacılardan umudunu kesmiş biçimde sendikaların içine sürüklendiği ihanetçi çizgiye duyarsız kalıyor ya da başka bir seçenek, ellerinde başka bir araç olmamasına sığınarak

**İŞÇİ SINIFI SAVAŞACAK,
sosyalizm
KAZANACAK!**

Kızıl Bayrak
Halkın Sosyalist Siyasal Gazetesi

**1
Mayıs**

sendika bürokrasisinin önderliğine boyun eğiyorlar.

Fakat işçiler arasında henüz yaygınlaşmasa da karşılaşılan ve önemsenmesi gereken bir diğer eğilim, mücadeleciler bir sendika

arayışındır. Bu en açık biçimde, yerellerde sendika bürokrasisinin merkezleri dışında çeşitli ileri düzeydeki katılımcıların oluşturduğu platformlara gösterilen ilgide kendisini dışa vuruyor. Az-çok devrimci, mücadeleciler platformlarının canlılığı ve ataklığı bu işçilerin arayışlarını da hızlandırabiliyor. Kendi örgütlü olduğu sendikalarda birlik ve mücadele isteği karşılanmayan ileri işçiler, böylesi platformlar tarafından rahatlıkla harekete geçirilebiliyor. Sendika bürokrasisi de bunun farkında. İşçiler üzerindeki denetimini kaybetmemek için bir şekilde eylemler örgütlemek zorunda kalıyor.

Bu verili durum karşısında alınması gereken pratik tutumun bir yanı, ileri platformlara öncü işçilerin çekilmesi yönünde taban dinamizminin güçlendirilmesi ve devrimcileştirilmesi ile ilgilidir. Diğer yanı ise, güçlü platformlar yoluyla sınıfın mücadele ihtiyacına olabildiğince yanıt vermeye çalışırken, aynı zamanda bunu sendikalar üzerinde harekete geçirici bir olanağa dönüştürmek ve işçilerin iradesini hiçe sayan sendika bürokrasisini teşhir ve tecrit etmektir. Sendikalar dışında oluşan bu platformları işyerlerine ve sendikalara taşımak, atılması gereken bir diğer adımdır. Sermayenin artık kendisine bağlamakla yetinmediği, olabildiğince bu yönetici bürokratlar içinde faşist bir kesimi yönetimlere taşımayı tercih ettiği bir durumda, bu saldırıyı bertaraf etmenin de, sınıfı sözde namuslu sosyal-demokrat bir başka kastın arkasına takarak gerçekte sahte bir bloklaşmanın malzemesi yapmaya soyunanların heveslerini kursaklarında bırakmanın da olanakları yeterince mevcuttur.

Reformizm: Sınıf hareketinin engellerinden biri diğeri

Sınıf hareketinin devrimcileşmesinin önündeki bir diğer engel reformistlerdir. Sınıf üzerinde etkileri bugün henüz sınırlıdır. Fakat devrimci önderlik alanında yaşanmakta olan zaaf lar ve zayıflıklardan da yararlanarak, reformistler sınıf cephesinde kendilerine bir etki alanı yaratabilmektedirler. Sendikal bürokrasiyle temas içinde sahip oldukları bu sendikal etki alanının ötesinde bir politik etki alanı olması ve devletin "havuç ve sopa" politikasıyla bu kanalı güçlendirmesi ise, reformizmi daha güçlü ve tehlikeli bir engele dönüştürmektedir. Reformizm asıl rolünü burada oynamakta, ancak birleşik ve militan bir mücadele ile cepheden parçalanabilecek sermayenin gerici barikatlarına malzeme olmaktadır. Yalnızca pasifist ve uzlaşmacı eylem anlayışıyla değil, asıl olarak programatik olarak düzenin gönüllü sınır bekçiliğini yaparak, sermayeye hizmetin büyüğünü sunmaktadır. Reformizm bunu en son sermayeye karşı gelişen işçi eylemliliklerini "sosyal devleti savunma" sınırında formüle ederek yaptı. Birkaç yıl önce çeteleşen devlet gerçeğinin açığa çıkmasına karşı "demokratik devlet" talebini öne çıkaran reformizm, şimdi benzer biçimde, sermayenin artan sosyal ve iktisadi saldırıları karşısında "sosyal devlet" formülasyonu ile mücadelenin hedefini sermaye lehine çarpıtmaktadır.

Reformizm, sermaye düzeninin hiçbir esnemeye ve demokratik açılıma izin vermeyen bugünkü krizi koşullarında, kof bir kitleliliğe dayanarak, demokratik mücadele yöntemine dayalı sözümona mücadele ile hak ve özgürlüklerin kazanılabileceği yanılsamasını yaymaya çalışıyor. Ancak, koyu bir baskı rejimi ve sömürü düzeni altında ayağa

kalkmasını başaran emekçi kitleler, haklarını kendi gücüyle almak üzere, bu platformu parçalayıp aşacaktır. Bugün reformistler, kitleliliklerini doğru bir mücadele çizgisine borçlu oldukları biçiminde bir gerici basıncı sıklıkla kullanmaktadırlar. İdeolojik olarak zaaf larla malül devrimci kesimlerde ve henüz bilinçlenmemiş, sınıf devrimcilerinin platformuyla tanışmamış kitleler üzerinde bu gerici basınç bir karşılık bulabilir. Ancak bu geçici ve çelişkili bir durumdur. Geçiciliği çözümsüzlüğünden, platformunun dayanıksızlığından ve kitlelerin acil taleplerini karşılayamamasından kaynaklanmaktadır. Çelişkisi ise, bizzat kendi pankart ve şiarlarıyla alanlara taşıdığı kitlelerinin, kendi çizgisini ileriye doğru zorlayan militan tutumlar alabilmesiyle ortaya çıkmaktadır.

Küçük-burjuva akımların reformizmi güçlendiren mücadele anlayışı

Küçük-burjuva devrimci hareket, bugüne kadar reformizmle yalnızca eylem alanında bir kapışmayı hesaplaşmanın merkezine oturarak, sonuçta reformizmi güçlendiren bir mücadele anlayışıyla hareket etti. Sınıf ve kitle hareketinin yeniden canlandığı bir dönemden geçiyoruz. Militanlığın dar bir grubun pratiğine indirildiğinde ne tür sonuçlar ürettiği, '97, '98 ve son '99 1 Mayıs'ları sürecinde yeterli açıklıkta ortaya çıktı. Program ve platformuyla, taktik ve stratejik hedefleriyle, sınıfsal dayanakları ve mücadele anlayışıyla kendisini kanıtlayamayan, sınıfın militanlığını kavrayamayan bir anlayışın, tarihsel ölçekte reformizmin gerici barikatlarını parçalama şansına sahip olmaması bir yana, reformizme kapağı atan adaylar arasında olması ne tesadüf ne de tekil bir olgudur.

Sermaye iktidarının krizi yönetmede temel politikası: Baskı ve terör

Sermaye iktidarı, üçüncü olarak, baskı ve terörü etkili bir kontrol aracı ve politikası olarak kullanarak krizini yönetebilmektedir. Emekçi kitleleri sersemletmekte etkili rol oynayan medya, dinsel gericilik vb. ideolojik aygıtların manipülasyonunu tamamlayacak, bunların etkilerini sonuca ulaştıracak biçimde, siyasal ve toplumsal yaşamın en küçük gözeneklerine kadar yedirmeye çalıştığı terör, sermaye düzeninin güvenliğinin temel bir politikasıdır. Sermaye, devlet terörünün yaydığı korku ile, kitlelerin bilincini sakatlamaya, toplumu korkuyla teslim almaya dayalı kirli bir politikayı toplumsal hareketliliğin önünü kesmenin güvencesi olarak kullanmaktadır. Bu, terör politikasının yalnızca baskıya indirgenemeyecek bir etki alanı olması demektir. Baskı ve şiddet, terör politikasının yalnızca açığa çıkan birer bileşenidir. Terör, ideolojik-politik olarak teslim alma amacının tamamlayıcı bir

unsurudur. Kitleleri ayağa kalkmaktan, mücadele etmekten alıkoyuyorsa, terör politikası karşılık buluyor demektir. Eğer kitleler uygulanan baskılara ve şiddete rağmen talep ve özgürlükleri için ayağa kalkıyorsa, terör sopası istenilen etkiyi yaratmıyor demektir.

Yargısından yasalarına, ideolojik dokusundan askeri-polisiye örgütlenmesine kadar baştan aşağı baskı ve terörle tahkim edilmiş sermaye devleti, yüzbinlerce işçi ve emekçinin mücadeleden geri durmasını engelleyemiyor. Hizbullah ve benzeri örgütlere karşı yürüttüğü operasyonlar, sermaye iktidarının terör politikasının kanlı uygulamalarına bir toplumsal meşruiyet alanı yaratmaya yetmiyor. En fazlasından, devlet terörüne karşı kitlelerde ortaya çıkan bir duyarsızlık ve kanıksanmışlıktan bahsedilebilir. Sınıf ve kitle hareketliliğindeki durağanlığın aşıldığı yerde, bu tepkisizlik ve duyarsızlık da tersine dönecektir. Sınıfın talep ve özgürlüğü için içine gireceği mücadelede yaşayacağı her çatışma, devletin rutinleşmiş, olağanlaşmış terör politikasının etkisinin, yarattığı bütün olumsuz ve sağlıksız sonuçlarıyla birlikte, ortadan kalkmasının zeminini döşeyecektir.

Devlet terörünün ve terör politikasının geriletilmesinin yegane güvencesi, işçi ve emekçi kitlelerin meşru hak talepleri ve özgürlük mücadelesi içinde kendi şiddetini ne ölçüde kullanabildiğine bağlıdır. Bu aynı zamanda militan sınıf mücadelesinin önündeki sendika bürokrasisi ve reformizm engellerinin süpürülüp atılmasının da en etkili yoludur.

Sınıf hareketinin önündeki engelleri aşmak için 1 Mayıs sürecini en iyi bir biçimde değerlendirmeliyiz

Yapısal krizinin faturasını emekçilere sefalet ve yıkım olarak çıkaran sermaye iktidarına karşı, sınıfın açığa çıkan tepkilerini örgütlemeye, ona bilinçli bir karakter kazandırma, güncel ve yakıcı talepler için sınıf kitlelerinin yükselttiği mücadeleyi sınıfın kurtuluş mücadelesi hedefine kanalize etme çabası içerisindeyiz. Bu yönüyle, düzenin teşhiri, temel hak ve özgürlükler için birleşik ve militan bir mücadele propagandası, önde gelen görev ve faaliyetlerimiz arasında. Sonuç alıcı bir faaliyet için ise, bunların örgütsel beceriyle birleştirilebilmesi gerekiyor.

Teşhiri ve propagandayı sınıfı örgütlemeye hedefinin bir parçası olarak kavramak, buna göre hareket etmek büyük bir önem taşıyor. Kaldı ki, içinden geçtiğimiz dönemde düzen zaten kendi kendisini teşhir eden bir dizi saldırı gerçekleştiriyor. Bu, teşhir ve propaganda faaliyetinin uyandırma (bilinçlendirme) ve harekete geçirme işlevini kolaylaştırıyor. Taleplerin (ne için mücadele) formülasyonu ve kitlelere maledilmesi ile sınıfın eylemliliğinin (nasıl bir mücadele) kararlı ve istikrarlı bir düzey tutturması ise, çok özel bir çalışma gerektiriyor. Sınıf hareketi alanı sanıldığı gibi boş bir alan değil. Her türden gerici eğilim ve engellerle kuşatılmış bu alanda sınıfın bağımsız devrimci siyasal mücadelesini geliştirmek, ona öncülük etmek, herşeyden önce bu engelleri aşmada ustalaşmayı gerektiriyor.

Önümüz 1 Mayıs. Sınıf hareketinin önündeki engellere her cepheden bütünlüklü bir çalışma ve hazırlıkla yüklenmek için iyi bir fırsat anlamına geliyor bu. Bu yönde atılacak her adım, sınıf hareketinin yeni dönemi için kazanılacak yeni mevziler demektir. Militan bir sınıf çalışması, devrimci bir önderlik, sınıf hareketinin bugün en çok öne çıkan ihtiyaçlarıdır. Bu ihtiyaçlar karşılandığında, sınıf hareketi engelleri aşı aşı zafere yürüyecektir.

Emperyalist köleliğe ve talana karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.kizilbayrak.org>

9 Nisan İstanbul mitingine 10 bini aşkın işçi ve emekçi katıldı...

“İMF programına, özelleştirmelere ve sahte sendika yasasına hayır!”

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu ve KESK Şubeler Platformu tarafından düzenlenen “İMF programına, özelleştirmelere ve sahte sendika yasasına hayır!” mitingi, 9 Nisan Pazar günü Abide-i Hürriyet meydanında yapıldı. Mitingte 10 bini aşkın işçi ve emekçi, sermayenin saldırılarına karşı tepkilerini dile getirdi. Taleplerini yükseltti, birlik ve mücadele istemini yineledi.

Kimileri sendikalarının, kimileri siyasal örgütlerinin kortejinde yürümeyi tercih etmiş olsalar da, 10 bini aşkın işçi ve emekçinin ortaklaştığı sorunlar mitingine damgasını vuruyordu. Özelleştirme ve onunla bağlantılı biçimde emperyalizm karşıtlığı, devlet terörü ve onunla bağlantılı biçimde faşizm karşıtlığı mitingün ana teması oldu. Bu ikincisinin öne çıkmasında İzmit mitingine yönelik saldırı önemli bir etken olmakla birlikte, iyi bir katılımı mitingte yerini alan tutsak yakınları örgütlenmesinin eyleme taşıdığı şiarların da etkili olduğu açıktı.

Girişimcilerden biri olmasına rağmen, KESK’in katılımı dikkat çekici düzeyde düşüktü. Dolayısıyla sahte sendika yasasına karşı güçlü bir ses yükseltilemedi. Hele de

özelleştirme kapsamındaki iletişim, enerji ve sağlık sektörlerinde örgütlü emekçilerin zayıf katılımı kaygı vericiydi. Benzer bir tabloyu Petrol-İş korteji sergiliyordu. Gemlik mitingine rengini veren, İzmit mitingine de azımsanmayacak bir katılım sağlayan bu sendika, İstanbul’da varlığı-yokluğu farkedilemeyecek

denli zayıf bir katılım gerçekleştirdi. Bazı sendikaların katılım ve disiplinleri, önden ciddi bir çalışma yaptıklarını gösteriyordu. Sendikalardan Tümtis ve Hava-İş, işletmelerden ise Pendik Tersanesi ve Bakırköy Sümerbank işçileri buna örnek verilebilir. Pankart ve dövizleri, önlükleri vb. ile bu kortejler dikkat çekiyordu. Her iki işletme için ortak olan nokta, taban inisiyatifinin öne çıkmasıdır. Harb-İş ve Teksif’in adını mücadele alanına taşıyanlar, sadece bu iki işletmenin işçileri oldular. Bu iki işletme dışında fabrika ya da işletme bazında kendini

Mitinge katılım ve müdahalemiz:

Miting hazırlığı çerçevesinde, miting alanına giden caddeler ve yürüyüş güzergahı ile alanın uygun yerleri 1 Mayıs afişleri ile donatıldı. Özellikle yürüyüş güzergahında bulunan köprü ayaklarının afişlemesi dikkat çekiyordu. Mitinge katılımı iki farklı tarzda örgütlemeyi uygun bulduk. Çeşitli sektörlerde çalışan yoldaşlar sendikalarının kortejlerinde yer alacaklar, gazete çalışanları ve örgütsüz işletmelerde çalışan yoldaşlar ise Kızıl Bayrak imzalı pankartın ardında konumlanacaktı. Bu karar çerçevesinde, imzalı pankartın ardında 100 civarında militan taraftar yer aldı. Sloganların coşkuyla atıldığı disiplinli bir kortejimiz vardı. Alanda 1 Mayıs bildiri ve kuşları etkin olarak kullanıldı. Gazetemizin son sayısının satışı yapıldı. Röportajlar gerçekleştirildi.

Sosyalist kamu emekçileri cephesinden ise, özelleştirme ve sahte sendika yasası üzerine iki ayrı bildiri (Kamu Emekçileri Bülteni özel sayıları) dağıtıldı. Sosyalist kamu emekçileri, diğer devrimci kamu emekçileri ile birlikte sektörleri içinde konumlanarak, alana müdahale kararına hayata geçirmeye çalıştılar.

ifade eden Makina-Kimya grevcileri vardı. Geçtiğimiz yaz gerçekleştirilen eylemlere fabrika pankartlarıyla, önlük, şapka vb. simgelerle toplu olarak katılan, Pancar Motor, Erka Balata gibi fabrikalar ise bu mitingde hissedilmedi. Nitekim Birleşik Metal korteji, toplu bir katılımın örgütlenmediğini ortaya koyuyordu.

Mitingin toplam tablosu, işçi-emekçilerin eğilimlerini ışık tuttuğu gibi, sendika ve diğer örgütlerin durumu hakkında da genel bir fikir vermektedir. Kimler mücadeleye ciddi olarak yüklenmeye çalışmış, kimler hangi zeminde politika üretebilmiş, kimler tıkanıp kalmıştır? Böylece, sınıf ve kitle hareketinin zayıf ve güçlü yanları ile yüklenilmesi gereken halkalar daha bir netlik kazanmıştır.

Sınıf ve kitle hareketinin en güçlü yanı, tabanda gelişen birlik ve mücadele istemidir. En zayıf yanını ise, sendikal ihanet oluşturmaya devam ediyor. Diğer mitinglere kıyasla oldukça uzun sayılacak bir zaman önce tarihinin belirlenmesine ve önden çalışma imkanı ve araçları yaratılmasına rağmen, örgütleyici konumdaki KESK’in ve İSSP bileşeni kimi sendika şubelerinin neredeyse hiç çalışma yapmadıkları görülmektedir. Petrol-İş örneği de son derece dikkate değerdir. Gemlik mitingi ile İstanbul mitingine katılım arasındaki büyük fark, aynı sektörde çalışan Bursa ve İstanbul işçileri arasındaki farkı değil, aynı sendikanın bu iki ayrı ildeki şubelerinin çalışma tarzını gösteriyor.

Kitlelerdeki mücadele eğilimi gözönüne alındığında, bu belirleme, öteki tüm cılız katılımlı sendikalar için de geçerlidir. Son derece haklı bir itham olan “ihanet”i üst kademe sendika bürokratlarına bırakırsak, şubelerin bu tutumunu tam bir aymazlık olarak değerlendirmek gerekiyor. Ancak, yeri geldiğinde konfederasyonlara ve genel merkezlere demediğini bırakmayan pek çok şube yönetiminin böylesine atıl kalabilmesinin sadece aymazlıkla açıklanamayacağı da açıktır. Aynı zamanda, sendikalara hakim olan mekanizmanın ne kadar çürütücü olduğunu göstermektedir.

Hareketin bugün yüklenilmesi gereken iki önemli halkasını, bu güçlü ve zayıf yanlar oluşturmaktadır. Kitlenin mücadele eğilimlerini beslemek, güçlendirmek ve örgütlü kimliğe kavuşturmak, somutta yoğunlaşmak gereken temel alandır. Sendikal ihanet ve aymazlığa, bürokratik çürümeye karşı mücadele ise, tam da bu alandaki yoğunlaşma içinde anlamını bulabilecektir. Çünkü sendikal bürokrasinin panzehiri tabanın örgütlü gücüdür.

Alandan gözlemler:

* Mitinge belirli bir hazırlıkla geldiği gözlemlenen sendikalar, sadece kitlesellikleriyle değil, disiplin ve coşkularıyla da dikkat çekiyordu. Tümtis, Hava-İş, Genel-İş ve Belediye-İş, alana belirli bir kitle taşıyan sendikalar. Hava-İş korteji, üzerinde sloganlar yazılı mavi önlükleri ve düzgün sıralarıyla, her zamanki disiplinini sergiledi.

* Harb-İş pankartıyla katılan Pendik Tersanesi işçileri ve Teksif pankartıyla katılan Bakırköy Sümerbank işçileri, alana taban inisiyatifini taşıyan iki temel işletme oldular. Bu iki işletmenin işçileri taşıdıkları dövizlerle de dikkat çekiyordu.

* Mitinge EMEP, ÖDP, HADEP, SIP ve CHP katılmıştı. EMEP özel hazırlığı ile, CHP “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganıyla, HADEP ise iyice cılızlaşan “barış” ve yer yer yükselen “çeteler mecliste, Zana hapiste” türünden sloganlarıyla dikkat çekiyordu.

* Ulucanlar katliamının ardından yoğun bir örgütlenme çalışması yürüten ve hukuki süreçlerini tamamlamak üzere olan Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), kendi yoğun gündemi ve çalışmasına rağmen, cezaevleri sorununu işçi-emekçi kitlelerin gündemine sokabilmek için ciddi bir katılım örgütlemişti. Ancak bürokratik mekanizma burada da işledi. Kitleye kürsüden hitap etme talepleri, “bizim kendi gündemimiz var” duvarına çarparak geri döndü.

Alanda dağıtılan materyaller

Alanda dağıtılan materyaller:

Kızıl Bayrak bildiri ve kuşları, Kamu Emekçileri Bülteni imzalı iki ayrı bildiri, Dayanışma imzalı bildiri ve kuşlamalar, Emegün Sesi özel sayıları yaygın olarak dağıtıldı. TKİP kuşlama yapıtı.

Pankart, döviz ve sloganlara yansıyan kimi şiarlar:

“Hükümet IMF’ye uydu, halkını soydu!”/Gebze Eğitim-Sen
“Telekom vatandır, vatan satılmaz!”/Haber-İş 1 No’lu Şube
“Sendikasıylaştırmaya, taşeronlaştırmaya, esnek çalışmaya, tensikatlarla karşı-örgütlü sınıf mücadelesini yükseltelim!”/Tez Koop-İş

“Gemileri yaktık geri dönüş yok!”/Limter-İş

“Vurguncular için açlığa mahkum olmayacağız, yüzüstüler karşısında geri adım atmayacağız!”/İEP

İMF saldırılarına, sahte sendika yasasına hayır/KESK İstanbul şubeler platformu

“Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!”/TUYAB

“Başımızı veriyor, isimizi vermeyiz!”, “Sendikacılar görev başına!”, “Özelleştirme, vurgun, peşkeş, talan gerisi yalan!”/Bakırköy Sümerbank işçilerinin dövizlerinden...

“Önce iş güvencesi, işçi kayımları son!”/“Zorla tasarruf olmaz, işsizlik sigortası istiyoruz!”, “İMF’nin değil, halkın hükümeti!”/Pendik ve Taşkızak Tersane işçilerinin dövizlerinden...

“Faşizme karşı omuz omuza!”/CHP korteji

“Çeteler mecliste, Zana hapiste”/HADEP korteji

“Biz doğurduk, size öldürtmeyeceğiz”, “Hücrelere geçit vermeyeceğiz”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”/TUYAB korteji

9 Nisan eyleminde işçilerle, kamu emekçileriyle ve sendikacılarla 1 Mayıs'a ilişkin konuştuk:

“İşçilere sınıf bilincinin taşınması gerekir”

Kızıl Bayrak: 1 Mayıs'a dönük çalışmalarınızı bize aktarır mısınız? 1 Mayıs nasıl kutlanmalıdır? İstanbul Emek Platformu'na nasıl bakıyorsunuz?

Eğitim-Sen 7 No'lu Şube Başkanı: Biz yıllardan beri 1 Mayıs'ı geleneğine yakışır şekilde, emekten yana tavrını sergileyen düşünce ile kutladık. Bundan sonra da, önümüzdeki 1 Mayıs yine kitlesel bir şekilde emeğin platformlarında, en iyi bir şekilde ifade edilecek. Aynı zamanda sendikalaşma mücadelemizi 1 Mayıs'ta alanlara taşıyacağız. Bu bize göre biraz daha anlamlı olacak bu 1 Mayıs için.

On yıldır sürdürdüğümüz sendikal mücadeleyi engellemek hedefiyle gündeme gelen ve bugün hükümetin çıkarmaya çalıştığı sahte sendika yasasına karşı, daha kitlesel ve daha direnişçi bir şekile 1 Mayıs'ı kutlayacağımızı düşünüyorum. Bunun çalışmalarını da hem şubemizden, hem de işyerlerimizden -ki bizim işyerlerimiz okullardır- hareketle burayı örgütleyerek, 1 Mayıs alanlarına yansıtacağız.

İstanbul Emek Platformu'nun, işçilere sınıf bilincini taşıması gerekir. Bugün bakıyoruz, Türkiye sınıf hareketi pek de kendi sorunlarına sahip çıkan, kendi sorunlarına hitap eden bir tarza ulaşmadı. Bu herhalde 12 Eylül sürecinin işçiler üzerinde bıraktığı etkidir. Birlikte eylemliliklerle kendi sorunlarına ve sınıfa sahip çıkan bir tarza gelmeye çalışan bu bileşimi sağlıklı buluyorum.

Kızıl Bayrak : 1 Mayıs'a dönük düşüncelerinizi bize aktarabilir misiniz? İEP üzerinden bir şeyler söyleyecek misiniz?

1. Kamu emekçisi: Bu 1 Mayıs'ta özellikle halkların kardeşliğini, barışın ve emeğin taleplerini haykırmak bence anlamlı olacaktır. İşçilerin ve emekçilerin dayanışmasını gündeme getirmeliyiz.

Her zaman emekçilerin birlikteliğini savunmak lazım, çünkü hepsinin ortak değerleri var. Bu değerler için mücadele etmeleri lazım. Emperyalistler ne yapmıştır? Daima üretenleri parçalamışlar ve onları ayrı gruplar halinde yok etmeyi amaçlamışlardır. Şimdi biz bunların ekmelerine yağ sürerek ve bunlara uyarsak kendi mücadelemizi sekteye uğratmış oluruz. Bence Emek Platformu olumludur.

2. Kamu emekçisi: İstanbul Emek Platformu'nun içerisinde olmadığından dolayı, bilgi veremeyeceğim. 1 Mayıs eyleminin tepkiyi açığa çıkarmasını, yankı yapmasını isterim. Kitlesel, hareketli ve sesli bir şekilde, niteliğine ve özüne uygun olarak kutlanmasını isterim.

İşçi: İstanbul Emek Platformu'nu oldukça olumlu buluyorum. Yalnızca aldığı kararların altını doldurmak durumunda. İşçiler, özelleştirme olsun, işten atmalar olsun yoğun bir şekilde saldırılara maruz kalıyor.

“1 Mayıs'ı alanlarda kutlamamızı hiçbir güç engelleyemeyecek!”

Kızıl Bayrak: Mücadele ve kavga günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs öncesi sendika bürokratları 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmeye yönelik girişim içerisinde. Yine işçi ve emekçiler 1 Mayıs öncesi sermayenin saldırılarına karşı mücadele veriyorlar. Sizin 1 Mayıs'a ilişkin düşünceleriniz nedir?

“Güçleri birleştirmek zorundayız”

Eyüp Kaplan (Hava-İş Eğitim Sekreteri): Sermayenin saldırıları devam ediyor. Biz gücümüz oranında, bilincimiz oranında 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamayı istiyoruz. Güçleri birleştirmek lazım. Tek tek platformların, grupların, sendikaların tek taraflı yapacakları eylemler maalesef cılız kalıyor. Bizim her zaman savunduğumuz, sermaye karşıtı güçlerin hepsinin birarada toplanarak mücadele etmeleri, 1 Mayıs alanlarına bu güçle çıkmaları.

“1 Mayıs'ı alanlarda kutlamamızı hiçbir güç engelleyemeyecek!”

Kamuran Çeşmeci (Telekom işçisi): 1 Mayıs'ı alanlarda kutlayacağız. Sendika ağaları her yıl 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmeye çalışıyor. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının mücadele günüdür. Bunu hiçbir güç engelleyemeyecek. Sermayenin ve sendika ağalarının öyle uyduruk bahar bayramları olarak değil, gerçek işçi gücünü göstermek zorundadır. Sermayenin saldırılarına, anti-demokratik yasalara karşı gelmek için alanlarda olmak lazım. Yine emek cephesinin birlikte hareket etmesi durumunda sermaye daha da saldırganlaşacak, ama işçi-emekçi gücü de sermayeyi yerinden daha çok oynatacaktır.

“Tamamen işçilerin gücüne güveneceğiz”

Kamile Şoroğlu (Sümerbank işçisi): Biz 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız. Sendika bürokrasisinin engellemelerine rağmen, yine her zamanki gibi alanlarda olacağız. Biz, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'in genel merkezlerinden bir şey beklemiyoruz, tamamen işçilerin gücüne güveneceğiz.

“İşçi sınıfının ayakta olduğunu göstermemiz lazım”

Ahmet Köker (Sümerbank işyeri temsilcisi): Ben bugünkü 9 Nisan eylemini gördükten sonra, 1 Mayıs'ın daha güçlü ve kitlesel geçeceğini düşünüyorum. 1 Mayıs'a daha organize edilmiş ve coşkulu olarak hazırlanmalıyız. Sermayenin saldırısına karşı daha güçlü bir çıkışla, tek yürek ve tek sesle direnmemiz lazım. İşçi sınıfının ayakta olduğunu göstermemiz lazım.

“Yüzbinlerce işçi 1 Mayıs' ta alanlara çıkmak zorundadır”

Murat (Kimya-Teknik işçisi): İşçilere saldırı varken 1 Mayıs'a daha iyi hazırlanmamız lazım. 1 Mayıs hakkımızı elimizden almak için çok çeşitli saldırılar var. Yüzbinlerce işçi 1 Mayıs' ta alanlara çıkmak zorundadır. Bizi kesinlikle kimse salonlara hapsedemez. Biz bildiğimiz gibi alanlara çıkacağız ve 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlayacağız.

Mehmet (BEDAŞ işçisi): 1 Mayıs'a işçilerin ve emekçilerin katılması gerekiyor. 1 Mayıs alanlarında özgür bir şekilde taleplerimizi ve sloganlarımızı dile getirelim, dayanışma içerisinde olalım.

“1 Mayıs mutlaka alanlarda kutlanmalıdır”

Bir sağlık emekçisi (SES Anadolu şubesi): 1 Mayıs'ın mutlaka alanlarda kutlanması gerekiyor. İşçi-memur ayrımı yapmadan tüm emekçilerin güçlerini alanlarda göstermesi gerekiyor. Bu, saldırılara karşı etkili olacaktır. Yine 1 Mayıs'ı engellemeye yönelik her türlü girişime şimdiden karşı çıkılması ve direnilmesi gerekiyor.

“Sadece işçilerle değil, tüm emek güçleriyle alanlarda olmalıyız”

Bayram (Belediye işçisi): 1 Mayıs'a güçlü katılmak için işyerlerinde çalışmaya başlamalıyız. Komitelerle semtlerde, okullarda örgütlenmeliyiz. Yani sadece işçilerle değil, tüm emek güçleriyle alanlarda olmak lazım. Biz alanları sendikacılara bırakırsak, onlar 1 Mayıs'ın içini boşaltıp bir karnaval havasında kutlamaya çalışacaklar. Burada öncü işçilere çok iş düşüyor. Komiteler kurmak lazım. Gerekirse sendikaları aşmak lazım. İstanbul Emek Platformu'nun 1 Mayıs'a yakışır bir şekilde katılacağına inanıyoruz.

“Mevcut sendikalarla bu işin altından kalkamayız”

Ali (Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi): Düzenli bir mücadeleyle organize olunduğunda saldırılar püskürtülebilir. Başta kitle örgütlerine güvenmeliyiz. Mevcut sendikalarla bu işin altından kalkamayız. Mücadeleye kitle örgütleri önderlik etmeli, onlar organize etmeli, bu saldırılara karşı da önlemlerini almalı. Yani bu şekilde olabilecek saldırıların püskürtülebileceğine inanıyorum.

“1 Mayıs'a kitlesel katılımı örgütlemeye çalışacağız”

Bekir Zengin (Tuzla Deri-İş Eğitim Uzmanı): Bugünkü miting ve süregelen işçi eylemleri aynı zamanda 1 Mayıs'a hazırlıktır da esasında. Biz İstanbul Emek Platformu olarak 12 Nisan'da 1 Mayıs'a ilişkin toplantı yapacağız. Bu toplantıda 1 Mayıs'a en geniş ve kitlesel olarak nasıl katılacağımızı tartışacağız. Bu konuda bildiri ve afişlerimizle, işçi mahallelerinden, işyerlerinden 1 Mayıs'a kitlesel katılımı örgütlemeye çalışacağız. Kimi sendika şubelerinin, 1 Mayıs işgününe geldiğinden dolayı, 1 Mayıs kutlamalarını Pazar gününe alma niyetleri var. Biz Tuzla deri işçileri olarak zaten her yıl işgününe gelsin gelmesin kutlamalarını yapıyoruz. Esas olarak 1 Mayıs'a ilişkin politikamız, 12 Nisan'daki İEP toplantısında tartışılıp netleşecektir.

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

1990 senesinde İZSU sayaç okuma görevlisi olarak işe başladık. Geçici işçi statüsü adı altında 1992'ye kadar çalıştık. Bu süre zarfında Belediye-İş Sendikası üyesiydik. 1992'de o zamanın belediye başkanı olan Yüksel Çakmur tarafından işten çıkarıldık.

Yaklaşık bir sene sonra İZSAŞ'ta (belediye bünyesindeki bitlerden biri) işe geri döndük. Bu şirkette 2.5 yıl çalıştık. Sonra İZELMAN denilen şirkete devrolduk. İki-üç sene kadar da burada çalıştık. Daha sonra İZAY denilen şirkete devrolduk. Bu şirkette de 4.5 ay kadar çalıştıktan sonra bir tür dayatmayla EBKA-BİLTAŞ şirketine devrolduk. Tabii bu şirketlere geçiş olduğunda İZSU'nun garantörlüğü vardı. Ta ki, bu şirketle olan sözleşmesi dolana kadar.

29.02.2000'de yapılan ihale sonucu sayaç okuma işi SET Elektrik'e verildi. SET Elektrik bize, sadece müracaat formu doldurup bırakmamızı, değerlendirmeye alacaklarını, İZSU'nun da istemediği 30-40 kişinin ise şirkette çalışmayacağını söyledi. Biz de ya hepimiz çalışacağız ya da hiçbirimiz çalışmayacağız dedik.

Eylem sürecimiz, Yeşilyurt'ta bir kahvede toplanarak başladı. Aramızda ortak bir kararla bu sisteme karşı direndik. İlk olarak İHD'de açlık grevine başladık. Bu süreç beş gün sürdü dönüşümlü olarak. Açlık grevini Bank-Sen'e taşıdık. Tabii biz bu grevi kendi işkolumuza bağlı bulunan Belediye-İş ya da Genel-İş sendikasında yapmayı istedik. Ama tüm girişimlerimize rağmen, sözüm ona işçilerin hakkını savunan bu sendikalar, bizi hiçbir şekilde kabul etmedi. Şu anda da bulunduğumuz Bank-Sen'de açlık grevini sürdürüyoruz. Süresiz açlık grevine dönüştürdüğümüz eylemimizin 14. akşamını yaşıyoruz.

Bu arada belediye başkanına ulaşmak için hemen hemen herşeyi denedik. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerin desteğini alamadık.

Biz işimize geri dönmek istiyoruz, ama bunu hep beraber dönersek istiyoruz. Şu anda bunları yazarken zorlanıyorum. Fiziki olarak halsizlik ve bazı sağlık bozuklukları yaşıyoruz.

SAG direnişçisi bir sayaç okuma işçisi

İZSU işçilerinden F tipi hakkında...

Tutsakların düşüncelerini de hapsetmek istiyorlar

1. işçi: Bir insanın bu şekilde hapsedilmesi korkunç bir olay. Şu anda insanların sadece bedenlerini hapsediyorlar, ama F tipi cezaeviyle tutsak arkadaşlarımızın bedenini değil ruhsal yapılarını, düşüncelerini de hapsetmeye çalışıyorlar. Bir insan tek başına 8 metrekairelik bir alanda ne yapabilir ki? Konuşacak kimsenin olmadığı, derdini açacak sadece duvarların olduğu bu hücrelerde çıldıracak duruma gelirler. Zaten cezaevindeki arkadaşların bedenlerini almışlar, daha bu insanlardan ne istiyorlar? Bu çok korkunç bir olay. Zaten tutsaklar da buna sıcak bakmıyorlar. Bedel ödetmek için bedenlerini gözden çıkartmışlar.

Bizler bu konuda neler yapabiliriz? Daha duyarlı olup, hücre tipinin hafife alınmayacak bir şey olduğunu anlatmalıyız. Alanları, meydanları bu saldırıya geçit vermemek için doldurabiliriz. Mahkum arkadaşlarımızın hareket alanları çok sınırlı. Bizlere ise dışarda olduğumuzdan dolayı çok daha fazla görev düştüğüne inanıyorum. Belki de ileride benim çocuklarım ya da torunlarım, belki sizin çocuğunuz, akrabalarınız, dostlarınız bu F tipi cezaevlerine girebilecektir. Bugün bu tür saldırılara duyarsız kalırsak, sonucuna toplum olarak katlanmak zorunda kalacağız. Çeteler cezaevlerinde bizim dışarıda yaşamadığımız lüks bir yaşam sürerken,

sizin tanıdıklarınız, eş, dost ve akrabalarınız, yani bizim gibi yoksul insanların 8 metrekairelik duvarlar arasında yaşayabilmesine nasıl göz yumabiliriz? Tüm halk olarak hepimiz duyarlı olalım, F tipi cezaevlerine toplum olarak hayır diyelim.

Hücreler ölümdür!

Girmedik, girmeyeceğiz, direneceğiz!

F tipini insanlık dışı buluyorum

2. işçi: F tipi insanlık dışı, çağ dışı bir uygulama. Zaten ellerinde olan bu tutsakları bir de böyle bir sisteme geçirmeye zorlamalarını ne düşünmek istiyorum, ne de buna inanmak. İnsan böyle bir sistemde kaç gün dayanır. Bir, iki, üç gün daha fazla dayanamaz. Tabii onların istediği de bu.

Ben böyle bir sistemi insan olarak kınıyor ve lanetliyorum. Eminim ki, içerde bulunan arkadaşlarımız buna kesinlikle karşı koyacaklardır. Bunu bedenlerini ortaya koyarak yapacaklarına inanıyorum.

Düşünmemiz lazım, ne yapabiliriz diye? Bize düşen görev ne? Bilmemiz, öğrenmemiz lazım. Meydanlara, alanlara çıkarak, birlik ve dayanışma ortamında karşı koymamız gerek. Ve ben üzerime düşen görevi yapacağım. Yarın öbür gün ben veya çocuğum da bu hücrelere düşebilir.

İşten atılan İZSU işçileri

Taşeronlaştırmaya hayır!

Merhaba,

Biz işten atılan 118 İZSU işçiyiz. Kısaca yaşadığımız on yıllık süreci anlatmak istiyorum. Bizler 1990-92 yılları arasında, İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait İZSU'da, sözleşmeli personel statüsünde sayaç okuma işçisi olarak çalışıyorduk. 1992-94 yılları arasında belediye biti olan İZSAŞ şirketinde çalışırken bir sendikalaşma girişiminde bulunduk. Ama çok dağınık yerlerde çalıştığımızdan dolayı başarılı olamadık. 1995-98 yılları arasında belediyenin bir başka biti olan İZELMAN şirketine devredildik. Burada da aynı problemlerle karşılaştık ve herhangi bir sendikalaşma girişiminde bulunamadık.

Sözleşmemize 4 aylık bir süreç varken, İZSU bizi, hiçbir açıklama yapmaksızın, İZAY-EBKA-BİLTAŞ taşeronlarına sessizce devretti. Bu şirketler İstanbul'a bağlı imiş. Buna karşı suskun kalmadık tabii ki. EBKA ve BİLTAŞ'a devredilirken, iş yavaşlatma, sakal bırakma, işe çıkmama gibi eylemlerimiz aralıksız devam etti. İki sene de bu firmayla çalıştık. 14 Kasım'da belediye meclisinin almış olduğu bir kararla, biz sayaç okuma işçilerini kendi bünyelerinde sözleşmeli personel olarak göstermeye çalıştıklarını öğrendik.

Bizler olup bitenden habersizken, İZSU sayaç okutma işini ihaleye vermiş. İZSU yetkilileriyle görüştüğümüzde, onların muhatapları olmadığımızı, muhatapın SET-Elektrik olduğunu söylediler. SET-Elektrik'ten görüştüğümüz yetkili, hepimizi işe alamayacağını, her

şubeden işi iyi bilen 2'ser ya da 3'er personelin işe alınacağını, kendisinin personeli olduğunu, şu an İZSU Genel Müdürlüğü'ne ait Halkapınar Su fabrikasında 120 personelin eğitim gördüğünü söyledi. Bu daha önceden hazırlanmış bir tiyatrodan ibaretti. İZSU bürokratları, bizim 10 yıllık emeğimizi, alınterimizi hiçe saymışlardı.

Kısacası bizler 28 Şubat 2000 tarihinde taşeronlaştırma yüzünden sokakta kaldık. 1-8 Mart arasında Genel Müdürlük'te hergün toplandık ve çözüme böyle ulaşamayacağımıza karar verdik. Acilen açlık grevi başlatma kararı aldık. İlk olarak 21 kişilik bir grup İHD'de 5 günlük açlık grevine başladı. Sonra 21 kişilik gruplar halinde dönüşümlü olarak 20 günü tamamladık. Açlık grevinin fazla ses getirmediklerini düşünerek süresiz hale getirdik. Şu an 16. günümüze girdik.

Bize en büyük desteği veren DISK'e bağlı BANK-SEN'e ve üniversite öğrencilerine teşekkür ederiz. Kendi işkolumuza ait sendikalardan, siyasi partilerden, demokratik kitle örgütlerinden ve basından fazla destek alamadık. Açlık grevindeki arkadaşların durumunun kötüye gittiğini duyuruyoruz. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı'nın duyarlı davranmasını istiyoruz.

Taşeronlaştırmaya hayır!

Mal değiliz, mezatta satılalım!

Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşten atılan bir sayaç okuma işçisi

1 Mayıs, işçilerin birliği!

1 Mayıs denince önceden anlamsız bir bayram gibi görüyordum. Halbuki bu biz işçi ve emekçiler için ne kadar anlamlı bir günmüş. Meydanlara çıkarak, F tipi hücre, taşeronlaştırma, özelleştirme adı altındaki saldırıların aynı sınıfa ait olduğunu bilmek ve bunlara karşı bir eylem gerçekleştirmek için birlik ve

beraberlik içinde olalım.

Var mısınız böylesine güzel ve anlamlı bir günde beraber olmaya? Meydanlara çıkalım. Kapitalist rejime, özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya ve işçi-emekçilerin sindirilmek istenmesine karşı haykıralım!

İZSU direnişçisi bir sayaç okuma işçisi

Süresiz Açlık Grevi'nin 15. gününde basına ve kamuoyuna çağrı!

İşten atılan 118 işçi adına Süresiz Açlık Grevi kararı alan ve grevin 15. gününe gelen işçi arkadaşların durumu her geçen gün ağırlaşmaktadır.

Bunun sorumlusu öncelikle İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı ve Kızıl Bayrak'ta yayınlanan bildiriyi.org duyarlılığı göstermeyen basın, sendikalar, partiler ve

demokratik kitle örgütlerini bu sorumluluğa ortak olmamaya çağırıyoruz.

Bizler tekrar, bu sorumluluğun ortaklarını duyarlı olmaya ve sorunu sahiplenmeye çağırıyoruz.

İZSU'dan atılan sayaç okuma işçileri

Sınıf dayanışması için ÇİN-KUR işçisiyle dayanışmaya!

Aylardır haklarını almak için mücadele eden Çin-Kur işçisinin sorununa hala bir çözüm bulunamadı. Çin-Kur işçisinin sorunu muhatapları tarafından bilinmesine rağmen bir türlü çözülüyor. Çin-Kur işçileri en son devlet bakanlarından sorunun çözümü için söz almalarına rağmen, devlet erkanının bu sözü yerine getirmeye niyetleri görünmüyor. Ama Çin-Kur işçisinin kararlılığı karşısında bu niyetlerini açıkça ifade edemiyorlar.

En son Kayseri'ye gelen Devlet Bakanı Devlet Bahçeli'nin geçiş yolunda bekleyerek taleplerini yinelemek istediler. Bir işçi aracın önüne yatarak Bakan'ın arabasını durdurdu. Ve Bakan işçilerle konuşmak zorunda kaldı. İşçilerin sorununu çözmek için sendika başkanını makamına çağırdı. Şu anda işçiler buradan gelecek cevaba bakıyor. İşçilerden son durumu öğrenmek için işçi komitesinden Yavuz Demirbilek ile görüştük:

“Sendika yöneticileri saltanat içinde yaşıyorlar”

Eyleminizin son durumunu anlatır mısınız?

Bizlerin kamuya yerleştirilmesi için Bakanlar Kurulu'ndan karar çıkması gerekiyormuş. Bizler bu kararı bekliyoruz. Bu arada içerde alacak paramızı da almaya çalışıyoruz. Daha önceleri de belirttiğimiz gibi arkadaşların ekonomik durumu çok kötü.

Size hangi sendikalardan destek geldi?

Kayseri Harb-İş 1 No'lu Şube'den arkadaşlar karar almışlar; 1 günlük ücretlerini bize bağışladılar. Yol-İş'ten arkadaşlar bize destek sundular. Bir de Kırşehir'deki Karayolları işçisi arkadaşlar, kendi aralarında topladıkları para ile birlikte kendileri de gelerek eylemimize destek verdiler. Özelleştirilmesi gündemde olan Tok-San'daki işçi arkadaşlar da destek verdiler. Başka da bir sendikadan destek gelmedi.

Kendi sendikamızdan da bir şey alamadık. Yardım almamızın önünde yasal engeller var. '82 Anayasası'ndan dolayı işçilere yardım edilmesinin önünde engeller var. Türkiye'de işçiler ayda 1.5 gün sendikaya çalışıyorlar. Ama maalesef Türkiye'de işçinin başına böyle bir şey geldiğinde sendikalar yardım etmiyor ve buna da “yasaların el vermemesi” deniliyor.

Başka yollardan sendika size destek olamaz mı? İstenirse Vali'den izin alınıp yardım kampanyası başlatılabilir.

Ölüm orucu düşüncesini niçin askıya aldınız? Ölüm orucu düşüncesinden vazgeçmiş değiliz. Askıya almamızın nedeni Ankara'dan gelecek net ve kesin cevabı beklememiz.

Türk-İş'in ayın 11'inde yaptığı Başkanlık Konseyi'nde ne gibi bir karar çıktı?

Özelleştirmeye karşı ayın 26'sı ve 29'unda bir eylem kararı alındı. Ama biz bu eylemlerin de

özelleştirmeye bir cevap olacağını zannetmiyoruz. Çünkü Türkiye'de özelleştirme furyası yeni başlamadı. Özelleştirmenin ilk kurbanları da bizler değiliz. 1995'te özelleştirme başladı, geldiğimiz sene 2000. Ama hala Türk-İş havanda su dövüyor.

Burada Türk-İş'i suçlarken tümünü de suçluyoruz. Yani DİSK'i de, Hak-İş'i de. Bu sendikalar bir Emek Platformu oluşturdular. En son emeklilik yasası için ortak eylem yaptılar. Türk-İş bunu bozdu. Diğerleri de tam olarak güçlerini koymadı.

Sendika yöneticileri saltanat içinde yaşıyorlar, bunları görüyoruz. Bindikleri arabalar belli, son model arabalara biniyorlar. Sadece hükümeti suçlamıyoruz, örgütlü bulunduğumuz sendikaları da suçluyoruz. Gerektiği gibi davranmıyorlar, işçiyi bilinçlendirmiyorlar. İşçi, sorunlarını karşısına çıktığı zaman farkediyor. Sendikalar işçileri bilinçlendirmek için tüm araçlarını kullanmalıdır.

Son olarak iletmek istedikleriniz?

İşçilerin örgütlü bulundukları güç sendikalarıdır. İşçiler sendikalarına sahip çıkmalıdır. Her ne kadar sendikacılar işçilere sahip çıkmasalar da güç işçilerdedir. O güçlerini işçiler kullanmalıdırlar. O güçlerini kullandıklarında bir yerlere varırlar.

Teşekkürler...

Biz de teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Niğde Belediyesi'nde faşist uygulamalar!

18 Nisan '99 seçimlerinden sonra işbaşına gelen MHP'li Mümin İnan, işten çıkarma, düşük ücret, mesailerin ortadan kaldırılması, tehdit etme gibi uygulamalarına, ilk günden itibaren başlamıştı. İşbaşına geldiğinde ilk işi, ilerici-demokrat kimlikli işçilerin çoğunlukta olduğu belediye çalışanlarını işten çıkarmanın yolunu aramak olmuştur. Çıkardığı 80 işçinin yerine faşist ülküdaşlarını işe aldı. Bu şekilde aldığı rantın bir bölümünü ülküdaşlarına vermekte. Tekrar işe aldığı 80 kişiden ancak 20 kişinin çalışıp diğerlerininse yattığı yerde para alması, ilk başta anlaşılır bir durum değildi. Ama artık çok iyi anlaşılmaktadır. Faşist başkan, ilerici-demokrat çalışanlarını tehlike olarak gördüğü için onları işten atmakta, yaşama hakkı tanımak istememektedir.

Belediye içerisinde gereği henüz anlaşılmayan, “çavuş, postabaşı” ünvanlı kişilerin ortaya çıkışı, mafyacı mantığın göstergesi oluyor. Çalışanlara hiçbir şekilde meşru olmayan mafyavari yöntemlerle disiplin soruşturması açtırıyor, cezalandırıyor. Yeni oluşturduğu araçları ile tutanak ve rapor tutup disiplin kuruluna sevk ettiriyor. Disiplin Kurulu'nun hukuken işveren, işçi ve sendika gibi bileşenlerden oluşması gerekirken, işveren ve ortaklarının oluşturduğu bir kuruma dönüştürüldüğünden, kararlar tümüyle işverenden yana çıkarılmış oluyor.

Mümin İnan, işbaşına geldiği 18 Nisan seçimlerinden bu yana yürüttüğü faşizan uygulamaları bırakmış (!) görüntüsü yaratmaya çalışıyor. Ancak mesailer yasaklayarak, mesai ücretlerini ödemeyerek, işçilerin alınterlerinin üzerine yatıyor. İşçileri, istediği herhangi bir saatte

çağırıp çalıştırıyor. Mesailer sabah saat 8:00'de başlayıp akşam 17:00, 18:00 gibi biterken, çoğu zaman işe çağırarak geceyarılarına kadar (akşam saat 21:00-22:00'ye kadar) çalıştırmaktadır. Çalışmak istemeyen veya karşı gelenlerin sonu ise bildiğimiz uygulama olarak karşımıza çıkmaktadır; işten atılma... Bu şekildeki dayatmalarla işçileri kendi dertlerine, yaşam derdine düşürerek, yanibaşında işten atılan arkadaşları için bir hareket ve tepkide bulunmalarını engellemek istiyor.

Yapılan toplu sözleşme ile işçilerin maaşına 30 milyon gibi bir artırım yaparak adeta alay etmektedir. 4 kişinin mutfak masrafinin işçilerin maaşından çok fazla olduğu ülkede, işçilerin sefaletinden faşist başkan Mümin İnan ve onun gibiler sefa sürmektedir. Ev kiralının 100 milyona ulaştığı koşullarda aileler, çocuklarının eğitim-öğretim gideri, faturalar, giyim ve yiyecek ihtiyaçlarını asgarinin altında gidermek durumunda kalmaktadırlar. Tüm bu ağırlıkların altında ezilen ve evine ekmek götüremez hale gelen işçiden bekledikleri ise, çenesini kapatıp üç maymunu oynamasıdır. Yani görmeden, duymadan, bilmeden baskılara razı olmasıdır.

Sendika, önceden işçilere hiçbir şekilde taslak sunmayarak, işveren ile toplu sözleşmeyi imzalamış, bundan da hiçbir işçinin haberi olmamıştır. Görüşmeler yine kapalı kapılar arkasında, insanca bir yaşam ücretinin işçilere çok görülmesi ile sonuçlanmıştır. Ancak gerçekleşmesi gereken, asıl olması gereken işçilerin ücret konusundaki taleplerini içeren bir taslağın oluşturularak bu taslak üzerinden pazarlık yapıp sözleşmenin

sonuçlandırılmasıdır. Niğde Belediyesi'nde prosedür böyle işle(til)miyor.

Yine yapılan bir diğer uygulama ise, “Belediye Ekmek Fabrikası”nın kapatılması oldu. Bunu da fırın patronlarına bir kıyak olarak yapmış bulunuyor. Ardından yapılan ekmek zammı bunun kanıtı durumundadır.

Tüm bu uygulama ve baskıların süregeldiği Niğde Belediyesi'nde, baskı ve yaptırımlar karşısında bazı işçiler tazminatlarını alarak işten ayrılmayı düşünüyorlar. Ancak yapılan uygulamalar karşısında işten ayrılmayı değil, baskı ve uygulamaların sona erdirilmesi için uzun soluklu bir çalışmayı gündeme almak gerekiyor. Ayrılmak yerine, diğer işçilerle, sınıf kardeşleri ile ortak bir tepkiyi yaratmanın olanaklarını aramak gerekiyor.

Öncelikle herkes birbirine güvenmeli ve sabırla, yavaş yavaş birliği sağlayana kadar örgütlenilmelidir. Yanıbaşımızdaki işçi arkadaşımıza güvenmeli, onun da bize güven duyması için gereken yapılmalıdır. Gücümüz kollarımızda, yarattıklarımızda, örgütlülüğümüzdedir... Bizim kurtuluşumuzu, herşeyi yaratan kollarımız sağlayacaktır. Gücümüzü birleştirerek, insanca yaşama ve çalışma koşulları için, işten atılmaları engellemek için işyeri komitelerimizi kurmalıyız. Kaybedilecek olan tek şey zincirlerimiz olduğuna göre, mücadele edip, önceden kazanılmış haklarımızı ve mevzilerimizi kaptırmamanın yolunu örgütlenmede, mücadele etmede bulmalıyız.

Güç örgütlülüktedir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kızıl Bayrak/Niğde

1 Mayıslar ezilenlerin, sömürülenlerin bayram günleridir

Sermayenin amansız ve acımasız saldırdığı bir dönemden geçiyoruz. Bir taraftan özelleştirmeyi hızlandırıyor, diğer taraftan toplu sözleşmelerde sıfır zam dayatıyorlar. Açlığı ve yoksulluğu diz boyuna çıkartan sermaye devleti, ilerici, devrimci ve öncü işçileri dejenere etmeye çalışıyor, bununla da yetinmeyip düzmece senaryolarla öncü işçileri tutukluyor. Cezaevlerinde hücreli yaşamı hayata geçirmek için olanca çaba sarfediyor.

Sermaye devleti Mayıs'ta F tipi cezaevlerini hayata geçireceğini söylüyor. Yeni katliamlar yapacağını diyor. Bizler işçi-emekçilerin sorunlarından birisi olan F tipi cezaevlerine karşı bir tepki örgütlemeliyiz ve bedel ödeyerek kazanmış olduğumuz haklarımızı bedel ödeterek korumalıyız. Ben bir sınıf devrimcisi olarak gerekirse tereddüt etmeden bedel ödeyecek ve yaşamımızın hücreleştirilmesine karşı mücadele edeceğim. Sermaye devleti başta öncü, devrimci ve işçilerden başlayarak saldırısını hızlandıracaktır.

Mart ayında yapılan eylemlere saldıran sermaye devleti, en son İzmir'de özelleştirmeye karşı yapılan eyleme de saldırarak amacına ulaşmak istiyor. İşçiler ve emekçiler kararlı tutumlarını sürdürmek zorundadırlar.

Taleplerimizin sonuna kadar kararlı savunucusu olmak, mücadelemizi en üstten savunmak zorundayız. Önümüzde bedel ödeyerek kazanmış olduğumuz, ezilenlerin ve sömürülenlerin bayramı olan 1 Mayıs durmaktadır. İşçilerin, emekçilerin günü olan 1 Mayıs'ta, sınıf devrimcilerinin önünde büyük sorumluluklar durmaktadır. Unutmayalım ki partinin vermiş olduğu cesaret ve azimle hareket ettiğimiz sürece, sermayenin saldırılarına karşı durur ve 1 Mayıs'ı devrimci 1 Mayıs gibi kutlar ve o şekilde

çalışırız. Sınıf devrimcileri olarak önümüze konan çalışmanın yürüyebilmesi için enerjimizi sonuna kadar kullanmalıyız.

Bugünkü saldırılara dur demenin zamanı gelmedi mi? Yıllardan beri emek verip çalışarak ayakta tuttuğumuz fabrikalarımız göz göre göre IMF'ye peşkeş çekiliyor ve özelleştiriliyor. Bugün evimizde kaynayan bir tencere yemeğe göz diken sermaye, sanki yaşadığımız ülkede işsizler ordusu yokmuş gibi işsizler ordusunun yanına bizleri de katmaya çalışmaktadır. Zaten sıradan yaşamımızda bizlere verilen sefalet ücretiyle yaşamımızda bir değişikliğin olmadığını görmüyor muyuz? Ve bizler ayın bir haftası karnımız tok oluyor, kalan üç haftada ise aç yaşamıyor muyuz?

İşçiler, emekçiler, gençler;

Daha iyi koşullarda yaşamak istiyorsak yapılan bu saldırılara artık yeter demeliyiz. Yaşanan sorunlara sahip çıkıp mücadele etmeli ve daha güzel bir ülkede ve dünyada yaşamalıyız. O da ancak ve ancak bizlerin, işçi ve emekçilerin eseri olacaktır. O da özgürlüğün adı olan sosyalizmdir.

O halde önümüzde duran birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta alanlara çıkmalı, taleplerimizi haykırmalıyız. 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımızı hızlandırmalı ve çevremizdeki çeperimizdeki insanları harekete geçirmeliyiz. Biz sınıfın devrimci 1 Mayıs'ına gidiyoruz. Bir bayrama gider gibi. Çünkü 1 Mayıslar ezilenlerin, sömürülenlerin bayram günleridir. Büyük bir rahatlık ve güvenle Ümit yoldaşın da dediği gibi, bütün gücümüzü kuşanıp sermayenin karşısına çıkacağız. 1 Mayıs'la partiye, parti ile devrime!..

*Gülsuyu'ndan
sınıf devrimcisi bir işçi*

Adana'dan

kısa kısa...

* Kamu emekçilerine yapılan sürgünlere karşı Adana KESK'e bağlı Haber-Sen Şubesi, 6 Nisan Perşembe günü saat 18:00'de DSP binası önüne siyah çelenk bırakma eylemi düzenledi. Polisin bu eyleme izin vermemesi üzerine, kitle "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarıyla gar önüne kadar yürüdü ve burada bir basın açıklaması yaptı.

* Sermayenin işçi ve emekçiler üzerindeki saldırıları devam etmektedir. Son dönemde, özelleştirme ve sahte sendika yasasının tekrar gündeme gelmesiyle birlikte, bu saldırılar boyutlandırılarak sürmektedir.

Bu saldırıdan nasibini alan mühendis ve mimarlar da, 6 Nisan'da, DSİ 6. Bölge önünde bir basın açıklaması yaptı. KESK'e bağlı sendikaların da destek verdiği eylemde, basın metnini Türk Mühendis ve Mimarlar Odaları Birliği Adana İKK Sekreteri Hasan Balıkcı okudu. Ardından yapacakları eylem programını açıkladı.

10 Nisan itibarıyla başlayacak geniş bir imza kampanyası, hafta sonuna kadar devam edecek. TMMOB yapılan duyuruda, toplanan imzaların hafta sonunda bir basın açıklamasıyla postaneden bakanlıklara ve hükümet ortaklarına yollanacağını açıkladı. Yine de seslerini duyuramazlarsa, Ankara'da miting yapacakları, buna rağmen bir sonuç alınamama durumunda ise, toplu iş bırakacaklarını açıkladı.

* Devlet, cezaevlerine yönelik saldırılarına her fırsatta başvuruyor. Hedef olarak belirlenen cezaevlerinden Burdur Cezaevi'nde yaşanan olayların üzerinden, Adana İHD ve Cezaevleri Aile Komisyonu 10 Nisan'da bir basın açıklaması hazırladı. Basın tek tek dolaşarak basın metni elden verildi. Soruna duyarlı olmaları, yoksa saldırılar yaşanıp ölümler olduğunda bunun sorumlusu olacakları, buna fırsat vermemeleri gerektiği belirtildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Antakya ambar işçilerinin ağır çalışma koşulları

Merhaba arkadaşlar! Patronlar düzeni kârlarına daha fazla kâr katmakta, işçileri iliklerine kadar sömürmektedir. Ben bir ambar işçisi olarak çalışıyorum. Yaptığımız iş Amasya'dan gelen soğanları torbalara doldurmak. Doldurduğumuz torbalar tırlar aracılığıyla Suudi Arabistan'a gidiyor. Bizler günde 100'ün üzerinde torbaya soğan doldurmak zorundayız.

Bulduğum ambarda yaklaşık 60 işçi çalışıyor. Günde hafta sonları da dahil olmak üzere, 11 saat çalışıyoruz. Herhangi bir sosyal güvencemiz yok. Çalıştığımız her günün karşılığı 2 milyon lira para alıyoruz. Çoğunlukla küfür ve hakarete maruz kalıyoruz. Yemegimizi dahi biz kendimiz karşılıyoruz. Sağlıklı koşullarda yemek yiyemiyoruz. Çünkü yemekhanemiz yok. İşgüvencemiz yok. Her an birimiz işten atılabilir.

Geçtiğimiz günlerde aynı ambarda çalıştığımız ve hamallık işini yapan 2 arkadaşımız, "işler azaldı" bahanesiyle işten atıldılar. Maaşlar zamanında ödenmiyor. İşyerinde herhangi bir örgütlülüğümüz yok. Birlikte hareket edilemiyor. İşçiler arasında rekabet almış başını gidiyor. Patron işçiler üzerinde varolan rekabeti körükleyerek suni ayrımlar yaratmaya çalışıyor. Örneğin bazı işçilere "işten kaytarıyorlar" bahanesiyle ücret kesintisi uyguluyor.

İşçi arkadaşlar sömürü düzenine karşı mücadele etmek için her işyerinde örgütlülüğü oluşturmali. Unutmamak gerekiyor ki; "bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır"

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

**Antakya'dan Kızıl Bayrak okuru
bir ambar işçisi**

Türk-İş Başkanlar Kurulu:

Bir toplu ihanet belgesi

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun olağanüstü toplantısında dağ fare doğurdu. Yaklaşan 1 Mayıs'ın da verdiği iyimserlikle, sermayenin saldırılarına karşı mücadele ve eylem programı bekleyenler, hükümete destek, Demirel'e teşekkür mesajlarıyla yetinmek zorunda kaldılar.

Türk-İş Başkanlar Kurulu, ESK içindeki ihanetin işçi ve emekçilere nasıl onaylatılacağını tartışmak için toplandı. Toplantı öncesi açıklama yapan B. Meral, bunu açıkça ifade etmekten de çekinmedi. Hükümetin devamından ve "istikrar"ın bozulmamasından yana olduklarını ilan etti. Her türlü işçi düşmanı yasanın ve uygulamanın altında imzası olan Demirel'e teşekkür etmeyi de unutmadı.

B.Meral'in "istikrar" diye dilinden düşürmediği şey, işçi ve emekçilerin, sermaye sınıfının uysal köleleri olmaya devam etmeyi kabul etmesi anlamına gelmektedir. Sermaye hükümetinin uyguladığı özelleştirme saldırısına karşı mücadele eden işçiler, "istikrar"ı bozuyor. İşten atılan, sürgün edilen, sefalet ücretiyle çalışmaya zorlanan işçilerin, emekçilerin yaptığı eylemler "istikrar"ı bozuyor. Çünkü bu düzen işçi ve emekçilere insanca yaşayacak koşulları sunmıyor. Bunu isteyenler ise, düzenin insanlık dışı yüzünü gözler önüne serdikleri için, "istikrar"ı bozmuş oluyor. Sömürünün ve yağmanın artarak devam etmesini tehlikeye sokuyor.

B. Meral ve çetesi de bu sömürü düzeninin artıklarından beslendikleri için, bu "istikrar"ın bozulmasını istemiyor olabilirler. Ne de olsa onların tuzu kuru, karınları tok, sırtları pek. Ama ya

milyonlarca işçi ve emekçi? Açlık ve sefalet sınırında yaşamaya çalışmak, ortaçağ koşullarında çalışmaya zorlanmak, bu milyonların kaderi mi? İstikrar denilen sihirli sözcük, bu insanların insanca yaşamasını "istikrar" altına almayı neden kapsamıyor?

İşçi ve emekçiler için gerekli olan tek istikrar, onların ve ailelerinin refah içinde, sağlıklı bir şekilde yaşamasının güvence altına alınması olmalıdır. Ama B. Meral'in istediği "istikrar", bunun tam tersi olan sefalet ve sömürünün güvence altına alınmasıdır. İşçi ve emekçilerin istikrarı bozmamaları görevi de işte bu ihanet şebekesine veriliyor.

Ama işleri hayli zor görünüyor. Devletin kendi eliyle kurdurduğu sarı sendika Kamu-Sen bile, 4 kişilik bir ailenin zorunlu harcamalarının 500 milyon liraya dayandığını söylüyor. Başka bir rakam ise, 39 milyon kişinin, bozulan gelir dağılımı nedeniyle açlık sınırının altında yaşam savaşı verdiğini gösteriyor. Yani bu düzen "istikrarlı" bir şekilde işlemeye devam ederse, üç beş sene içinde, televizyonlarda gösterilen Afrika'da açlıktan bir deri bir kemik kalmış insan görüntülerini bizzat yaşıyor olacağız. İşte sermaye düzenin istikrarının sonu budur.

İşçi ve emekçiler kendi çıkarlarını ve haklarını güvence altına alan bir düzenin kurulması için istikrarlı bir mücadele ile, sermaye düzeninin saltanatının devamını sağlayan istikrarlı bir suskunluk arasında bir tercih yapmak zorundadırlar.

Geleceğimizi bir avuç asalak sermaye sahibinin ve onların yalakalarının insafına terketmek istemiyorsak görev başına.

Çeşitli alanlardan işçi, emekçi ve öğrencilerin ortak çabasıyla...

Ankara'da yerel Emek Platformu Girişimi

“İstikrar” uzun yıllar sermaye devletinin yakalayamadığı bir şeydi. 18 Nisan seçimleri sonrası nihayet “istikrar”lı bir hükümet kurma olanağı yakalamış ve bunu değerlendirmiştir. Bu öyle bir “istikrar”dır ki, işçi-emekçilere cumhuriyet tarihinde görülmemiş saldırıları uyguladı/uyguluyor. Mezarda emeklilik, “sosyal yıkım yasası”, doğal (olmayan) deprem ve ardından bölgedeki depremzede işçi-emekçilerin durumu, deprem vergisi, sahte sendika yasası, özelleştirmeler...

Ve daha da uzayıp giden bir liste...

Peki işçi sınıfı bu saldırılara karşı hiç sesini çıkarmadı mı? Tabii ki! 24 temmuz'da olanca öfkesini kusmak istedi. 24 Temmuz'un öncesi ve sonrası, Ağustos ayı da dahil, işçi sınıfının yerel ve sürekli eylemlerine sahne oldu. Ardından deprem yaşandı... İşçi ve emekçilerin acısı fırsat bilindi. Tüm yasalar bir gecede burjuva ahırında onaylandı. Ve ardından uzun bir suskunluk. 26 Eylül'de Başbakan Ecevit Amerika'ya giderken çantasında Ulucanlar'da katledilen 10 devrimcinin başını götürdü. Dışarıda gerekli dayanışma örülemedi.

Yaygınlaşan yerel işçi-emekçi platformları

İşçi sınıfının tabandan gelen rahatsızlığı, sendika bürokrasisine karşı yerel platformlar oluşturma eğilimini ortaya çıkardı. Yaz aylarında kurulan merkezi Emek Platformu'nun aldığı hiçbir eylem kararı işçi ve emekçileri memnun etmiyor ve bir işe de yaramıyordu. Birleşik örgütlü bir mücadeleyle her zamankinden çok ihtiyaçtı. İstanbul'da bu birleşik örgütlülük isteği, çeşitli ilerici sendika şubelerinin bir araya gelerek oluşturduğu İstanbul Emek Platformu'nda ifade bulmaya çalıştı. İzmir, Mersin, İzmit, Bursa gibi illerde de, aynı ihtiyaç üzerinden şube platformları yeniden toparlanmaya çalışıldı.

Ankara'da ise öncü işçi ve emekçilerin birkaç aylık çalışmasıyla özelleştirmelere, sendikası/sigortasız çalışma koşullarına, taşeronlaştırmaya, sahte sendika yasasına, Kürt sorununa, paralı eğitime ve sağlığa, cezaevlerinde hücre tipine karşı, kitleleri “birleşik örgütlü mücadeleye” çağıran bir forum gerçekleştirildi. Bu forumdan beklenense, yerel bir platformun oluşturulmasıydı. Ancak düşünülen, diğer illerdekinden farklı bir platformdu. İstanbul ya da İzmir'deki gibi salt ilerici sendika şubelerinin değil, bizzat tabandan işçi-emekçilerin bir araya gelerek oluşturacağı bir platform hedeflendi. Düzenlenen forum bu eğilimi açığa çıkardı. Yalnızca iki sendika şubesi tüzel kişilikleriyle foruma katıldı.

Taban inisiyatifi ve dinamizmine dayalı bir platform

Gerçekleştirilen forum öncesi, çeşitli işkollarından öncü işçiler bir araya gelerek, bir yerel işçi-emekçi platformunun oluşturulması gerektiğinde anlaşmış ve ilk adımı da geniş katılımlı bir forumla atmaya karar vermişlerdi. Ardından yapılan duyurular sonucu 8 Nisan'da çeşitli sendikalardan ya da sendikası/sigortasız işçi ve emekçilerin, işsizlerin ve öğrencilerin

katılımıyla forum gerçekleştirildi.

Forum gündemini şu maddeler oluşturdu:

* Oluşturulacak bir platformun ilkeleri neler olmalıdır?

* Bu platform kimlerden oluşmalı, nasıl çalışmalı, hedefleri neler olmalıdır?

* Platformun ihtiyaçları, mücadele araçları nelerdir?

Forumda konuşulanları genel hatlarıyla ve başlıklar halinde toplarsak:

* Ankara'da yerel bir emek platformu oluşturulmalıdır.

* Sarı sendikacılığa, sendika bürokrasisine karşı ciddi bir mücadele verilmeli, sendikalar tabandan zorlanmalıdır.

* Oluşturulacak bu platform girişiminde, katılımcılar kendilerini özgürce ifade edebilmeli, karar alma süreçlerine mutlaka katılmalıdırlar.

* Platform girişiminin yürütmesinde tüm katılımcıların temsili sağlanmalıdır.

* Yürütülecek tüm çalışmalarda devrimci bir tarz tutturulmalıdır.

* Platform girişimi, yürüteceği ekonomik mücadelenin yanında mutlaka siyasi bir mücadele de yürütmeli, bu ikisini organik olarak bütünleştirmelidir.

* İşçi-emekçileri doğrudan ilgilendiren cezaevlerine yönelik saldırılar, hücre tipi cezaevi saldırısı püskürtülmelidir.

* 1 Mayıs'a yönelik çalışma hemen başlatılmalı, özüne yaraşır bir 1 Mayıs için diğer işçi-emekçi örgütleri zorlanmalıdır.

Genel hatlarıyla aktardığımız bu konuşmalar dışında, ilk konuşmacı olan ve İstanbul Emek Platformu adına foruma katılan Kamil Kartal kendi deneyimlerinden bahsetti. Bu deneyimlerden önemli dersler çıkarılması ve Ankara'da yerel bir Emek Platformu'nun kurulması gerektiğini vurguladı.

Dev Maden-Sen'den Tayfun Görgülü konuşmasında, sendika yönetimleriyle, ya da diğer sendikal platformlarla gerilim yaratılmaması gerektiğini ifade etti.

Ancak ortada olan şu ki; bu forumun kendisi bile önemli bir gerginlik oluşturmaktadır. Sendika bürokrasisini zorlamaktan bahsediyorsak, bunun arada bir gerginlik olmadan gerçekleşmeyeceği ise açıktır.

Anlamlı vurgulardan biri ise, platformun kendisini tabana yayabilmesi, işyerlerinde işçi-emekçi komitelerini ya da meclislerini oluşturmak için çaba harcanması gerektiğinin ifade edilmesiydi.

Bir diğeri; burada oluşacak platformun da bürokratik bir yapıya dönüşmemesi gerektiği, yalnız ekonomik değil, siyasi taleplerin de dile getirilmesi yönü vurguydu.

Hücre Tipi saldırısına karşı mücadele!

Konuşmacıların çoğu kısa ve uzun vadeli bir program belirlenmesi, bu program çerçevesinde sendikaların zorlanması ve harekete geçmelerinin sağlanması gerektiğini söylediler.

Forumda konuşan çeşitli işkollarından sendikası/sigortasız işçiler ve işsizler ise, sendikası/sigortasız işçilerin ya da işsizlerin, ev

işçilerinin örgütlenmesinin de bu platformun hedefleri içinde olması gerektiğini vurguladılar.

Birçok konuşmacı, platformun, cezaevleri sorunu ve hücre tipi saldırısına karşı, diğer emek örgütlerini de yanına alarak bir çalışma yapması gerektiğini ifade etti. Bu konuşmalardan en etkileyicisi, Ulucanlar'da katliamı yaşayan Cafer Tayyar Bektaş'ın babası Zeynel amcanın konuşmasıydı. Zeynel amca herkesin bu sorunu sahiplenmesi gerektiğini, yarın herkesin o hücrelerden birinde olabileceğini anlattı.

1 Mayıs için derhal etkin bir hazırlık!

Yaklaşan 1 Mayıs içinse, çalışmaların zaman kaybetmeden başlaması gerektiği, sendikalarla ve toplumun diğer muhalif örgütlenmeleriyle militan bir 1 Mayıs için konuşulması ve bu örgütlenmelerle çalışmaların ortaklaştırılması gerektiği ifade edildi.

Kürt sorunu konusunda ise, platformun bu soruna işçi sınıfının enternasyonalist bakış açısıyla bakabilmesi ve bunun gereği çalışmaları yapması gerektiği söylendi.

Forumda katılan öğrenciler de; işçi-emekçilerin sorunlarının kendi sorunlarından bağımsız olmadığını, bu nedenle birleşik örgütlü bir mücadelede öğrencilerin de yerini alması gerektiğini vurguladılar. Konuşan emekçilerin de; platformun, öğrencilerin sorunlarını da sahiplenmesi ve öğrencilerle birlikte mücadele vermesi gerektiğine dair söylemleri gayet olumluydu.

Son olarak; Seattle'da WTO'ya karşı gerçekleştirilen protestoların bir benzeri Avrupa'da 16 Nisan'da gerçekleşecek. Bu protestoların Türkiye ayağının Ankara'da bu platform tarafından örülmesi gerektiği ifade edildi.

Toplantının sonlarına doğru, divanda bulunan birinin, sosyalist basının yürütmede olmaması gerektiği, sürekli ön tıkayıcı olduğunu söylemesi üzerine salonda tartışmalar başladı. Aynı kişi, 3-4 konuşmacının sosyalist basının yürütmede olması gerektiğini söylediğini, diğerlerinin böyle bir öneriye sıcak bakmadığını söyleyince, salondaki katılımcılar böyle bir şeyin olmadığını, sosyalist basın hakkındaki iddiaların tamamıyla yanlış olduğunu anlattılar.

Kısa bir karışıklıktan sonra, biz Kızıl Bayrak gazetesi olarak; yürütmede olmak gibi özel bir talebimizin olmadığını, zaten kendi ilişkilerimizle görüşlerimizi yürütmede ifade edebilme olanağına sahip olduğumuzu, ancak buradaki tavrın mutlaka mahkum edilmesi gerektiğini, sosyalist basının hiçbir zaman ön tıkayıcı olmadığını, aksine her çalışma için imkanlarını seferber ettiğini ve kendi adımıza da bu platformun işlerliğini sürdürmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı ifade ettik. Ve tartışma böylelikle sonlanmış oldu.

Bu tartışmanın ardından geçici yürütmenin oluşturulmasına geçildi. Çeşitli işçi-kamu emekçileri sendikalarından emekçilerin, sendikası/sigortasız işçilerin, işsizlerin ve öğrencilerin bulunduğu geniş bir yürütme oluşturuldu. Geçici yürütme forum sonrası iç bir görüşme aldı. Böylelikle forum sonlanmış oldu.

Forum sonunda, yukarıda gündem maddeleri olarak sıraladığımız konular karara bağlandı.

Saldırılara karşı biran önce militan bir tavır!

Gerçekleştirilen bu forum ve oluşturulan platform girişimi, tabandan işçi-emekçilerin biraraya gelmesiyle meydana geldiği için, kararlarda ya da önerilerde görüldüğü üzere, gayet anlamlı bir takım sonuçlar ortaya çıkardı. Saldırılara karşı bir an önce militan bir tavır sergilenmesi gerektiği, her konuşmacının üzerinde durduğu bir sorundu.

Bu platform girişiminin sendika şubelerinin biraraya gelerek oluşturduğu İEP'le önemli farkları ve de avantajları vardır.

Birincisi; bu girişimin tabana yayılması İEP'den çok daha kolaydır, çünkü bizzat taban inisiyatifleriyle oluşturulmuştur.

İkincisi; platform girişimi alt kademe sendika bürokratlarının etkisinde olmadığı oranda, sendika bürokrasisine de rahat vurma olanağı elde etmiştir.

Üçüncüsü; yürütülecek çalışmanın salt ekonomik taleplerle sınırlandırılmaması, siyasi taleplerin de öne çıkarılması ve taleplerin devrimci bir tutumla belirlenmesi gerektiğine dair yapılan vurgulardır.

Platform girişiminin dikkat etmesi gereken en temel nokta ise, kendisinin de bir bürokrasi yaratmaması ve yürütmeye dar, verimsiz tartışmalar yapmamasıdır.

Saldırılara karşı işçi-emekçi platformlarına!

Forumda cezaevleri sorunu ve hücre tipi cezaevi konusunda geliştirilen tavır gayet ümit vericidir. Hücre tipi saldırısı yalnızca devrimci tutsakların kararlı duruşuyla değil, dışarıda yaratılacak işçi-emekçi duyarlılığıyla ve bu duyarlılığın eyleme dönüşmesiyle püskürtülebileceği gerçeği gözönünde bulundurulduğunda, bu girişimin hücre tipi saldırısına işçi-emekçiler cephesinden anlamlı bir yanıt verilebileceği ortadadır.

Yaklaşan 1 Mayıs'a yönelik konuşmalarda ve alınan kararlarda, hemen çalışmalara başlanması ve 1 Mayıs'ın militan bir tarzda kutlanması gerektiğine yapılan vurgu dikkat çekicidir. Buradaki kararlılık eyleme yansır, bu 1 Mayıs'ın düzene uyku kaçtıracak nitelikte olacağı açıktır.

Toplam tabloya baktığımızda, Ankara gibi sınıf mücadelesinin kısmen geri olduğu bir bölgede, tamamiyle taban inisiyatifleriyle örülmüş böylesi bir platformun oluşması bize şu gerçeği gösteriyor: İşçi sınıfının sermaye devletinin yürüttüğü kapsamlı saldırılara birleşik karşı koyma eğilimi güçleniyor. İşçiler-emekçiler birikmiş öfkelerini biraraya gelerek ve yerel platformlar oluşturarak dışa vuruyor. Bu, uzun bir durgunluktan sonra, yeni ve daha güçlü bir sınıf ve emekçi hareketinin gelişmekte olduğunun ilk önemli belirtilerindendir. Komünistler bu imkanları bu bilinçle değerlendireceklerdir.

Sefalet ücretlerinden sosyal güvenliğin tasfiyesine, mezarda emeklilikten sahte sendika yasasına, özelleştirmelere kadar, sermayenin tüm saldırıları, ancak, sınıfın ve devrimin programıyla silahlanan proletaryanın, kapitalist sömürü sistemini tarihin çöplüğüne atmasıyla püskürtülecektir.

Türkiye'de sınıfın ve devrimin programı dostun düşmanın önünde yükseklerle çekilmiştir. Yapılması gereken komünist işçi partisinin programı ve kızıl bayrağı altında birleşmek/savaşmaktır.

Forumdan notlar:

- Foruma yaklaşık 120 kişi katıldı.
- Saat 11:00'de başlayıp 19:00 gibi sona erdi.
- Toplantıya Genel-İş Mamak Şube ve Nakliyat-İş tüzel

kişilikleriyle katıldı.

- Ayrıca SES, Genel-İş, Tüm Yargı-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Harb-İş, Eğitim-Sen, Dev Maden-Sen'den işçi ve kamu emekçileri, tekstil ve metal sektörlerinden sendikasız işçiler ve işsizler, ODTÜ'den ve AÜ'den öğrenci dernekleri ve örgütlülükleri, katılımcılar arasındaydı. Tutsak yakınlarından da katılım oldu.

- Forumda *Kızıl Bayrak* bildirisi dağıtıldı. ("*Sendika ağalarını aşmak ve mücadeleyi yükseltmek için görev başına!*")

- Tutsak babası olan Zeynel Bektaş'ın konuşması, ilgiyle dinlendi ve yoğun alkış aldı.

- Toplantı başlangıcında devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

- Toplantıya İEP'ten 4 kişi katıldı ve İEP'in deneyimleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tiny.cc/meyarw>

Sınıf-kitle hareketi dalgası ve 1 Mayıs

Geçtiğimiz '99 yılı 1 Mayıs'ı, hain sendika bürokrasisinin etkinliği nedeniyle, işçi-emekçilerden çok devletin hakim olduğu bir 1 Mayıs olarak yaşandı. Devlet terörünün karşısına dikilebilecek militan bir eylemliliğin önü böylece kesilmiş oldu. 1 Mayıs'ı önceleyen süreçteki sınıf hareketinin durgunluğu, Kürt hareketinin önderliğindeki teslimiyetin devrimci hareketlerde yarattığı umutsuzluk, 1 Mayıs'ın da nasıl geçeceğini gösteriyordu.

Bu yıl ise 1 Mayıs sınıf hareketinin yükselme eğilimi gösterdiği bir süreçte denk geliyor. Olanaklar, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin devrimci 1 Mayıs'ı için geçtiğimiz yıla oranla daha fazla. 30 Mart Fatih Parkı, 1 Nisan Kocaeli ve 9 Nisan Abide-i Hürriyet eylemleri, sınıfın sermayeye karşı tepkisini ortaya koyduğu, kitlesel ve oldukça coşkulu eylemlerdi. Bugün bu eylemliliklerdeki coşkun 1 Mayıs'a taşınabilmesi ve 1 Mayıs'ın işçi sınıfının ve diğer ezilen emekçi kitlelerin devrimci eylemi olarak kazanılması, komünistlerin, öncü işçilerin devrimci sendikaların, en geniş anlamıyla tüm devrim cephesinin, acil ve yakıcı görevidir. Bu da ancak etkin bir inisiyatif ve ısrarlı bir çabayla başarılabilir.

Son yaşanan eylemlerde komünistlerin bildirileri işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Bildiriler işçiler tarafından önlü-arkalı okunuyordu. Geçmişe baktığımızda bu tür tablolarla çok da fazla karşılaşmadığımız açıktır. Sınıfın tarihinin en kapsamlı saldırısıyla karşı karşıya olduğu, yayınlarımızda her defasında önemle vurgulanıyor. İşçi sınıfı bu saldırıların farkında. Fakat sendikalarına güvenlerini tamamen yitirmiş durumda. Son olaylarda gündeme gelen ve gittikçe yaygınlaşan işçi-emekçi platformları bunun ifadesidir.

Yine de bu platformların sınıfın ihtiyacını karşılamayacağı açıktır. Sınıfın ihtiyacı politik ve pratik önderliktir. Bu ise sınıfın sorunlarına çözücü politikalarla gitmek, bu politikalar etrafında birleşik mücadele hattını örmekle mümkündür. 1 Mayıs gibi tarihsel ve güncel önemi bir hayli büyük olan bir mücadele günü sınıfa yönelmenin en önemli aracı olarak görülmelidir. Özelleştirme saldırısı, devrimci tutsakların F tipi hücrelere sokulmak istenmesi, emperyalistlerle yapılan kölelik anlaşmaları ve devlet terörü ise, diğer güncel sorunlardır.

Bunlardan yola çıkarak sınıfın 1 Mayıs'ı örgütlenebilmelidir. Bulduğumuz her alan, fabrikalar, semtler, okullar 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için oldukça fazla olanaklara sahip. Sermaye devletinin, tarihin en kapsamlı saldırısını yönelttiğini söylüyoruz. Bu saldırı tüm emekçi kesimleri etkiliyor. Bu bile olanakların fazla olduğunu anlamaya yeter. Saldırıların sadece bugün öne çıkan

özelleştirme, tahkim, SSK'nın tasfiyesi, belediyelerdeki sıfır zam dayatmasıyla sınırlı olmadığını bilmek gerekiyor. Devlet bu saldırıların muhtemel bir muhalefet hareketi yaratacağını hesaplamış olarak buna karşı önlemler alıyor. Binlerce yeni polis alımı, devrimci dinamiğin yoğun olduğu semtlerdeki devriye vb. araçlarının çoğaltılması, fabrika aralarında sivil polislerin dolaşması ve en çarpıcı olanı İstanbul'un bazı meydanlarına (Bakırköy ve Taksim) kameralar yerleştirilmesi gibi yollarla insanların her an izlendikleri piskolojisine girmeleri amaçlanmaktadır. Son eylemlerde kitleye vahşice saldırıp onlarca kişiyi gözaltına almaları... Bunlar sadece görünenler.

1 Mayıs'ın diğer yakıcı bir gündemi de F tipi cezaevleri sorunudur. Devlet her fırsatta Mayıs'ta F tiplerinin açılacağını dile getiriyor. Bunu da kamuoyuna koğuş sisteminde "örgütler eğitim çalışması yapıyor", "adam yetiştiriyor" gibi gerekçelerle hücre sistemini meşrulaştırmaya çalışıyor.

Bunlara karşılık devrimci tutsakların gelişebilecek her türlü saldırıya karşı koyacaklarını, teslimiyeti asla kabul etmeyeceklerini, ölüm pahasına da olsa direneceklerini, dost da düşman da artık çok iyi biliyor. Bu Ulucanlar'da yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız tarafından ortaya konuldu. Devletin saldırısına tepki verecek diğer iki cephe ise işçi sınıfı ve devrimcilerdir. Devrimciler diyoruz, zira hücrelere geçiş birebir devrimcileri kesen bir sorundur. Saldırımı asıl püskürtecek olanınsa işçi sınıfı olduğu açıktır.

Sınıfa uzak gibi görünen bu sorunun tabana inildiğinde hiç de öyle olmadığı görülecektir. Bu ülkede hiçbir devrimci hareket yoktur ki sınıfın çıkarlarını kendi çıkarlarından ayrı tutsun. Bu gerçek doğrultusunda sermaye de, sınıfa yaptığı her saldırının karşısında diri devrimci guruplarla karşılaşmaya tahammül edememektedir.

Bu yüzden öncülerini teslim almak sınıfı sindirmenin yolu olarak gözükmemekte. Emek ve devrim cephesinin bütünleşmesi sermayeyi oldukça tedirgin etmektedir. Öncüyü yalıtma, sınıfa daha dizginsizce saldırabilmenin yolu olarak görülmekte. İşte sermayenin bu planını bozabilmek son derece hayati bir önem taşıyor. Sendikalarda, işçi komitelerinde yoğunlaşan hücre saldırısına karşı dayanışma için yapılan örgütlenmenin temeli de budur.

Yukarıda belirtilen tüm sorunlar ve olanaklar, 1 Mayıs'ı gerçek bir kavga günü yapmanın olanaklarını fazlasıyla veriyor. Bu ancak imkan ve olanakların en iyi biçimde değerlendirilebilmesi ile mümkün olacaktır.

“Amaçlar” ve “hukuki ve kuramsal düzenlemeler”:

Eğitimin özelleştirilmesinde yeni aşama

Sermaye sınıfı eğitim politikasında adını “reform paketi” olarak koyduğu programla, paralı eğitimi yasal düzenlemelere bağladı. “Amaçlar” ile “hukuki ve kuramsal düzenlemeler” olarak sunulan programda, devlet liseleri başta olmak üzere ilköğretimi de kapsayan devlet okullarında zorunlu katkı payı kredisi uygulamasına geçilecek. Bugün öğrencilerden her ay zaten alınan katkı payı dışında yeni katkı payı kredisi, zorunlu öğretimin dışındaki okullarda gerçekleştirilecek.

Bu yapısal değişiklikle birlikte liseler artık paralı duruma getirilecek. Katkı payı düzenlemesinde ise, “*eğitim hizmetinden yararlanan öğrencinin eğitimin finansmanına katılımı gerçekleştirilecek. Bu katılım da öğrencinin ödeme gücüne ve eğitim harcamalarına göre belirlenecek*” ibaresi bulunmaktadır. Bugüne kadar hayata geçirilen, kayıt parası, spor parası, tebeşir parası, aylık zorunlu ödenekler ve bağışlarla paralı eğitime geçiş uygulaması, bundan sonra yasal düzenlemelerle resmîlik kazanacak. Böylece anayasanın zorunlu eğitimin ücretsiz ve herkesi kapsayacak şeklindeki sözde hükmü artık yasadan kaldırılmış olacak. Ayrıca düzenlemede öğrencinin ödeme gücünün belirleyici olacağı vurgusu yapılmaktadır. Bundan böyle baştan itibaren katkı payı kredisi alınırken büyük bir keyfilik sergilenecek, bordroluların ödenek gücü belgeli olmasından dolayı, fatura işçi-emekçilere çıkarılacaktır. Bu da işçi-emekçi çocuklarının okula gitmesini bir hayale dönüştürecek.

Sermaye devleti devlet okullarına bu uygulamayı getirirken, kaynak sıkıntısından söz etmektedir. Fakat tersinden “amaçlar” ile “hukuki ve kuramsal düzenlemeler” içerisinde yer verdiği “özel okullara teşvik” şeklindeki ifadeler, asıl hedefleneni, hayata geçirilmek isteneni ortaya koymaktadır. “Özel öğretim kurumları kanunu” olarak adlandırılan programın içeriği ise, bu kurumlara arsa tahsis, vergi muafiyeti, vergi iadesi, cari harcamaların bir kısmına devletin katılması, düşük faizli yatırım ve işletme kredisi gibi teşvikleri kapsıyor. Devlet özel okulları teşvik ederken, devlet okullarının da kapısına kilit vurmaya hazırlanıyor. Kaynak sıkıntısının çekildiği vurgulanan pakette büyük oranlarda parasal kaynağın özel okullara aktarılması, yapılmak istenen konusunda kafalardaki soru işaretlerini silmektedir.

Eğitimin özelleştirilmesindeki engellerin kaldırılmasını öngören bu reform paketiyle birlikte eğitim tamamen paralı hale getirilecektir. Yıllardır eğitimde özelleştirmenin temellerini adım adım oluşturan devlet, bu son adımıyla da özelleştirmeye son noktayı koymak istemektedir. Üniversite kapılarını işçi-emekçi çocuklarına kapatan sermaye devleti, liselerin de kapısını kapatmak istemektedir.

Hazırlanan “reform paketi”nde eğitim hakkı elinden alınan öğrenciler yine de düşünülmüş ve hayatlarının geri kalan bir kısmı için bir reçete sunulmuştur. Öğrencilerin ortaöğretimden sonra potansiyel işsiz konumuna düşmesini engellemek için öneriler getirilmiştir. Getirilen bu yeni sistemde meslek liseleri yeniden düzenlenmektedir. Tam gün ve tam yıl eğitime geçerek, öğrenci okul boyunca sermaye için üretimde bulunacaktır. Bununla da kalmayıp gece de eğitime devam edilmesi kararı alınmıştır. Önümüzdeki öğretim yılı başlanacak uygulamada, özel sektörün ihtiyaç duyduğu alanlarda işgücü yetiştirilmesi planlandığı vurgulanıyor. “*Çağın gereklerine göre, iş hayatının ihtiyacı olan insan gücünü yetiştirmek ve sürekli eğitim yoluyla adayların edineceği mesleki gelişmeleri desteklemek.*” Bu ifadeler, bu programla burjuvazinin yapmak istediği açıkça ortaya konulmaktadır. Kelimenin tam anlamıyla ortaöğretimden mezun olan bir öğrenci, ya kalifiye işçi olarak yetişmek için meslek lisesine gidecek ya da bundan sonraki dönemini işsiz olarak geçirecektir.

Önümüzdeki yıl uygulamaya geçileceği söylenen öğrencilere yönelik bu saldırı paketi görüldüğü gibi oldukça kapsamlıdır. Bu kadar kapsamlı bir saldırı paketinin tepki doğuracağı da kesindir. Bu saldırı doğrudan işçi-emekçilere yöneltilmiştir. Özelleştirme de bütün yönleriyle yaşamlarını etkilemektedir. Eğitimde özelleştirme ise çocuklarının eğitim hakkını gaspetmektedir.

Bu kapsamlı saldırı ancak direnişin, karşı duruşun güçlü olmasıyla geri püskürtülebilir. Liseli gençlik varolan gençlik muhalefeti içerisinde yerini daha da pekiştirmelidir. İşçi ve emekçilerin özelleştirmeye karşı mücadelesinde onlarla birlikte hareket edilebilmeli ve “eşit, parasız, bilimsel, demokratik eğitim” şiarı hep birlikte yükseltilmelidir.

Ekim Gençliği'nin 37. sayısı çıktı!

1 Mayıs faaliyetini süreklileştirelim!

Yoğunlaşan saldırılara karşı topyekûn bir öğrenci gençlik hareketi

Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için

1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs, gençlik ve Parti

Reformizmin AB adaylığı sürecinden

“reform” beklentileri

YTÜ'de Newroz

Bir anma eyleminin aynasında anlamsız hatalar...

Hatalı tutumlar bizi kitlelerden iyice koparır

Mersin Üniversitesi'nde polis destekli faşist terör...

Faşizme karşı omuz omuza!

DTCF'de hukuk ve soruşturma terörüne

militan karşı koyuş!

“Yurtsever Gençlik”i bir kez daha uyarıyoruz!

Zindanlardan öğrenci gençliğe...

Direnerek kazanacağız!

Dünya gençliğinden haberler...

Fransa:

Saldırı politikalarına karşı genel eylem

Filistin:

Siyonist söyleve taş yağmuru

Eğitim hakkımız gaspediliyor!

ERDEP: Bilimsel eğitim mi, “rant” kapısı mı?

“Amaçlar” ve “hukuki ve kuramsal düzenlemeler”:

Eğitimin özelleştirilmesinde yeni aşama

Eğitimde özelleştirme saldırısına karşı açılan imza

kampanyasının metni:

Eğitim hakkımızın elimizden alınmasına izin vermeyeceğiz!

Geleceksizleştirmenin adı vakıflaştırma

YÖK jandarmaları yeniden aday!

Mektuplar...

EKİM

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 214, Nisan '00, Başyazı

Gelişmekte olan işçi-emekçi hareketi ve 1 Mayıs

Sermayenin saldırılarının ağırlaşarak sürdüğü, buna karşılık yeni bir işçi hareketi dalgasının boyverdiği bir ortamda, 1 Mayıs dönemine girmiş bulunuyoruz.

Sermayenin işçi sınıfına yönelttiği çok yönlü saldırıların şu günlerde belirgin bir biçimde öne çıkan yönü, hızlandırılan özelleştirme saldırısıdır. Devlet işletmelerinin en verimli ve en kârlı olanları sıra sıra emperyalist ve yerli tekellere peşkeş çekilmekte, bu saldırının sonuçları işçi sınıfına işsizlik, sendikasılaştırma, sosyal hakların gaspı, kölece çalışma koşulları vb. olarak yansımaktadır. Tekellere peşkeş çekilen işletmeler temel önemde kamu hizmetleri veren kuruluşlar oldukları için, bu aynı saldırı emekçilere pahalılık, aşırı kâr ve vurgun konusu hizmetler, dolayısıyla yaşam koşullarının daha da ağırlaşması olarak yansımaktadır, yansıyacaktır.

Kamu emekçileri cephesinde bir kez daha sahte sendika yasası ve geniş çaplı işten çıkarma planları gündemdedir. Paralı eğitim yükü adım adım ağırlaştırılan, harçların 10-15 kat artırılmasıyla karşı karşıya bulunan öğrenci gençlik ise, yanısıra şu günlerde birçok yerde devlet destekli faşist çetelerin terör saldırıları ile yüzyüzedir. Geniş emekçi köylü katmanları, kendilerini ağır bir yıkım ve perişanlıkla yüzyüze bırakacak olan İMF-Dünya Bankası planlarının güncel tehditi altındadır. Depremi perişan ettiği onbinlerce emekçi hala sahipsizdir, perişanlık içerisinde. Sayısız vaatlerle onbinlerce depremzede emekçiye bugüne kadar aldatıp oyalayan devlet, başta kalıcı konutlar olmak üzere karşılıksız kalan vaatlerinin hesabını vereceğine, cumhurbaşkanı ağzından ve alay edencesine, "havaların ısınmakta olduğu" müjdesini verme utanmazlığını gösterebilmektedir.

Bu sonu gelmez saldırılara karşı özellikle işçi sınıfı cephesinden yükselen ve gitgide genişleyen tepkiler, içinde bulunduğumuz dönemin bir öteki temel özelliği durumundadır. İşçi sınıfı hareketinin tabandan gelen yeni bir hareketlenme içerisinde olduğunun belirtileri son aylarda hızla çoğalmaktadır. Birçok kentte peşpeşe gündeme gelen ve mücadele isteğini ve arayışını yansıtan işçi ve emekçi platformları, Ankara'ya yürüyüşler, kitlesel basın açıklamaları, peşpeşe gerçekleşen ve herbirine binlerce işçinin katıldığı Gemlik, İzmit ve İstanbul mitingleri, eğitimde özelleştirmeye ve faşist saldırılara karşı üniversitelerde yaygınlaşan öğrenci eylemleri, bunun ilk akla gelen örnekleridir. Tüm bu belirtiler gösteriyor ki, geçen Temmuz-Ağustos ayında geniş çaplı olarak kendini ortaya koyan ve ancak depremle kırılabilen işçi-emekçi hareketliliği, bir kez daha taban dinamizmiyle kendini ortaya koymaktadır. Sermaye uşağı hain sendika konfederasyonları, henüz bu hareketlenmenin dıştan seyircisi durumundadırlar.

Fakat bir kez daha onu bloke edecek hain bazı plan ve hazırlıklar içerisinde olduklarından da kuşku duyulmamalıdır.

İşçi ve emekçi hareketinin mevcut seyri, sermayenin iktisadi ve sosyal saldırılarına yönelmekte; eylemliliklerde, özelleştirme, işten çıkarmalar, sefalet ücretleri ve zamlara karşı tepkiler önplana çıkmaktadır. Tabandan gelen işçi ve emekçi hareketinin İMF-TÜSIAD reçetelerinin bu en yıkıcı güncel unsurlarını hedef alması isabetli bir yönelimin ifadesidir. Fakat yönelim bu şekliyle temel önemde bir yetersizliği de yaşamaktadır. Sermayenin iktisadi ve sosyal saldırılarını devletin sistematik baskı ve terörü tamamlamakta, saldırıların engelsizce gerçekleşebilmesi için, bu çok sistematik bir politika olarak uygulanmaktadır. Sermaye iktidarının bu alandaki başarısının kitleleri büyük ölçüde dizginlediği, hoşnutsuzluğun çapıyla kıyaslandığında mevcut eylemliliklere katılımı çok büyük ölçüde sınırlandırdığı bir gerçektir. İktisadi ve sosyal hak arama mücadeleleri, siyasal özgürlükler uğruna mücadele edilmesi ve bunların fiilen kullanılabilmesi ölçüsünde başarılı olabilir.

Bu çerçevede, mevcut sınıf ve kitle hareketinin en temel yetersizliklerinden biri, devletin sistematik baskı ve terörünü doğrudan hedeflememesi, buna ilişkin siyasal istemlerin yeterli açıklıkta ifade edilememesidir. Hareket iktisadi ve sosyal haklar uğruna halihazırdaki yönelimini, faşist baskı ve teröre karşı açık bir yönelimle, dolayısıyla demokratik-siyasal özgürlükler uğruna mücadeleyle birleştirmeyi başarmak durumundadır. Bunu başardığı ölçüde kendine güçlü ve soluklu bir temel sağlamış olacaktır. Bu toplumun tüm ezilen kesimlerini birleştiren bir mücadele ve eylem zemini de olacaktır.

Bu bize, girmekte olduğumuz 1 Mayıs döneminde, sınıf ve kitle hareketinin üzerinde yoğunlaşacağı ve 1 Mayıs'ın taktik hedefleri olarak öne çıkaracağı istemlerin genel çerçevesini de vermektedir. Bu, iktisadi ve sosyal planda özelleştirmeye, işsizliğe, sefalet ücretlerine ve zamlara karşı; siyasal planda devletin faşist baskı ve terörüne karşı yönelen, iktisadi-sosyal haklarla temel siyasal özgürlüklerin bütünlüğünü kuran bir taktik mücadele hattıdır.

Toplumun ezilen ve sömürülen tüm kesimlerinin ve katmanlarının öncüsü olarak işçi sınıfı, 1 Mayıs döneminde, yalnızca sosyal yıkım programlarına karşı değil, bu saldırılar karşısında kendisini ve emekçileri teslim almaya yönelen baskı ve teröre karşı da sesini yükseltmeli; sınırsız söz, basın, örgütlenme, toplanma ve gösteri özgürlüğü için de mücadele etmelidir.

Başta özelleştirme olmak üzere sosyal yıkım programlarına karşı bütün istemleri ve mücadele

alanlarına çıkmalıdır. "7 saatlik iş günü-35 saatliklik çalışma haftası!"; "Herkes iş ve iş güvencesi!"; "Herkes parasız sağlık hizmeti!"; "Her düzeyde parasız eğitim!"; "Tüm çalışanlara genel sigorta!"; "Herkes sağlığa uygun ucuz konut!"; "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!" gibi, tüm emekçileri birleştirecek karakterde istemler uğruna mücadele etmelidir.

Emperyalist köleliğe karşı sesini yükseltmeli, tüm emperyalist kuruluşlarla ilişkilerin kesilmesini talep etmeli, faturası işçilere ve emekçilere ödettirilen dış borçların geçersiz sayılmasını, dış borç ödemelerinin durdurulmasını talep etmelidir.

Ve nihayet, teslimiyet ve tasfiye batağına batarak mücadele alanını terkedenler tarafından tereddüte ve umutsuzluğa düşürülen Kürt emekçileriyle devrimci sınıfsal bir zeminde buluşabilmek için, ulusal baskıya ve şovenizme karşı durmalı, kardeş Kürt halkının özgürlük ve eşitlik taleplerine içtenlikle ve kararlılıkla sahip çıkmalıdır.

Sermayenin yıllardır sürmekte olan iktisadi-sosyal ve siyasal saldırılar karşısında, tüm bunlar, işçi sınıfı hareketinin acil istemlerini ifade etmektedir. Girmekte olduğumuz 1 Mayıs döneminde de bu istemler uğruna mücadele özel bir tarzda yoğunlaştırılmak durumundadır. Halihazırdaki kitle eylemlerinde, oluşan ve oluşmakta olan işçi-emekçi platformlarında göze çarpan en belirgin yetersizlik, uygulanmakta olan saldırılara karşı daha çok savunma çizgisinde bir karşıtlığın dile getirilmesidir. Oysa yapılması gereken, bu saldırılar karşısına işçi sınıfı ve emekçi hareketinin pozitif istemleri ile çıkmak, buna dayalı bir taktik eylem hattı oluşturabilmektir.

Sınıf hareketi "özelleştirmeye hayır!" demekle yetinemez. Özelleştirme işsizlik, örgütsüzlük, kölece çalışma koşulları, başta eğitim ve sağlık olmak üzere her türlü temel kamu hizmetinin aşırı kâr ve vurgun alanları haline getirilmesi vb. demek olduğuna göre, bunun karşısında, bu hedef ve uygulamaların tam karşısını oluşturan hak ve istemler formüle edilmeli ve bunlar uğruna mücadele edilmelidir. Örneğin işsizliğe ve işten çıkarmalara karşı, "Herkes iş ve iş güvencesi!"; örgütsüzleştirme ve sendikasılaştırmaya karşı, "Sınırsız örgütlenme özgürlüğü!"; paralı eğitim ve sağlık hizmetine karşı, "Her düzeyde parasız eğitim!" ve "Parasız sağlık hizmeti!" istemleri ileri sürülebilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçiler yalnızca neyi istemediklerini ifade etmekle yetinirlerse, salt bir savunma çizgisinde kalırlar. Oysa neyi istemediklerinin yanısıra, ne istediklerini de net bir biçimde formüle etmeli ve bu istemler uğruna mücadeleye girmelidirler.

Yaygınlaşmakta olan işçi-emekçi platformları, yer yer reformistlerin özel etki ve ağırlığını yansıtıyor

olsalar da, bunların yeniden gündeme gelmesinin taban basıncıyla, tabandan yükselmekte olan mücadele arzusuyla bağlantılı olduğu bir gerçektir. Bu çerçevede bu örgütsel biçimler, gelişmekte olan kitle hareketinin kendi bugünkü düzeyine uygun biçimlerin ilk örnekleri sayılmalıdır.

Doğal olarak bu, bu biçimleri olduğu gibi kabul etmeyi değil, tersine, onları emekçi hareketinin gelişme ihtiyaçlarına uygun bir doğrultuda geliştirmeyi ve devrimcileştirmeyi gerektirmektedir. Bu platformlar taban basıncının ürünü olsalar da, halihazırda taban örgütlülükleri değildirler ya da tabandan gelen alt örgütlenmeler üzerinde yükselmemektedirler. Büyük ölçüde ilerici ya da bugünkü pervasız saldırılara karşıtlik konumunda bulunan, bu saldırılara karşı bir şeyler yapılması niyeti taşıyan işçi ve kamu sendikaları şubelerine, bu şubelerin yönetimlerine dayanmaktadırlar.

Bu, bu platformların en zayıf ve zaafiyet oluşturan yanıdır. İlericilik, hatta devrimcilik iddiası ne olursa olsun, militan ve örgütlü bir taban inisiyatifine dayanmayan, gücünü ve dinamizmini olduğu kadar karar ve eylem iradesini de buna dayandırmayan bu tür yerel sendikal platformlar, çoğu kere çok geçmeden hareketin önünü tıkamaktan kendilerini kurtaramazlar. Tutucu ve bürokratik eğilimler, karar ve eylem süreçleri üzerinde tabana ve dış devrimci etkilere kapalı bürokratik tutuculuk, tersinden sendika ve konfederasyon merkezlerinin gerici ve bürokratik etkilerine açıklık, yerel sendika yönetimlerine dayanan bu tür platformların konum ve seyrini belirleyebilmektedir. İİSŞP için bu konum ve davranış çizgisi, dünden bugüne sergilenen pratiklerle yeterince bilinmektedir. Reformist politik akımların bu platformlardaki etkinliği, sözünü ettiğimiz bu olumsuz konum ve eğilimlere ayrıca yapısal bir karakter kazandırmaktadır.

Bugünkü koşullarda sendikal hareketin en ilerici ve aktif kanadını oluşturan ve yeni oluşmuş bulunan İstanbul Emek Platformu'nun tüm bu açılardan nasıl bir pratik sergileyeceğini dikkatle izlemek gerekmektedir. Bürokratik sendikal tutuculuğun ve darlığın bazı belirtileri daha şimdiden burada da kendini gösterebilmektedir.

Partimiz bu platformların mevcut durumda işçi hareketinin gelişmesine sağladıkları imkan ve kolaylıkları görüp gözeterek davranmaktadır. Bu çerçevede oynadıkları olumlu rolü desteklemektedir. Fakat yukarda sözü edilen politik-örgütsel ve yapısal zaaflarından dolayı, onlara karşı eleştirel bir tutum izleyecek, zayıflık ve zaafiyetlerine karşı sistematik bir mücadele yürütecektir. Açık devrimci bir politik çizgide hareket etmeleri, şube yönetimlerine dayalı bürokratik yapılanmadan kurtularak devrimci taban inisiyatifine, örgütlenmesine ve iradesine dayalı oluşumlara dönüşmeleri için mücadele edecektir.

Son günlerde Ankara'da oluşan yerel emek platformu, sendika ve kitle örgütlerinin gücünü henüz doğrudan arkasına alamamak bakımından giderilebilir zayıflıklar taşısa da, taban dinamizmine dayalı olması, farklı sosyal kesimleri ve politik güçleri kucaklaması bakımından daha olumlu ve ileri bir oluşumun işaretlerini vermektedir.

Burada kritik bir noktayı daha eklemek durumundayız. Partimiz reformist akımlara karşı ideolojik ve politik mücadelesini her zamankinden daha güçlü bir biçimde sürdürmek kararlılığındadır. Fakat reformist akımlara ve politikalara karşı mücadele ile, herşeye rağmen kitle hareketinin gelişimine şu veya bu ölçüde katkıda bulunan emek platformlarının zaafiyetlerine karşı mücadeleyi birbirine karıştırmayacak, bu konuda gerekli dikkati, sorumluluğu ve esnekliği gösterecektir.

Öte yandan, reformizme karşı ilkeli ideolojik ve

politik mücadele, sosyal reformist akımların bir kesiminin, bugün için taktik planda, kitle eyleminin gelişiminden yana tutumlarını hesaba katma, bunun gerektirdiği esnekliği gösterme gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Bu esneklik, devrimci politik çizginin doğruluğunun anlaşılmasını, reformistlerin etkilediği devrimci ve emekçi tabanın kazanılmasını ve kitle eyleminin gelişimini kolaylaştıran bir doğrultuda olmak durumundadır.

1 Mayıs'ı önceleyen bir dönemde tabandan gelen bir işçi-emekçi hareketinin varlığı, bu yılın 1 Mayıs kutlamaları için büyük bir olanaktır. Eğer tüm devrimci-ilerici güçler bu olanağı doğru bir biçimde kullanmayı başarabilirlerse, bu yılın 1 Mayıs gösterilerinin son yılların en geniş katılımlı ve en coşkulu eylemleri olarak gerçekleşmemesi için bir neden yoktur. Bu başarırsa eğer, sermayenin 17 Ağustos depreminden beri pervasızlaşarak süren çok yönlü saldırıları karşısında ilk kez önemli bir işçi-emekçi çıkışı gerçekleşmiş olacaktır. Bu çıkış, sınıf ve kitle hareketinin bundan sonraki seyri bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Buradan bakıldığında, tersinden 1 Mayıs gösterilerinin kendisi, İMF'nin sosyal yıkım programına karşı gelişmekte olan işçi-emekçi hareketi için büyük bir olanağa dönüşür. Bu durumda 1 Mayıs, bugün gelişmekte olan sınıf ve kitle hareketi için yeni bir düzeye sıçrama işlevi görebilir.

İçinden geçmekte olduğumuz dönemde bu alanda elde edilebilecek bir başarı, siyasal mücadelenin bundan sonraki kısa dönemli seyri için tayin edici önemdedir. Başta özelleştirme olmak üzere sosyal yıkım programlarının bir ölçüde olsun dizginlenebilmesi, devletin keyfi baskı ve terörünün geriletebilmesi, F tipi denilen hücre saldırısının püskürtülebilmesi, ve nihayet, devrimci hareketin şimdiki yalnızlığı ve tecritini kırarak sınıf ve kitle hareketi üzerinden güç kazanabilmesi, tüm bunlar, 1 Mayıs'ta elde edilecek ve 1 Mayıs sonrasına taşınacak başarıya sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu son nokta, 1 Mayıs'ta yapılacak bir çıkışın 1 Mayıs sonrasındaki kitle hareketinde yeni bir evreye geçiş için bir basamak oluşturmaya, ayrıca önemlidir. Hatırlanmalıdır ki, geçmiş yıllarda en güçlü geçen 1 Mayıs'ların sonrası bile, kitle hareketinde bir hız kesme ve durgunluk dönemine geçiş olarak yaşanabilmiş, ardından sermayenin karşı saldırısı sökün etmiştir. Bu kez bu deneyimler de gözetilerek, 1 Mayıs'ın, zaten henüz yeni yeni ivmelenen kitle hareketini sıçratan bir basamak olabilmesi için çok özel bir çaba sarfedilmek durumundadır. Devrimci-ilerici güçler ile bugün mücadeleden yana tutum alan tüm sendikalar, kitle örgütleri ve platformlar, 1 Mayıs alanlarına çekecekleri kitleleri bugünden bu bakış açısı ve ruh haliyle donatmalıdırlar.

Tüm bu değinmelerden sonra, ülke çapında başarılı bir 1 Mayıs gösterileri zincirinin taşıdığı çok özel önem yeterince açık olmalıdır. Başarıyı güvencelemeye mecburuz. Bunun için de tüm devrimci-ilerici güçler olarak, bunun gerektirdiği bir bilinç, sorumluluk ve enerjiyle davranmak durumundayız. Herşeyden önce, dargörüşlülüğü ve her türden küçük hesapları bir yana bırakarak, sınıfın, emekçilerin ve devrimci güçler olarak bizlerin kaderini doğrudan etkileyecek olan bu sorunda ortak başarıyı güvencelemek için gerekli dikkati ve özeni gösterebilmeliyiz. 1 Mayıs'a katılım tarzımız da buna uygun olmalıdır. Devrimci güçler mücadele etmekte olan işçi ve emekçilerin bir parçasıdırlar; onların çıkarları için ve onların geleceği için mücadele etmektedirler. Dolayısıyla 1 Mayıs gösterilerinde de onlarla içiçe ve omuz omuza olacak, onlarla aynı saflarda yürüyeceklerdir.

Devrimci ya da ilerici olmak iddiasındaki tüm sendika şubeleri ve kitle örgütleri, onların oluşturdıkları platformlar, bunun gerektirdiği bir dikkat ve sorumlulukla davranmak zorundadırlar. Bu sendikaların ve platformların safları işçi sınıfından ve emekçilerden yana tüm devrimci-ilerici güçlere koşulsuz olarak açık olmak zorundadır. Geçmişte İİSŞP bürokratlarının, kendi reformist konumlarının da bir gereği olarak, bu konudaki gerici tutumları bilinmektedir. Bu 1 Mayıs'ta onlardan bu konuda farklı bir tavır beklemek için de herhangi bir neden görünmemektedir. Bu yılki 1 Mayıs gösterilerinde bu konudaki açık sınırı yeni oluşan İstanbul Emek Platformu verecektir. Platformun ve platforma bağlı sendikaların saflarının komünist, devrimci ve ilerici güçlere koşulsuz olarak açılıp açılmaması, İEP'nin devrimcilik ve mevcut sendikal bürokrasiden farklılık iddiasının da sınıandığı bir zemin olacaktır. Devrimcilik iddiası taşıyan hiçbir işçi ve emekçi örgütlenmesi, 1 Mayıs gibi tüm anlamı ve içeriğiyle devrimci olan bir eylemde saflarını devrimci güçlere kapatamaz. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin kritik önemi, tüm devrimci güçlerin birleşik bir kuvvet olarak 1 Mayıs'ta güçlü devrimci bir alternatif işçi ve emekçi kitlelere hissettirebilmesinin özel önemi, bu çerçevede İEP'e çok özel bir sorumluluk yüklemektedir.

Partimiz 1 Mayıs çalışmalarına bir kampanya olarak başlamış bulunmaktadır. Bu kampanyayı en güçlü, en etkili bir biçimde sürdürmek, partiyi, onun şiarlarını ve politikalarını sınıfın geniş kesimleriyle buluşturmak, 1 Mayıs kampanyamızın bize özgü özel hedefidir. Siyasal mücadele sahnesine sınıf kitleleriyle devrimci temeller üzerinde birleşmek, sınıfı devrimcileştirmek, onun burjuvaziye karşı devrimci eylemini geliştirmek iddiasıyla ve bu doğrultuda somut çabalarla çıktık. Fakat bu aynı zamanda bizim için birçok temel eksiklik ve yetersizlikle karakterize olan bir parti öncesi süreçti. Doğal olarak sınıfla birleşme çabalarımız bu temel eksiklik ve yetersizlikler tarafından sınırlanmakta, zayıflatılmaktaydı. Geline yerde ilk kez olarak her açıdan sınıfla devrimci birleşme sürecini başarıyla ilerletmek, sınıfın ve kitlelerin devrimci öncüsü rolünü oynamak koşullarına sahibiz. Artık adıyla, bayrağıyla, programıyla, politikalarıyla, mücadelenin ateşi içerisinde oluşturduğu gelenekleri ve değerleriyle, komünist bir sınıf partisiyiz biz.

Gündemdeki 1 Mayıs çalışmalarına ve 1 Mayıs'tan önce başlayan, 1 Mayıs'tan sonra ivmeleneceğini umduğumuz sınıf eylemliliğine karşı görev ve sorumluluklarımıza bu perspektiften bakabilmeliyiz.

Partimiz, örgütlerinin, çalışmasının ve sempatizan güçlerinin olduğu tüm kentlerde 1 Mayıs gösterilerine en etkin bir biçimde katılacaktır. Bu katılım kesin bir biçimde işçilerin ve emekçilerin safları üzerinden, onlarla içiçe geçerek ve kaynaşarak olmalıdır. Kendimizi, partimizin varlığını ve yol gösterici misyonunu, gösterilere katılan kitlelere kendi özel kortejlerimizden değil, fakat yazılı ve sözlü şiarlarımız üzerinden, militan, coşkulu, sürükleyici katılımımız üzerinden hissettireceğiz, göstereceğiz.

Tüm örgütlerimizi, tüm kadrolarımızı ve sempatizanlarımızı, partimize gönül ve destek veren herkesi, etkin bir 1 Mayıs kampanyası ve 1 Mayıs'a etkin katılım için, 1 Mayıs'ta ortak devrimci başarı için, partimizin 1 Mayıs'ta en geniş işçi ve emekçi kitlelerle buluşturulabilmesi için, en enerjik biçimde seferber olmaya çağırıyoruz.

(Bu metin, **TKİP** Merkez Yayın Organı **Ekim'in** Nisan 2000 tarihli 214. sayısının başyazısıdır.)

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, 1 Mayıs, işçinin-e

**Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır.
Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez.
Yepyeni bir güneş doğar, bizde ve ülkelerde!**

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

Amerikalı işçi kardeşlerimizin 8 saatlik işgünü talebi ile tam 114 yıl önce kapitalist sömürüye karşı yükselttikleri mücadele bayrağı, o gün bugündür 1 Mayıs'ta dalgalanıyor. Her yıl 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri, din, mezhep, ulus ve cinsiyet farkı gözetmeksizin, baskı ve sömürüye karşı mücadelede birleşiyorlar.

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanından enternasyonal mücadele bayrakları yükseliyor. İşçiler, emekçiler, ezilen halklar kavga alanlarında birleşip emperyalist-kapitalist düzene olan kinlerini haykırıyor, geleceğe dair özlemlerini dile getiriyorlar. Sermaye düzeninin mezara gömüldüğü, insanın insan tarafından sömürüsüne son verildiği, halkların eşitlik, emekçilerin özgürlük içinde yaşadığı, zenginliklerin çalışanlar arasında kardeşçe paylaşıldığı yeni bir dünyaya, sosyalizme olan özlem ve inanç büyüyor.

Emperyalist-kapitalist sistem çürüyor!

Yalanlar düzeni çöküyor!

İşçi sınıfının sosyalizm özlemi yeniden canlanıyor!

Ücretli kölelik düzeni kapitalizm, dün olduğu gibi bugün de, işçi ve emekçilere sefalet ve yıkımdan, acı ve açlıktan, baskı ve zulümden, kan ve gözyaşından başka hiçbir şey sunmıyor. Emperyalist-kapitalist sistem ağır bir kriz içinde debeleniyor. Kapitalist tekeller krizlerinin faturasını tüm dünyada işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Dünyanın ezilen halkları emperyalist devletlerin sömürgeci çizimleri altında pervasızca çiğneniyor. Dünya toprakları emperyalist güçler tarafından kışkırtılan kanlı savaflara sahne oluyor, halklar birbirine kırdırılıyor. Burjuvazi gerici ideolojik argümanlarını, iğrenç silahlarını, kirli yöntemlerini kullanarak, tüm dünya işçi ve emekçilerine karşı topyekûn bir saldırı örgütüyor.

Ancak bu böyle gitmeyecek! Dünyanın birçok ülkesi görkemli işçi-emekçi eylemlilikleriyle yeniden sarsılıyor. Kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe, faşist zulme karşı kavga bayrakları yükseltilerek dalgalandırılıyor. Ezilen ve sömürülen kitlelerin büyüyen eylem dalgası, sermayenin yalan makinalarının çanına ot tıkıyor. Dün "yeni dünya düzeni tüm insanlığa refah, barış, kardeşlik, özgürlük getirecek!" diyen sahtekarlar, şimdi içinde debelendikleri kriz bataklığının faturasını dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara ödetmeye devam

edebilmek için kanlı senaryolarını hayata geçiriyorlar. Irak halkından sonra kardeş Balkan halklarının üzerine yağdırdıkları bombalarla bir kez daha ölüm ve yıkım kustular, barbar yüzlerini tüm çıplaklığıyla sergilediler. Artık "barış", "özgürlük" yalanları bir bir çöküyor. Tüm dünyada bu barbarlık lanetleniyor. Dün "sosyalizm öldü, sınıf mücadelesi bitti, kapitalizm dünyaya ebedi olarak hakim oldu!" diyerek zafer çığlıkları atanlar, şimdi çürümüş düzenlerini mezara gömülmeğe nasıl kurtaracaklarını düşünüyorlar.

İşte dünya işçileri ve emekçileri bu koşullarda 1 Mayıs'ı kutluyor.

Ya yaşadığımız topraklarda?

Yeryüzüne egemen olan bu kokuşmuş sistemin en iğrenç parçalarından biri de Türkiye'deki kapitalist sömürü düzenidir. Bugün sermaye düzeni tam bir çürümeye ve kokuşma içindedir. Burjuvazi çürümüş düzenini ayakta tutabilmek için çareyi içerde işçi ve emekçilere daha azgın saldırılarda, dışarda bölge halklarına düşmanlıkta buluyor.

Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürüyor. Her geçen gün yaygınlaşan taşeronlaştırma, sendikasıızlaştırma, tensikat saldırıları, sefalet ücretleri, işsizlik, ekonomik ve sosyal hak gaspları ile işçi ve emekçiler insanlık dışı yaşam koşullarına mahkum ediliyor. Esnek üretim adı altında keyfi, sınırsız, kuralsız, vahşi sömürü koşulları dayatılıyor.

Kapitalist piyasa ekonomisinin zam dalgaları işçi ve emekçinin yiyebileceği ekmek dilimini her geçen gün biraz daha küçültüyor. Açlık ve sefalet koyulaşıyor. Çöplükler ekmek kırıntıları arayan insanlarla doluyor. Sözümona hayır kurumları olan aşevlerinin önündeki kuyruklar hergün biraz daha uzuyor.

İşsizlik cehennemi işçileri, emekçileri, gençlerimizi yakıp kavuruyor. İşsizlik, yoksulluk, cinnet, intihar, cinayet, kumar, alkol, fuhuş, uyuşturucu... Ve bataklığın, düşkünlüğün binbir çeşidi... İşte çürümüş kapitalist düzenin çocuklarımıza "özgürlük" adına sunduğu gelecek yalnızca budur.

Gece-gündüz köleler gibi çalışmanın karşılığında sefaletimiz her geçen gün daha da derinleşiyor. Beslenemiyoruz, barınamıyoruz, dinlenemiyoruz, ısınamıyoruz, eğlenemiyoruz. Bu yaşamak değil, ömür boyu bir işkence. Hastalık hepimizi, çocuk-çocuğumuzu kırıp geçiriyor. Sömürü, sömürü cebimizde üç kuruş bırakmayan asalak sermaye sınıfı,

"paran yoksa hastane de yok, doktor da yok, ilaç da yok, tedavi de yok" diyor.

Mezarda emeklilik yasalaşmış bulunuyor. Yağmalana yağmalana batırılan SSK adım adım tasfiye edilmeye çalışılıyor. Paralı eğitim ve özelleştirmede alınan mesafeyle işçi-emekçi çocuklarının okuma hakları ellerinden alınıyor. Ücretli köleliğin zincirleri daha çocuk yaşta işçi ve emekçilerin ayağına pranga olarak takılıyor. Genç kuşağımıza, yani yarınımıza eğitimsizlik ve cehalet dayatılıyor.

Çürüyen düzen toplumu da kendisiyle birlikte çürütüyor. Burjuvazi tüm toplumu insanlık değerlerinden uzaklaştırmaya çalışıyor. İşçi ve emekçileri, üç kuruş için birbirinin kuyusunu kazan, iş bulabilmek için birbirinin üzerine basan bencil, kişisel çıkar hırsıyla sınıf kardeşini boğazlayan kişilikler haline getirmek istiyor.

Bir avuç sömürücü asalağın saltanatı için...

Tüm bunların kaynağında ise bir avuç sömürücü asalağın sınıf saltanatı yatıyor. Sefahatları milyonların sefaleti üzerinde yükseliyor. Sefalet ücreti, sendikasıız-sigortasız çalışma burjuvaların para kasaları tıka basa dolsun diyor. İşçi ve emekçilerin çocuklarının okuyamaması, burjuvaların çocukları kolejlerde, en iyi üniversitelerde eğitim görsün diyor. Hastane kapılarında sürünerek ölmemiz, burjuvalar özel hastanelerde en iyi hizmeti görsün diyor. Bizim ekmeğimizin dilim dilim küçülmesi, onlar sofralarında kuş sütünü eksik etmesinler diyor. Bizim gecekondumuzun başımıza yıkılması, onlar lüks villalarda otursun diyor.

Sermaye düzeni bize ve çocuklarımıza hiçbir gelecek sunmuyor. İnsanca çalışma ve yaşama hakkı tanımıyor. Bununla kalmıyor, kendi krizinin faturasını yine bize kesiyor. Elimizde var olan kırıntı hakları da gaspetmeye çalışıyor. Kapitalist patronlar bu sayede kasalarını dolduruyor, yüklerini tutuyorlar. Krizin cefasını biz çekiyoruz, sefasını onlar sürüyorlar. Bir de utanmadan "ülke çıkarları için!" sözleriyle bizleri "fedakarlığa" çağırıyorlar.

Sermaye iktidarı on yıllardır "istikrar" adına saldırılarını kesintisiz sürdürüyor. Her "istikrar" paketi sonrasında sermaye daha da palazlanıyor, emekçiler daha da yoksullaşıyor. Sermaye ile emek, zengin ile yoksul, sefalet ile sefalet arasındaki uçurum sürekli büyüyor. Bu ülkede tüm zenginliklerin gerçek sahibi olan işçi ve emekçilerin yıkımı sürekli derinleşiyor. Bu zenginlikleri gaspeden bir avuç hırsız, asalak, sömürücü, rantiyeci sermaye çetesi ha babam yükseliyor. Bir de utanmadan "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" sözleriyle bu saldırılar karşısında sessiz kalmamızı istiyorlar. Elimizi kolumuzu bağlamaya çalışıyorlar. Haklarını ve özgürlüklerini talep eden, bunun için mücadele edenler ise "terörist", "bölücü", "vatan haini" olarak

dayanışma ve mücadele günü!

emekçinin bayramı!

suçlanıyorlar.

İşçiler

“özelleştirmeye hayır”,
“sefalet ücretlerine hayır!”,
“sendikal örgütlenme!”,
“genel sigorta!” ve “iş
güvencesi!” diyorlar.
Memurlar “sadaka değil,
insanca ve onurluca yaşamak
için grevli-toplusözleşmeli
sendika!” diyorlar. Öğrenciler
“okul kapıları emekçi
çocuklarına kapatılamaz”,
“demokratik, bilimsel, parasız,
eşit eğitim hakkı!” diyorlar.

İşsizler “iş istiyorum, eğer işsiz
isem bunun sorumlusu ben değilim, beni işsiz
bırakanlardan işsizlik sigortası istiyorum!” diyorlar.
Kardeş Kürt halkı “eşitlik ve özgürlük istiyorum,
ulusal haklarımızın tanınmasını istiyorum!” diyor.

Peki “vatan”, “millet” edebiyatı yapan, hak ve
adaletten bahseden bu düzenin sahipleri ve onların
uşakları buna karşı ne diyorlar? Ne dedikleri
Kızılay’da, Beyazıt’ta meydanlara çıktığımızda, grev
ve direnişlere yöneldiğimizde, en masum eylem
sayılan basın açıklamalarımızda yaptıklarından belli
değil mi? Ya hepimiz çıkıp “Yeter artık, insanca
yaşamak istiyoruz. Yeter artık, emperyalist talan,
kapitalist sömürü, faşist zulüm, sömürgeci savaş!
Yeter artık bir avuç asalağın kanımızı emdiği”
dediğimizde ne diyecekler, bunu biliyor muyuz?
Elbette biliyoruz. Bilmeyenimiz de öğrenmek
zorunda. Hepimize “terörist”, “bölücü”, “vatan
haini”, “dış mihrakların uzantıları” diyorlar ve
diyecekler.

Sömürü düzeni faşist baskı ve teröre dayanıyor

Yalnızca bunları demekle de kalmıyorlar. Bu bir
avuç sömürücü asalak, kendi sınıf saltanatlarını
sürdürebilmek için yükselttiğimiz sesi boğmaya,
taleplerimizi bastırmaya, mücadelemizi ezme
çalışıyorlar. Bu asalaklar sınıfı yalnızca iktisadi
yaşamımıza hükmederek herşeyi tekellerine almakla
kalmıyorlar. Ayrıcalıklı konumlarını sürdürebilmek
için siyasal egemenliklerini de sürekli tahkim
ediyorlar. Burjuvazi siyasal açıdan da tepeden tırnağa
örgütlü bir sınıftır. Sermaye sınıfı ordusu, polisi,
meclisi, partisi, basını, mahkemesi, zindanı, tankı-
topuyla bizlerin yaşamına hükmediyor, bizleri
egemenlikleri altında tutuyor. Bir yandan faşist yasa
ve yasaklarla kuşatıyorlar etrafımızı. Özgürlüğümüzü
yok ediyor. Hakkını arayanın üzerine sürüyor polisini,
jandarmasını. Sıkıyorlar kurşunu, atıyorlar bombayı.
Bununla da kalmıyor. Eli kanlı katil beslemelerini,
MGK’nın yönettiği cinayet şebekelerini ortalığa
sürüyor. “Bin operasyon”lar düzenliyor. El altından

1
Mayıs

Hizbul-kontra vahşetleri örgütlüyor.
Katliamlar, infazlar, bombalamalar
gerçekleştiriyor. Dahası, ezilenler
cephesinde gedikler açmak için
provokasyonlar örgütlüyor. Sermaye
iktidarına karşı birleşmek yerine
birbirimizle uğraşmamız için Türk-
Kürt, Alevi-Sünni bölünme ve
çatışmasını körüklüyor.
Tüm bunları yapan egemen burjuva
sınıftır. Onun örgütlü gücü olan
çeteleşmiş sermaye devletidir.

İşçi, emekçi arkadaş!

Susurluk’ta ve Hizbullah vahşetinde tüm
iğrençliği dışa vuran çete devleti, sermaye
düzenindeki çürüme ve kokuşmanın ürünüdür.
Çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için
attığımız her adımda bizim karşımıza da sermayenin
bu çete devleti dikilmektedir. Eğer bunun yeterince
yükseltmediğimiz içindir. Sermaye devleti ve
patronların saldırıları karşısında sessiz kaldığımız
içindir. Ayağa kalkan, başını kaldıran, ileriye doğru
adım atan her mücadelecisi ve bilinçli işçi, sorunun
sadece kendi işyeriyle ve kendi patronuyla sınırlı
olmadığını görmektedir. Patronlar sınıfının hüküm
süren ücretli kölelik düzeninin farkına varmakta ve
karşısında bu kirli düzenin kanlı egemenlik aracı olan
bu çete devletinin dikildiğini görmektedir. İnsanca
yaşamak için çeteleşmiş devlete karşı mücadele
etmemiz gerektiğini öğrenmektedir.

Yaşadığımız hiçbir sorun yoktur ki, sermayenin
sınıf egemenliğinden, sermayenin sınıf saldırılarından
ve bu egemenliğe ve saldırılara boyun eğdirme aracı
olan sermayenin çeteleşmiş devletinin varlığından
bağımsız olsun.

Sermaye devleti karşımıza 12 Eylül rejiminin
faşist iş yasaları ile çıkmaktadır. Sendikal yasakları
ile dikilmektedir. İşverene işçileri keyfince ve
tazminatsız işten atmayı (17. madde) yasal hak olarak
tanıyarak dikilmektedir. Asgari ücretleri sefalet ücreti
olarak saptayarak dikilmektedir. İMF-TÜSİAD
paketleri ile dikilmektedir. Özelleştirme saldırısı ile
dikilmektedir. ESK ile dikilmektedir. Sendikalarımızın başına saldıran MGK sendikacıları ile dikilmektedir. Hak alma eylemlerinde, grev ve direnişlerde jandarma dipçisi, polis copu ile dikilmektedir. İşçiler arasında birliği, halklar arasında kardeşliği sabote etmek için Alevi-Sünni, Türk-Kürt düşmanlığını körükleyerek dikilmektedir. Düşünce, örgütlenme ve eylem yasakları ile dikilmektedir. Öncü, devrimci, komünist işçileri tutuklayarak, katlederek dikilmektedir.

Örgütlü ve militan bir kuvvet olarak mücadele
alanına çıkamadığımız için, patronlar bizi en keyfi ve
vahşi biçimde sömürme imkanını bulabiliyorlar.
Güçsüz bir sendikal örgütlenme hakkına sahip

olsak bile, bu kez karşımıza sermaye devletinin bir
uzantısı olan sendikal çeteler birer ihanet şebekeleri
olarak çıkıyorlar. Sendika ağaları, biz onlara destek
vermediğimiz halde nasıl ayakta duruyorlar, güçlerini
kimden alıyorlar? Güçlerini işçilerden değil,
sermayeden ve onun çete devletinden alıyorlar.
Sendika ağaları bu çeteleşmiş devletle işbirliği içinde
ayakta duruyorlar. Onların yolsuzluklarının,
hırsızlıklarının kaydını tutup da hiçbir işlem
yapmayan sermaye devletinin mahkemeleridir.
Muhallif sendikacıları tutuklayıp hapse atan, muhallif
sendikaları kapatan bu çete devletinin adaletidir.
Devrimci, öncü işçileri katleden, tutuklayan Susurluk
devletinin kontra çeteleridir. ESK adı altında ihaneti
kurumsallaştıran, çete devletinin en önemli kurumu
MGK’dır. ESK sendikacılığı MGK sendikacılığıdır.
MGK sendikacılığı sermaye işbirlikçiliğidir.
Sendikalarımızdan bu hainleri söküp atmak
mücadelesi, aynı zamanda sermayenin çeteleşmiş
devletine karşı mücadeledir.

İşveren haklarımızı pervasızca gaspederken
değil, bizler haklarımızı korumak için direniş
geçtiğimizde, karşımızda sermaye devletinin basını, yasalarını, polis ve jandarmasını, cop ve dipçisini
buluyoruz. Bu güçlerin yetmediği yerlerde ise, bu kez
karşımıza sendikal çeteler çıkıyor. Bunu hepimiz
biliyor, sonuçlarını yaşıyoruz.

Sadece işyerinde aldığımız düşük ücretlerden
ibaret değil bizim sefaletimiz. Aldığımız üç kuruş da
İMF-TÜSİAD paketleriyle, zam vurgunuyla, vergi
soygunuyla, özelleştirmeyle, sosyal hakların
tasfiyesiyle, nemaların gaspıyla buharlaşıp gidiyor.
Tüm bu saldırı politikaları çete devletinin MGK
karargahlarında hazırlanıyor, ESK tezgahlarında
imzalanıyor. Meclis ve hükümetler MGK’nın
kuklalarıdır yalnızca. İMF paketlerine, emperyalist
talana, kapitalist saldırılara karşı çıktığımızda ise,
karşımıza gene sermaye devletinin baskı ve zulmü
dikiliyor. Bu yüzden sefaletle karşı çıkmak,
emperyalist talanın bekçisi ve sermayenin tetikçisi
çete devletine karşı mücadeleyi yükseltmeyi
gerektiliyor.

Yıllarca Kürt halkına karşı kirli bir imha savaşı
yürüten Türk devleti, şimdi de tüm bölge halklarına
karşı emperyalizmin jandarma çavuşluğuna
soyunuyor. Emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları
için maceracı-yayılmacı politikalarla yöneliyor.
Kardeş Irak halkı yıllarca topraklarımızdaki
emperyalist üslerden fırlatılan bombalarla katledildi.
Balkanlardaki emperyalist yıkım savaşının suç
ortaklığı yapılmakla kalınmadı, topraklarımızdaki
askeri üsler emperyalist savaş makinasının
kullanımına açıldı. Şimdi de çocuklarımızı yeni kirli
ve haksız savaşlara sürmenin hazırlıkları yapılıyor,
Türk ordusu bir savaş aygıtı olarak modernize
ediliyor. Bu savaşlar çocuklarımızın canını almakla
kalmayacak, faturasını da biz işçi ve emekçilerin
sırtına yükleyecek. Bu yüzden kirli ve haksız

savaşlara ve onların faturasına karşı mücadele, aynı zamanda bu düzene ve onun çeteleşmiş devletine karşı mücadeledir.

İşçi, emekçi arkadaş!

Bu devlet çürümüş sömürü düzeninin bekçisi, kokuşmuş sermaye sınıfının tetikçisidir.

Sermayenin bu kokuşmuş düzeni ve çeteleşen devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, senin iş güvencen yoktur. İnsanca yaşama ücretin yoktur. İnsanca çalışma koşulların yoktur. Çocuğunun geleceği yoktur. Sonu gelmez IMF-TÜSİAD paketleri vardır. Özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, işçi kıyımları vardır. SSK'nın tasfiyesi, nemaların gaspı vardır.

Bu kokuşmuş düzen ve onun çete devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, sendikal ve siyasal örgütlenme yasakları vardır. Grev yasakları vardır. YHK vardır. Düşünme, örgütlenme ve eylem yasakları vardır. Sendika ağalarının bu yasaklar ve baskılar sayesinde yükselen saltanatı vardır. ESK vardır. Sendikalarının başına çöreklenen çıkar şebekeleri vardır. Sırtına saplanan ihanet hançerleri vardır.

Sermaye sınıfı ve onun çeteleşmiş devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, laiklik yalnızca bir yalandır. Halkın dinsel duygularının sermayenin gerici sınıf çıkarları doğrultusunda sömürülmesi ve birbirine karşı kışkırtılması vardır. Seni afyonlayıp düzene bağlamak için etrafında dört dönen sermaye müridleri, din ve mezhep tacirleri vardır.

Çete devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, ezilenlere ve sömürülenlere karşı kirli savaşlar vardır. İnkâr, imha ve soykırım vardır. Kontr-gerilla cinayetleri vardır. "Bin operasyon"lar, hizbul-kontra vahşetleri vardır. Alevi-Sünni, Türk-Kürt çatışması yaratmak için provokasyonlar vardır. Kitle katliamları vardır. Taşların bağlanıp köpeklerin bölük bölük sokağa salınması vardır.

Bu kokuşmuş sermaye düzeni ve çete devleti hükmünü sürdürdüğü sürece, emperyalist talan ve kapitalist sömürü vardır. Emperyalizme kölelik, NATO'ya üyelik, ABD'ye uşaklık, siyonizme suç ortaklığı vardır. Kader birliği etmiş bir avuç yabancı ve yerli sömürücü asalağın çıkarları için iliklerimizin kurulması ve kanımızın oluk oluk dökülmesi vardır. TÜSİAD, TİSK, MESS, MÜSİAD vb. sermaye çeteleri için "cennet vatan", işçi ve emekçiler için ise cehenneme dönen bir yaşam vardır.

İşçi, emekçi arkadaş!

Bu çürüyen düzen ve çeteleşen devletin hükmü, biz ona boyun eğdiğimiz sürece vardır.

Bu çürüyen düzen ve çeteleşen devletin hükmü, bizim örgütsüzlüğümüz sürdüğü sürece vardır.

Bu çürüyen düzen ve çeteleşen devletin hükmü, biz kendi sınıf partimizin kızıl bayrağı altında birleşemediğimiz sürece vardır.

Bu kokuşmuş düzeni ve onun devletini karşımıza almadan, onunla sınıf kavgasına tutuşmadan çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirebileceğimizi düşünmek, gerçeklerden kaçmak olur. Sermaye sınıfı ve onun devletine karşı çıkmadan, sömürünün, eşitsizliğin, adaletsizliğin ve zulmün saltanatı olan bu ücretli kölelik düzenine son verebileceğimizi düşünmek, kendi kendimizi kandırmak olur.

İşçi emekçi arkadaş!

Sömürü, baskı, zulüm, kan, acı, gözyaşı... Sefalet içinde geçen yaşamının değişmez tablosu buysa, bil ki değişmesi gereken herşeyden önce sensin! Sen sesini çıkartmadıkça, sınıf kardeşlerinle birleşmedikçe, örgütlü mücadeleye atılmadıkça, bu

hep böyle sürüp gidecektir. Bu düzen daha fazla sürmemeli! Bu çürümüş düzen ve çeteleşen devlet taş taş üstünde bırakılmayacak tarzda yerle bir edilmeli. Sömürüden, zulümden, cehaletten, horlanmışlıktan, düşürülmüşlükten kesin kurtuluşun başka yolu yok. Bu düzenin yaşıyor olması bir utançtır. Böyle bir yönetime, böyle bir düzende yaşamaya layık değiliz, olmamalıyız.

İşçi sınıfı ve emekçilerin tutması gereken yol büyük Ekim Devrimi'nin, militan sınıf mücadelesinin yoludur. Bu yolda 15-16 Haziran büyük işçi direnişi bize örnek olmalıdır. Kızılay'da gaz bombalarına, panzerlere, copa karşı boyun eğmeyen, sendikal hakları için direnen, Gazi'de devletin kontr-gerilla provokasyonuna karşı ölümüne direnen emekçiler, zindanlardaki teslim alma saldırılarına direnen ve Ulucanlar destanını yaratan devrimci tutsaklar bize örnek olmalıdır.

Eğer sermaye düzeninin ve devletin zulmüne boyun eğmezsek, bu haklar ve halklar hapisanesinin kilidini kırmayı da başaracağız. Hak ve özgürlüklerimizi söke söke kazanmanın yolunu açacağız.

Zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yoktur! Ama kazanacağımız koskoca bir dünya vardır! Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir. Bugün Türkiye işçi ve emekçilerinin, ezilen ve sömürülen milyonların tek kurtuluş yolu, ücretli kölelik düzeninin yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıdır. Sosyalizm ancak kendi devrimci sınıf partisinin önderliği altında birleşen işçi sınıfının ve onunla birlikte yürüyen emekçilerin, ezilenlerin, Kürt emekçi halkının ortak eseri olabilir.

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sermayenin saldırılarına karşı başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenler ve sömürülenler cephesinin birleşik sınıf mücadelesini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda dalga dalga yükselterek parçalayabiliriz.

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sermayenin faşist yasalarına ve yasaklarına, resmi-sivil, açık-gizli terör çetelerine karşı haklı, meşru ve militan sınıf eylemini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda tek yumruk tek barikat örgütleyerek parçalayabiliriz.

Bu çürümüş düzenin ve çeteleşmiş devletin hükmünü, sosyalist işçi-emekçi iktidarı için devrimci sınıf savaşını yükseltip, bu halklar hapisanesinin kilidini kırarak parçalayabiliriz.

Öncü, devrimci işçiler!

Bu kanlı cehennemden kurtulmak için size büyük görevler düşüyor. Bugün 1 Mayıs'ta alanlara çıkabiliyorsak, bunu, 114 yıl önce sınıf kardeşlerinin önüne düşen işçi önderlerinin bedel ödemeyi göze alan mücadelesine borçluyuz. Bilmeliyiz ki, işçi sınıfı ve emekçi ordusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesini yükseltmek, öncelikle öncülerinin öne atılmasını gerektirir. Bunu yapmayan öncü değildir. Devrimci ve ilericiyim demeye hakkı yoktur. Emegın kurtuluş kavgasında üstüne düşenleri yapmaktan geri duranlar, düşmanın ekmeğine yağ sürüyorlar demektir.

Artık partisiz, seçeneksiz değilsiniz. Proletaryanın devrimci çıkarlarının savunucusu bir parti kurulmuş olmalıdır. Bu süreçte işçi

kalmamalı, bu partiye büyük bir ilgi ve güvenle yaklaşmalısınız. Çünkü bu parti sizin partinizdir. Bu parti devrimin, sosyalizmin partisidir. Bu parti işçi sınıfının ücretli kölelikten kurtuluşuna önderlik edecektir. Sömürüden, baskı ve zulümden, cehalet ve kültürsüzlükten, düşkünlük ve düşürülmüşlükten, haksızlık ve adaletsizlikten ebediyen kurtulmak isteyenler, bu partiyi de istemek durumundadırlar.

Unutmayın! Sosyalizm, işçi sınıfı ve emekçiler için kurtuluşun tek adıdır. Sömürü, sefalet ve yoksulluk ancak o zaman son bulabilir. Eşitlik ve özgürlük gerçek anlamda ancak o zaman mümkün hale gelebilir. Halkları vahşetten, kardeş kavgasından, düşkünlük ve onursuzluktan ancak sosyalizm kurtarabilir. Çöplüklerde ekmek kırıntıları arayan insan manzaraları sosyalizmle son bulabilir.

Çünkü sosyalizm işçi sınıfının iktidarı demektir. İnsanın insan üzerindeki sömürü ve baskısının son bulması demektir. İnsanlar için maddi ve kültürel doyum demektir. Sosyalizmde açlık, çalışıp üretmenin değil, boş gezmenin ve asalaklığın cezasıdır. Sosyalizmde toplum karşısında görevlerini yapan tüm insanlar eşittir. Çünkü o çetelerin değil, eşit ve özgür yurttaşların cumhuriyetidir!

İşte böyle bir cumhuriyet için mücadele etmek öncelikle senin görevindir. Bu asla kaçınmayacağın, kaçındığın durumda ise sınıfına karşı suçlu konuma düşeceğin bir sorumluluğundur. O halde komünist işçi partisinin saflarına katılmak, devrimci görevlerine sarılmak durumundasın.

Bu 1 Mayıs sınıfın ve emekçilerin parti etrafında birleşilip kenetlenmesi doğrultusunda bir adım olsun. İşçi sınıfı ve emekçilerin tarihinde yeni bir dönem başlatmak için ileri atılmanın adı olsun. A. Parsons ve yoldaşları gibi tarihsel bir onuru paylaşmak için, sosyalizmin kızıl bayrağı altında isyan meşalelerini tutuşturmak için, kavgaya atılmanın günü olsun.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın sosyalizm!

İzmir İşçi Bülteni

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için mücadele alanlarına!

Burjuvazinin saldırıları artarak devam ediyor. Burjuvazi devletiyle, yasalarıyla, polisiyle, emperyalist efendileriyle, TÜSİAD, IMF, MGK'sıyla, örgütlü bir sınıf. Milliyetçi Ana-Sol hükümeti işbaşına geldiği günden beri saldırıları hız kesmeden sürüyor.

Sosyal güvenlik reformuyla işe başladılar. Mezarda emeklilik yasasını çıkardılar, özelleştirmeye hız verdiler. SSK'yı önce yağmaladılar, şimdi de sermayedarlara peşkeş çekiyorlar. Paran varsa sağlık paran yoksa öl, diyorlar. Eğitimde özelleştirme devam ediyor. Üniversiteler emekçi çocuklarına kapatılıyor. Paran yoksa okuyamazsın, diyorlar.

Tahkim yasasını çıkarttılar, ülkeyi emperyalistlere satılığa çıkardılar. Nükleer santraller kurdurarak Türkiye'yi yıkıma götürüyorlar. İşsizlik çığ gibi büyüyor, sefalet artıyor, oysa işçiler düşük ücretlerle günde 12 saat çalışmaya mahkum ediliyor. Enflasyonla mücadele diyerek komik zam dayattılar. Üç ay geçti, enflasyon aldı başını gidiyor. Verdikleri zammı şimdiden geri aldılar.

Bizden fedakarlık istediler, kendileri kıyak emekliliği çıkardılar. Bankaları batırdılar açığı bizden karşılıyorlar. Deprem bölgesine giden yardımları yediler, depremedeleri açlığa, soğuğa, ölüme mahkum ettiler. Vergi indirimlerini kaldırdılar, vergileri artırdılar.

Bir yandan çeteleri, mafyaları bir bir akladılar. İtirafçılık/pişmanlık yasası ile, katilleri sokaklara saldırdılar. Bir yandan da her bölgeye hücre tipi cezaevi yaparak devrimcileri, yarın yükselecek sınıf hareketinin öncülerini kimliksizleştirmek, kişiliksizleştirmek, etkisiz hale getirmenin koşullarını oluşturmaya çalışıyorlar, hazırlık yapıyorlar. Yaşam daha da zorlaşıyor, koşullar daha da ağırlaşıyor.

1 Mayıs işçi sınıfı için ne ifade ediyor?

Bundan 114 yıl önce Amerika'daki işçilerin 8 saatlik iş günü talebiyle sermayeye karşı yürüttükleri mücadeleyle başlayan, o günden beri de tüm dünyada işçi sınıfının, birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanan bir gündür 1 Mayıs. Alanlara çıkıldığı, sermayeye karşı mücadeleye girildiği kavga gündür. 1 Mayıs tarihsel ve evrensel anlamıyla işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Bugün iki ayrı dünyanın; emek dünyasıyla sermaye dünyasının cepheden karşı karşıya geldiği ve boy ölçüştüğü gündür. Burjuvazi ve işçi sınıfı şahsında, geçmişle gelecek karşı karşıya gelir. Hem günceldeki

mücadeleye daha sıkı sarılmanın, mevzi tutmanın, hem de sınıf düşmanlarıyla tarihi hesaplaşmaya doğru yeni adımların adıdır 1 Mayıs.

Öncü işçilerin sorumluluğu!

İşçi sınıfının geniş kesimleri dağınık ve örgütsüz. Hayat ve geçim mücadelesi içinde köleleştirilmiş, horlanmış, aşağılanmış, insani değerleri yağmalanmış, sınıf bilinci karartılmış bir vaziyette. 1 Mayıs'ın işçi sınıfı için ne ifade ettiğini, kurtuluşunun nereden geçtiğini kavramaktan uzak. Politikanın dışına itilmiş, kendi sorunlarına, ülke sorunlarına ilgisi zayıflatılmış. Mücadeleden uzak, en ağır çalışma ve yaşam koşullarıyla yüz yüze. Eğitim düzeyi, kültürel-sosyal yaşam düzeyi son derece geri. Sınıf kitlelerinin mücadelesi gelişmediği sürece bilinçlenmesi de gerçekleşemez.

Öncü işçiler olarak sorumluluğumuz önce sınıfımıza karşıdır. Hoşnutsuzluk artıyor, mücadele ve örgütlenme isteği artıyor. İzmir'de sınıf mücadelesi kızışıyor. Sendikal örgütlenme isteği güçleniyor. İşten atılmalara karşı direnişler, devletin saldırılarına karşı protestolar yaygınlaşıyor. İZELMAN, İZSU, NAK Kargo işçilerinin mücadeleleri, son dönem eylemliliklerden yalnızca birkaçı. Mücadele bizleri göreve çağırıyor!

Sendikalarımız sınıf mücadelesinden uzaklaşmış, sınıf işbirlikçi pozisyonundalar. Her saldırıyı sesiz sedasız onaylıyorlar. Tabandaki mücadele istek ve arayışlarını geçiştirmeye çalışıyorlar. Sendikaların altının boşaltılmasına seyirci kalıyorlar. Öncü işçilerin, mücadele eden işçilerin işten atılmalarına göz yumuyorlar. Sınıfın sendikal örgütlülüğü güçten düşürülüyor. Taşeronlaştırma, esnek çalışma gittikçe yaygınlaşıyor.

Şubelerimizdeki, işyerlerimizdeki sınıfla bağıni koparmamış, sınıfa güvenini yitirmemiş sendikacılar çaresizlik içindeler. Sınıfa güvenleri gittikçe azalıyor. Sınıfın sendikal haklarını koruyacak, örgütlülüğünü geliştirecek, patronların saldırılarına karşı dişe diş bir mücadele örgütleyecek yetenekten ve inançtan gittikçe uzaklaşıyorlar. Sendikası işyerlerindeki yürütülen mücadelelerinin varlığıyla yokluğu belirsiz bir durumda. Örgütlü olunan yerlerde sendikalar güçsüzleştirilmeye, bitirilmeye çalışılıyor. Sendikal örgütlülüğümüze ve sendikal mücadeleye karşı sorumluyuz.

Kamu emekçileri toplu sözleşmeli grevli sendika hakkı için yıllardır mücadele veriyor. Gençlik parasız eğitim hakkı ve fırsat eşitliği için, ülkenin ve geleceğinin yazma ve telen edilmesine

dur demek için, yıllardır mücadelenin içindedir. Köylülük, tarım emekçileri, yıkım saldırılarıyla yüz yüze. Yıllardır Kürt halkına karşı inkar ve imha saldırıları düzenlediler. Savaşta hep emekçi çocukları öldü, savaşın faturasını biz ödedik. Sistem bu sorunu çözecek durumda değil. Çözemez. Yarın Kürt halkının mücadelesi tekrar gelişecek. Buna karşı kirli savaşın faturası yine bize çıkartılacak.

Sorunların çözülmesi değil birikerek artması, hoşnutsuzluğun ve mücadelenin gerilemesi değil artarak ilerlemesi kaçınılmazdır. Toplumumuzun her kesminde mücadele devam ediyor. Sorunlar çözülmediği sürece mücadeleler de sürecektir. Eğer bizler sahneye çıkmazsak, bu mücadeleler bir yere kadar gidebilir. Ama toplumun diğer kesimlerinin mücadelelerini güçlendirmek bizim mücadelemizin gelişmesine, büyümesine bağlı. Bu düzen sorunları çözemez. Sorunun çözüm kaynağı biziz. Düğümü biz açabiliriz! Zinciri biz kırabiliriz!

İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için öncü işçi platformlarına!

Türk-İş ve Hak-İş şimdiden 1 Mayıs'ı salonlarda kutlamak için açıklamalar yapıyorlar. Eğer tabandan bir baskı, karşı duruş gelmezse 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltıp anlamından, amacından saptıracaklar. Salonlara hapsedip eğlenceye dönüştürecekler. Örgütlü oldukları işyerlerine dönük olarak bir çalışma niyetleri yok. Zaten bunlara güvenip de bir beklenti içerisine giremeyiz. DİSK'in ise geçmiş dönemlerdeki katılımları, örgütlü oldukları işyerlerindeki sınırlı duyarlı işçilerle oldu.

Sınıfın en geniş kesimlerine ulaşmak, tepkiyi örgütlemek, harekete şekil vermek, öncü işçilerin çabasının ürünü olabilir ancak. Bu nedenle fabrika ve işyerlerinde, bölgemizde ve sektörümüzde, en geniş işçi kesimlerine ulaşmak, işçi inisiyatifi açığa çıkartmak ve 1 Mayıs'a taşımak için, ööööncü işçi platformlarında birleşmeliyiz. Sendikal işyerlerinde sendikalarımızı 1 Mayıs'a en geniş katılımı sağlamak için göreve çağırmalıyız. Sendikası işyerlerinde en geniş katılımı sağlayarak, 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamalıyız.

1 Mayıs resmi tatil günü olmalıdır.

1 Mayıs'ın resmi tatil günü olması için hiçbir çağa gösterilmiyor. Hafta içi çalışma gününe denk gelmesi bahane edilerek, bu yıl da en zayıf bir şekilde geçiştirmeye çalışılacak. Buna seyirci kalmamalıyız.

Öncü işçiler mücadeleye!

Kitle eylemine sınıfsal bakış

Ümit ALTINTAŞ

İki ayrı sınıf, iki ayrı tutum demektir. Burjuvazi ve işçi sınıfını uzlaşmaz karşıtlıklarla birbirine düşman kılan hiç de ücret mücadelesi değildir. Uzlaşmazlık kendini iki ayrı sınıfın kendi çıkarları temelinde iki ayrı dünyayı temsil etmesinden kaynaklıdır. Bir yanda çürüyen, dağılan ve yüzünü geçmişe dönmüş burjuvazi, bir yanda ise birleşen, gelişen ve yüzünü geleceğe dönmüş işçi sınıfı... Bu farklılık hayatın her alanında kendini gösterir. İdeolojik-politik-örgütsel olduğu gibi kültürel-ahlaki vb. alanlarda da... Dolayısıyla, bu iki sınıfın üyelerinin tavırları da içinde olmak üzere, bu karşı karşıya gelişlerin her birinde, bu iki ayrı sınıf iki ayrı biçimde savaşıyor. Burjuvazi hayatın, üretimin, insanlığın yıkımından kazanır, işçi sınıfı ise ancak yeni bir dünyayı kazanmak için yıkar.

Bütün sermaye diktatörlükleri bu yüzden katliamcı ve yalancıdır. Burada yalan, gerçeğin yıkıma uğratılmasıdır. Böylece burjuvazi yeni bir dünya kurma sorumluluğu olmadıkça, varoluşu ve bunun politik ifadeleriyle kendi yıkımcı/yalancı karakterini her olayda yeniden üretir. Kontr-gerilla devleti, provokasyon, katliam, kaçırma, işkence -bu temel üzerinde her olayda uygun bir kullanıma sokulur.

İşçi sınıfı yıkıcılığı ise temelden farklıdır. Kendisi değer üretmesine rağmen yıkıma uğratılan bir sınıftır. Bu onu pervasız ve kuralızsız bir yıkıcılıktan uzak tutar. Değer üretmeyen, bu yüzden değerden uzak asalak burjuvazinin tersine, işçi sınıfı savaşların en acımasız olan sınıf savaşımında bile kirli yöntemlere ihtiyaç duymaz. İşçiler kendi misyonunu yeterince hissedemediği dönemlerde kaba yıkıcılıkların öznesi de olabilir. 19. yüzyılın başlangıç dönemlerinde böyle bir anlam taşıyan "makina kırıcılık", yaşanmış bir örnektir. İşçi sınıfının bu tavrı o günkü sosyal gelişmemişliği ve politik geriliğinden kaynaklanmaktadır. İşçiler patronlara yönelmesi gereken öfkeyi makinalara yöneltmişlerdir. Kendi tarihsel misyonunun reddedilmesi üzerine kurulan bu tavır artık tarih olmuştur. Geçen yıl Gebze'de Şişe-Cam gibi modern bir fabrikada işten çıkarmalar üzerine işçiler, buna karşı koymamalarını isteyen sendikacıları dövdüler ve makinaları kırdılar. Ancak bu iki olay iki ayrı tarihsel evreyi işaretlemektedir. Birinde toplumsal-politik bir gelişmemişlik, diğerinde ise öfkesini bu tarzda dışa vurduktan sonra yeni bir fabrikaya ister yaşamak, ister mücadele etmek için giden bir işçi.

Bu örneğin anlattığı bir ek gerçek var. Yeni bir dünya özlemi ve misyonu bir hayalin konuşulması ile yayılması ile değil, tersine, günlük işçi kimlikleri içinde alışkanlıkları ve tepkileri yoluyla üretimin sürekliliğiyle sömürünün yokedilmesi arasında kurulan birlikteliğin doğal olarak yaşam bulmasıdır. Hayal edilen dünyayı yaşanan dünya kurar. Bu yüzden işçi eylemlerine yönelik yıkım, yıkıcılık,

saldırganlık, değer bilmemek, vandallık, teröristlik gibi değerlendirmeler burjuvazinin yakıştırmasından ibarettir.

İşçinin sınıf kimliği bireylerde de karşılığı olan eşitsiz bir öğedir. Ama belirtmeliyiz ki, sadece bugünkü çalışma şartları ortaklığından değil de mevcut kapitalist topluma karşı yıkıcılık ve buna dayalı yeni toplum kuruculuğunda ifadelendirilen bu kimlik, bireysel varoluşuna kıyasla politik kitle eyleminde temelli bir farklılık gösterir. Yani devrimci politik kitle eylemi içinde sınıf öğeleri berraklaşır ve açığa çıkar. Egemen sınıf olarak örgütlenmiş olan burjuvazinin esas çabası sınıfa yabancı öğeleri ona taşımak, sınıfsal kimliğe yabancılaştırmak ve bunları yapabilmek için onu devrimci, politik, hatta kendiliğinden kitle eyleminden uzak tutmaktır. Ne zaman ki işçi sınıfı harekete geçer, burjuvazinin hareketsiz izleyiciler üzerine kurulu kontrol mekanizmaları zayıflar. Seçimlerde kitleleri yönlendirmek ve kontrol etmek kolaydır, eylemlerde ise zor.

Yıllardır çeşitli düzeylerde iniş-çıkışlar yaşayan sınıf hareketinin devrimci bir işçi hareketi seviyesine çıkamaması, harekette yenilgileri,

yorulmayı ya da eyleme yabancılaşmayı da biriktirebilecek bir yön taşımaktadır. Henüz baskın bir eğilim olmamakla birlikte, işçilerde sınıfa güvensizlik ya da dahası sınıf kimliğinde zayıflık olarak dışavuran aynı olgudur. Eyleme yabancılaşma sonuçlarını veren bir diğer olgu ise, hareketin sınırlılıklarının bir ürünü olan öncü kuşağın doğal ve siyasi öğelerle belirlenen ikili karakteridir.

Kendiliğinden hareket devrimci bir karakter kazanmadıkça süreklileşmek, yaygınlaşmak konusunda da bir zayıflık yaşıyor. Sınıfın karşısına ister doğrudan ister bir perdelemeyle çıkan sermaye politikası politik bir karşı-tutum bulamadıkça, saldırıyı bir alt düzeyden karşılamaya çalıştıkça, hareket kırılmalara uğruyor. 1989'da yükselen sınıf dalgasının doğrudan karşısına çıkmayan sermaye devleti, gündemi kendi cephesinden politikleştirdi ve savaşa yönelik tavrı yüzbinlerce kişilik bir tensikat saldırısı ile tamamladı. Savaşa yönelik grev ertelemeleri ve Zonguldak yürüyüşünün geri çevrilmesinde, burjuvazinin politikasına karşı sınıfın devrimci politikasının yokluğu kendisini ortaya koydu. 1995 sonbaharındaki kitle grevlerinin

Sınıfın eylem anlayışı

Küçük-burjuva devrimciliği, 1 Mayıs'ı hemen hep bir gövde gösterisi vesilesi saydı. Bu yüzden, 1 Mayıs öncesinde devrimci bile olmayan sanatçılarla düzenledikleri hazırlık gezileri ile 1 Mayıs günü örgüt kortejlerini sorunsuzca birleştirebilirler. Amaç sınıfın devrimci eylemini örgütlemek olmayınca, her türlü uygulama ve saptırıcı eğilim kolayca temel ilke ve uygulama olabilmektedir. 1 Mayıs gününü bile ağırlıkla semt ve öğrenci dinamikleri içinden kuranlar, bir de geçen yılın 1 Mayıs'ındaki gibi sorunlarla gövde gösterilere yapamayınca, gelinen yerde semt kutlamalarını alternatif olarak düşünebiliyorlar. Bu gerçekleşirse eğer, sınıfa yabancılaşmanın yeni bir boyutu olabilir ancak. Bu tür bir sahte alternatifleştirilmenin düşülebileneceğine inanmak zor. Ama 8 Mart'ı dönemin sınıf ve kitle hareketine rağmen salon kutlamasına çeviren SİP ya da yerel semt şenliklerine çeviren EMEP örnekleri de unutulamaz. Sanki bunlar birlikte yapılamazmış gibi! Taksim mitingini alternatifleştirenler de bölücü bir eylem hatırı izlemişlerdir. Oysa, açık kitle mitinginin eylem açısından ileriliği her türlü tartışmanın ötesindedir.

Sınıf devrimcileri açısından eylem biçimi, sınıfın devrimci enerjisini en ileri düzeyde açığa çıkarmak üzerinden ele alınır. '90'ların başında, politikleşmemiş olsa da geniş bir dalga halindeki sınıf hareketi gerçeğini dikkate alarak, "Her fabrika, her alan 1 Mayıs alanı" demiştik. Henüz merkezi bir çağrıya kulak vermekte zorlanan hareketlilik koşullarında en geniş işçi katılımını gözetten bir yaklaşımdı bu. Henüz partinin yokluğunda böyle bir tutum alan sınıf devrimcilerinin özel sorumluluklarından biri, 1 Mayıs'ta iş bırakmaları örgütlemek ve bu doğrultudaki hazırlıkta daha geri eylem biçimlerini de kullanmaktır. Sınıfın devrimci politika ve sınıfın öncüsüyle ilişkisini güçlendirmenin bir gereğidir bu. Bu gözetilmedikçe kitlesel katılım bir söz olarak kalacak, daha baştan 1 Mayıs'ın yeni bir mücadele evresinin başlangıcı olmasını boşla çıkaracaktır. Ancak sınıfın birim ve yerellerde (ama sadece öncüsü olarak değil) katılımı koşullarında 1 Mayıs, o yerel birimlerin mücadelesine yeni bir itilim ögesi olabilir.

Sınıf devrimciliğinin sorumluluğunu yerine getirebilmesi, sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı taktiği ile Nisan ayını eylem ayına çevirebilmesiyle mümkündür. Bu yeri gelir, 1 Mayıs'a hazırlık çalışması yapanlara yönelmiş devlet terörünü protesto için yemek boykotudur. Yeri gelir, patronun "1 Mayıs'ta çalışılacak" tehditine karşı iş yavaşlatmadır. Yeri gelir, daha önceki 1 Mayıs şehitlerini önceden mezarlarında anmadır. Önemli olan sınıf devrimcisinin kendi özgölünde artık herşeyini eyleme yönelik planlamasıdır. Parti sınıfın devrimci eyleminin iddiasıdır.

Günü değil devrimi hedeflemek, alışkanlıkları değil partiyi varetmek! 1 Mayıs'ı kimin kazanacağını gösterecek olan budur.

ertesinde burjuvazinin erken seçimle gündemi politikleştirilmesi de benzer bir olgu sayılabilir. Gündemin politik karşı ihtiyaçları ile bunun karşılanamamasının getirdiği gerilim, doğal ve siyasi öğelerle farklılaşan ikili bir öncü kimlik yaratmıştır. Bu, siyasi öğenin fabrikada görel bir yalnızlaşmasına yolaçabilmiştir. Bu, kritik noktalarda hareketliliğin kırılmasına yolaçan bir politik zayıflık olarak öncü kuşağı karakterize etmekte ve sınıfın öncü kuşağına yabancılaşması yaşanmaktadır. Bu gelişim içinde sınıf kitlesi politikanın izleyiciliğine dahi yabancılaşmaktadır. Bir metal işçisi şöyle demektedir: “Mahallemizde hep yazılamalar yapıldı, ama ben onları ancak fabrikamız direnişe geçtikten sonra okudum.” Böyle bir durumda, kitle eyleminin katılımcıları bile izleyici konumuna itilebilirler. Kitle eyleminde deşarj bu sayede anlam kazanır. Bu sadece eylemin biçimi, dolayısıyla militanlığı gibi öğelerle sınırlandırılmayacak sonuçlar üretecektir. “Yaşasın halkları kardeşliği!” sloganı, dünün kaba inkarcı politikasının tersine “Kürt realitesini tanıyan” bir politika içinde daha rahat içeriksizleştirilebilecektir. Kuşkusuz belirtmeliyiz ki, politika iki tarafı da kesen bir bıçaktır. “Özelleştirmeye hayır!” gibi bir slogan Yatağan-Çayırhan örneklerinden beri, devletin aynı rahatlığı gösterebileceği bir slogan olmaktan çıkmıştır.

Tanımlamalarımız, politik kitle eyleminin sınıfın kimliğini ortaya koymasındaki rolüne yöneliktir. Politikada sihirli değnek yoktur ya da sihirli değnek politikadır. Bugünkü sınıf hareketinin ihtiyacı devrimci işçi politikasıdır. Kendisine yönelik topyekûn bir sermaye saldırısı karşısında, ne herhangi bir işçi politikası ne de herhangi bir işçi hareketliliği ile, yalnızca ve ancak devrimci bir işçi hareketi ile durulabilir. Hepsi birbirini beslemek üzere, ancak bu temel üzerinde, sınıfın kendisine, öncüsüne ve devrimci politikaya güveni kazanılabilir.

Sınıf devrimcisi açısından kitle eylemine karşı devrimci önderlik sorumluluğu ancak güçlü bir devrimci taktik ile siyasal süreçlerle ilgili açıklıklarla ve ancak sınıfın öncü partisi ile karşılanabilir. Bir politik hesaplaşma iddiası olarak parti, kitle eylemini ne bir gövde gösterisi olarak görür, ne de duruşunu ortalama bir işçi tepkisi ile üst üste düşürür. Reformist işçi partisi faaliyeti açısından kitle eylemi, önceki geleneğin ve sonraki geleceğin bir yeniden üretim parçasıdır.

Politik mücadele öncelikle bir gündem dayatma mücadelesidir. Dolayısıyla, sermaye devletin sahte

gündemlerine karşı emekçilerin gündemi ne kadar çıkartılabilirse, önümüzdeki 1 Mayıs'ı sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı olarak kazanma şansı da o denli artar. Bu, sermayenin suni gündemini unutturmaya çalışmamızı değil, tersine bunun sahteliğine yönelik güçlü bir teşhir faaliyeti yürütmemizi gerektirir. Sınıfın güncel talepleri ise, her altı ayda bir yeni bazı ekler yapılmak üzere şöyle bir bakılan bir

“talepler listesi” değil, her direniş ve kitle eyleminde işçi eğilimleri ile sınanması gereken yaşayan öğeler olmalıdır.

Devletin kamu emekçilerine işgüvencesinden vazgeçmeleri şartıyla grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı tanıyacağı demagojisiyle karşı karşıya bulunduğumuz bir evredeyiz. Sınıfın buna tepkisi “işçi-memur ayrımına son, emekçilere grev, toplusözleşme, sendika hakkı, tüm emekçilere işgüvencesi” olarak formüle edilebilmelidir. Bu bir politik tutum olarak, aynı sektörlerdeki işçi-memur sendikalarının ya da platformlarının tek kortejle katılımına yönelmelidir.

Sınıf devrimcileri açısından kitle eyleminde devrimci tavır, önden hazırlanan genelge ve davranış kılavuzlarından değil devrimci işçi hareketinin ihtiyaçlarından doğar ve saptırıcı olduğu kadar inisiyatif kırıcı bir yönelişten de ancak böyle sakınılabılır. Aksi bir durum ya da tutum, sınıf kolektivizasyonunun, üretiminin, disiplininin, demokrasisinin ve savaşçılığının en ileri düzeyde açığa çıkışının zemini olan eylem alanını gösteri salonuyla karıştırmak olur.

Parti, kitle eylemine sınıfsal bakışı kitle eyleminde devrimci sınıfsal duruşla birleştirmek cüretine girişen tek güçtür. Cüret etmek ve başarmak!

Partinin parolası budur!

(Kızıl Bayrak, Sayı:51, 18 Nisan '98)

Taksim ve Taksim edebiyatı

1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma günü. İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için mücadele ediyoruz ve söz ile iş, araç ile amacın birbirinden kopartılamayacağını söylüyoruz. Öyleyse sorun eylem alanı tartışmaları için de geçerli. Sınıf devrimcileri bazı sol gruplarla rekabet için taktik politika belirleyemez. Bu yüzden kısaca Taksim'i diğerlerinden ayıran ve sahiplendirilmeye çalışılan yanını anlamaya çalışmalıyız.

1 Mayıs daha ilk başta işçilerin eylemlerine saldıran, provokasyon tezgahlayan ABD'nin bir de bu suçları işçi önderlerine yıkan kokmuş adaletiyle belirlendi. Bu kontr-gerilla taktikli burjuva adaleti işçi önderlerinin asılmasını emretti. Benzer bir kontr-gerilla taktiğini '77 1 Mayıs'ında TC devleti uygulamaya girişti. Kitlenin üzerine doğrudan katliam amaçlı ateş açıldı ve bu sol grupların çatışması olarak sunulmaya çalışıldı. 1977 1 Mayıs'ında Taksim'de gerçekleştirilen bu katliamı, sonraki yıllarda da 1 Mayıs'ın kutlanmasına dönük bir engele bahane yapılmaya çalışıldı. Taksim böylece sermaye diktatörlüğü tarafından gösterilere resmen kapatıldı.

Öncelikle belirtelim ki, diktatörlüğün yasa ve yasakları hiçbir zaman mücadelenin sınırlarını belirleyemez. 1980 sonrası tüm kutlamaları yasadışı sayan sermaye devleti ancak salon kutlamalarına izin veriyordu. Sendika bürokrasisi de kendisine çizilen sınırlarda 1 Mayıs'ı “özü ve içeriğine uygun” kutluyordu. Halbuki 1 Mayıs'ın “özü ve içeriği” sermaye iktidarının belirlediği sınırların dışında yapılabilmesidir. Bu yüzden yüzbinlerce kişiyle fethedilmiş olan Taksim devletin belirlediği sınırların özel sembollerinden biridir. Bu yüzden 1980 sonrası devrimcilerin 1 Mayıs gösterilerinde Taksim hep pratik bir eylem alanı hedefi olmuştur. Sermaye iktidarı bu militan 1 Mayıs geleneğini kıramayınca 1 Mayıs'a yasal kutlama izni vermeye başladı. Ama Taksim yine de bu kutlamalara yasaklanmış alandı. Sermaye iktidarı politikasında bir adım geri atmış, ama tam da bu verdiği tavizi kitlelerin Taksim hassasiyetlerini törpülemek için kullanmayı gözetmişti. Bilinmelidir ki devlete geri adım attıran sadece 1 Mayıs'ın militanlığı değil, aynı zamanda giderek gelişen sınıf hareketidir. Özellikle 1980 sonrası hemen her türlü eylem yasa dışı bir konuma itilmesi ve işçilerin her eylem yapılarında yasal sınırları aşmasıyla işçiler yasal çerçeveyi çok önemsememekteydiler.

1 Mayıs'ın “özü ve içeriği”nin hakkı, ancak devletin çizdiği sınırların işçi kitlelerince aşılmasına önderlik etmekle verilebilir. Taksim bu haliyle sınıfın söz, basın, gösteri, toplanma, örgütlenme hakkının hemen tümünden gaspedilmesinin bir parçasıdır. Sınıf dışı devrimcilik kendinden menkul Taksim tartışmaları ve örgüt gelenekleri üzerinden onbinlerce işçiden kopmayı sorun etmemeleri, evet bu da bir şeydir, ama küçük-burjuvazinin o dar, kısır, amaçsız ve sonuçsuz politikasının “özü ve içeriği”dir.

Biz Taksim'den işçi sınıfının devrimci inisiyatifini anlıyoruz. İşçi hareketinin sermayenin denetiminde bir kukla ya da sermaye provokasyonunun bir kurbanı olmaktan çıkarılmasını anlıyoruz. Bizim için Taksim'in fethi bundan ayrı düşünülemez. Sendika bürokrasisinin ya da legal sol partilerin “çiçek bırakmak” için Taksim çıkışlarının bir sahte vitrin adımı olduğunu bilmeli ve en geniş işçi kitleleri içinde teşhir etmeliyiz.

Ensonu, devletin yasakları artık Taksim'den de ibaret değil. '96 1 Mayıs'ı sonrası Kadıköy ve son eylemler yüzünden Kızılay ve Beyazıt gibi alanlar da gösterilere kapatılıyor. Bu devletin sıkışmışlığının da bir göstergesidir. Ek olarak belirtmeliyiz ki, Taksim bir kontr-gerilla provokasyonu 1 Mayıs'taki özel önemine kavuştu. Bu yüzden “özüne ve içeriğine” uygun 1 Mayıs ancak işçi kitleleriyle yeni provokasyonları boşa çıkarma sorumluluğu yerine getirilerek tanımlanabilir.

Komünist işçi partisi bunun sorumluluğuyla sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı için çalışıyor.

Ücretsiz PDF Kütüphane Arşivi: <https://raptey.org>

Taksim neden Taksim edebiyatı, 1 Mayıs'ın sınıfın iki ayrı gerçeğidir.

Geçmiş dönemin 1 Mayıs dersleri güncelliğini koruyor...

1 Mayıs dersleri

(Parça)

Komünist hareket varlığını küçük-burjuva devrimciliğinin 12 Eylül'ü izleyen kolay yenilgi ve iflasının çok yönlü bir biçimde sorgulanmasına borçludur. Biz siyasal başarısızlıkların, buna yolaçan hata, zaaf ve yanlışların sorgulanmasını, siyasal ciddiyetin olmazsa olmaz koşulu olmanın yanısıra, temel bir ilerleme koşulu saydık her zaman. Son birkaç yılın 1 Mayıs'ına, geleneksel küçük-burjuva akımların asıl amacı neredeyse tümünden gözden kaçırılan kaba dargörüşlülüklerine, güç ve eylem birliği çabaları karşısındaki samimiyetsizliklerine de bu çerçevede yaklaştık.

'96 1 Mayıs'ını izleyen kısır ve çocukça çekişmelere, '96 yazında boşa çıkarılan güçbirliği girişimlerine, Zindan Direnişi'nin siyasal etkisini hovardaca tüketen sorumsuzluklara ve nihayet Susurluk skandalını izleyen dönemde devrimci hareketin sunduğu manzaranın tüm umut kırıcılığına rağmen, '97 1 Mayıs'ını önceleyen haftalarda devrimci sorumluluğun gereği olan özel bir hassasiyet gösterdik. Pratikte 1 Mayıs'a yönelik güçbirliğini kendi cephemizden ciddiyetle ele almakla kalmadık, geride kalan dönemin bazı derslerini de devrimci uyarı görevi çerçevesinde dikkatli ve yapıcı bir dille, fakat tüm açıklığı ile ortaya koyduk. *Ekim*'in 1 Mayıs Sorumluluğu başlığı taşıyan 15 Nisan 1997 tarihli başyazısı bu çerçevede şu değerlendirmelere yer vermişti:

"Birleşik devrimci inisiyatif, bu yılın 1 Mayıs sürecinde apayrı bir önem taşımaktadır. Bundan hiç de devrimci güçlerin yakın pratik bir işbirliğini kasdetmiyoruz. Elbette ki bunun başarılması gerekli ve en arzu edilir olandır. Bugün bu doğrultuda iyiniyete dayalı olumlu bazı adımlar olsa da, bunun güçlendirilerek devam edip ettirilemeyeceği henüz belli değildir. Geride bıraktığımız dönemin deneyimleri bu konuda umut ve cesaret kırıcıdır.

"Fakat biz birleşik tutumdan, deyim uygunsu paralel hassasiyetleri ve pratikte örtüşecek, birbirini tamamlayıp güçlendirecek çabaları kastediyoruz. 1 Mayıs hazırlığının, dar grup kaygılarının ötesine geçilerek, devrimci siyasal mücadeleye yeni mevziler kazandırma amacına bağlanması, hassasiyet gösterilmesi gereken ana sorun durumundadır. Geçmiş yıllarda bir süre için devrimci hareketin geneline egemen olan tutum buydu. Bu, devrimci sorumluluk duygusunun bir yansıması olarak kendiliğinden yaşıyordu. Fakat son birkaç yıldır yazık ki bu tutum kaybedildi ve yerini grup varlığını sergilemek gibi son derece dargörüşlü ve anlaşılması güç bir davranış tarzına bıraktı. Normal durumda her bir devrimci akım için temel kaygı, 1 Mayıs hazırlık sürecini etkili bir kampanyaya çevirmek ve kutlamaları devrimci mücadeleye yeni bir soluk kazandıracak bir fırsat olarak değerlendirmek olmalıdır. Oysa son iki yılda bu kaygı yerini her bir grubun 'kendini gösterme' ve bununla sözde bir şeyler kanıtlama kaygısına bırakmış durumda. Bu gerçekte kimseye ve genel olarak devrimci siyasal mücadeleye bir şey kazandırmadığı gibi, tersine devrimci akımların saygınlığını zedelemekte ve bir bütün olarak da

mücadeleye zarar vermektedir.

"Geçen yılın 1 Mayıs'ı bu açıdan önemli derslerle doludur. Düşününüz ki, devrimci gruplar kim alana ne kadar kitle taşıdı, kim alanda ne türden bir 'öncü' inisiyatif gösterdi ekseninde kısır tartışmalar yürütüyorlarken, karşı-devrim, bu büyük işçi-emekçi gösterisinin ardından, onun neredeyse bütün politik etkisini boşa çıkaracak bir karşı-devrimci kampanya sürdürüyordu. Bu kampanyada polisi ve medyasıyla, faşisti ve sosyal-demokratıyla, Türk-İş'li ve DİSK'li bürokratlarıyla, tüm düzen cephesi birleşik bir koro oluşturuyorlardı. Bu kampanya öylesine etkili yürütüldü ki, sonuçları ancak Zindan Direnişleri'nin sarsıntısıyla, aylar sonra bir ölçüde dengelenebildi.

"Bunları hatırlamak, yeniden değerlendirmek ve mutlaka hesaba katmak kimsenin kaçamayacağı bir devrimci sorumluluktur." (*Ekim*, sayı:167, 15 Nisan '97, Başyazı)

'97 1 Mayıs'ı devrimci akımlar yönünden tam bir başarısızlık olarak yaşandı. *Ekim*'in konuya ilişkin başyazısı bu olguyu yüreklilikle başlığa çıkardı ve bu başarısızlığı ortaya çıkaran genel sürecin kısa fakat özlü bir tablosunu sundu. Süreci '96 1 Mayıs'ından alan, bu 1 Mayıs'taki devrimci başarının göreliliğini, bunun zaafları gizleyen bir perdeye dönüştüğünü tespit eden ve bunun sonuçlarına değinen yazı, doğal olarak bu ilk değerlendirmede sendika bürokrasisinin hain rolü ile reformizmin teslimiyetçi tutumunu önplana çıkarmaktaydı. Bu değerlendirmede devrimci akımlar payına söylenenler ise şöyleydi:

"Ve nihayet, 1 Mayıs başarısızlığı kendini en açık biçimde, devrimci akımların kutlamalara katılımındaki belirgin zayıflığında gösterdi. Bu sonuç rastlantısal değildir, bekleniyordu. Devrimci akımlar, geçen yılın 1 Mayıs'ında yaptıkları gözalcı güç gösterisinin ardından, hızlı bir güç erozyonu sürecine girmişlerdi. 1 Mayıs'ı izleyen genel karşı-devrimci saldırı, gerek devrimci örgütlere vurulan fiziksel darbelerle, gerekse dayandıkları istikrarsız kitle tabanı üzerinde yarattığı yıldırıcı etki ile, bu sonucu yaratmıştı. Daha zindan direnişleri dönemindeki göstergeler, bu güç erozyonu konusunda bir tartışmaya yer bırakmıyordu. Oysa birçok çevre ya bunun farkında değildi, ya da bunu yüreklilikle ortaya koyup nedenlerini irdelemek yoluna gitmiyordu. Böyle olunca, bu güç kaybı sürecinin sürmesinin ve 1 Mayıs'taki kutlamalara en kötü biçimde yansımalarının önüne geçilemedi. 1 Mayıs kutlamaları, gerek katılım düzeyi ve gerekse davranış tarzı olarak, devrimci hareketin zayıflığının ve zaaflarının aynası oldu. Bu zayıflık ve zaaflar muhakkak ki önümüzdeki günlerde tartışılacak ve irdelenecektir.

"Şimdilik kaydıyla şu söylenebilir. Geçen yılın kutlamalarındaki açık başarı bir baş dönmesine yol açmış ve başarıya eşlik eden kaba zaafların üstü böylece örtülmüştü. Şimdi ise tersinden, başarısızlığın ve güçsüzlük ruh halinin ağırlığı altında ezilme tehlikesi vardır. Umud edelim ki, dün yüzeysel başarının şaşaasıyla kendinden geçerek

zaaf ve yetersizliklerini gözden kaçırarak, bu kez açık başarısızlığın sarsıcı etkisiyle bunu artık görmeyi başarabilsinler." (*Ekim*, 1 Mayıs Başarısızlığı, sayı:168, 1 Mayıs '97, başyazı)

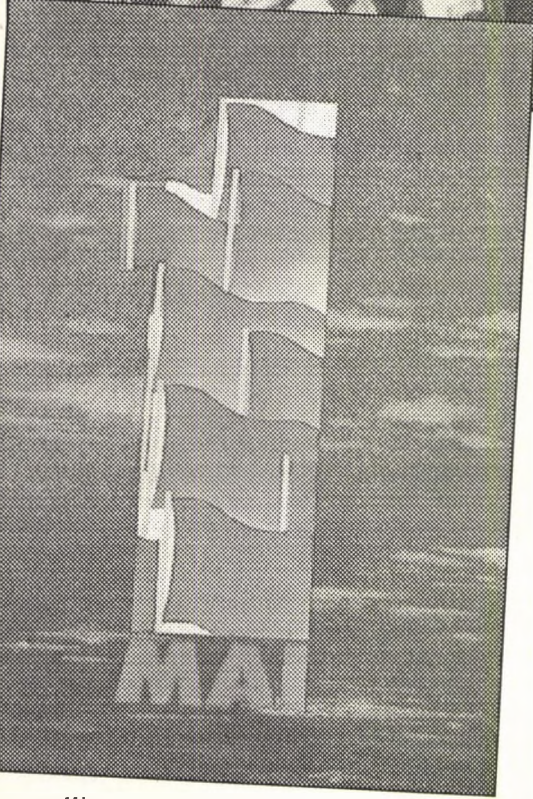
Ekim, bir sonraki sayının başyazısını, bu kez *Başarısızlık ve Sorumluluk* gibi son derece anlamlı bir başlık altında, devrimci hareketin kendi zaaf ve yetersizliklerine ayırdı. Bu başyazının toplam içeriği, geleneksel devrimci çevrelerin bu yılın 1 Mayıs'ında da olduğu gibi yinelediği temel önemde zaaflarını özlü bir biçimde ortaya koyduğu için, aktarmalarımızı mümkün mertebe geniş tutacağız.

"Ortaya çıkan ve devrimci açıdan belli bir başarısızlığı anlatan tablonun nesnel mantığını açıklama çabasının, devrimci önderlik sorumluluğu alanındaki ciddi zaaf ve yetersizliklerin örtüsüne dönüşmemesi" uyarısı çerçevesinde, sözkonusu başyazı, geleneksel hareketin kendine, kendi kusurlarına bakma yeteneksizliğini ortaya koyan şu sözlere yer veriyor:

"Oysa bugün devrimci çevreler, devrimci açıdan başarısızlığı tartışmasız olan 1 Mayıs'ı değerlendirirken, ya karşı güçlerin rolüne, ya da kitle hareketinin bugünkü nesnellğine sığınıyorlar. Geçen yılın köksüz ve gözboyayıcı grupsal başarıları sözkonusu olduğunda ısrarla kendileri üzerinden konuşanlar, bugünkü başarısızlıkları sözkonusu olduğunda nedense genel etkenler üzerinden konuşmayı yeğliyorlar. Dünün grupçu dargörüşlülüğünün bugün kendini tersinden tekrarlamasından başka bir şey değildir, bu davranış tarzı."

Devrimci akımlar, "1 Mayıs'ı önceleyen politika ve pratikleriyle, daha doğrusu, doğru politika ve yeterli pratikten yoksunluklarıyla, meydana zaten karşı güçlere bırakmışlardır. 1 Mayıs'tan sonuçlar çıkarmaya yönelik her çaba, öncelikle bu gerçeği açıkça tespit etmelidir" sözleriyle süren yazı, geleneksel hareketin bu yıl da tekrarlanan "politikasızlığı" üzerine şunları söylüyor:

"Yetersiz ya da başarısız pratiği de peşinen koşulladığı için, öncelikle politikasızlığa değinelim. Bu kendini en başta 1 Mayıs'a yaklaşımda göstermektedir. 1 Mayıs, tarihsel ve güncel anlamıyla, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin egemen sınıfa, onun iktidarına karşı mücadeleciler bir güç ve kararlılık gösterisidir. Devrimci akımların görev ve sorumluluğu, emekçilerin bu güç ve kararlılık gösterisinin en başarılı bir biçimde geçmesi için üzerlerine düşeni yapmaktır. Oysa 1 Mayıs öncesinde ve bizzat '1 Mayıs Sorumluluğu' çerçevesinde de vurguladığımız gibi, bizde son yıllarda bu, devrimci akımların kendi grup güçlerini göstermeleri biçimini almış, amacından sapmış ve bir bakıma dejenere olmuştur. Bu durum, özellikle işçi kitleleri ile devrimci akımlar arasındaki uzaklığı ve kopukluğu iyice büyütmüş, böylece sendika bürokrasisinin ve reformist sol akımların işi de bir hayli kolaylaşmıştır. Kendi gücünü ve önderlik misyonunu işçi ve emekçi hareketinin genel gelişim seyri içinde anlamlandırmayan bir devrimci siyasal akımın, sınıflar mücadelesine bakışında zaten

temelli bir çarpıklık var demektir. Bunun kendisini bir 'işçi ve emekçi' bayramı olan 1 Mayıs'ta göstermesi ise zaafın hangi boyutlara vardığını ortaya koyar.

"1 Mayıs konusundaki politikasızlığın bir başka boyutu, 1 Mayıs'ı bir dönem ve süreç olarak değil de bir kutlama anı, bir alanlara çıkma günü olarak ele alan anlayıştır. Bu çarpık ve kısır bakış, 1 Mayıs'ı 'görücüye çıkma' günü olarak ele alan yukarıdaki anlayışın bir uzantısı olarak belirir. 1 Mayıs kendisini önceleyen süreçle birlikte bir anlam taşır. Bu ön sürecin işçiler ve emekçiler açısından havası, dinamizmi, hazırlığı, yoğunluğu neyse 1 Mayıs günü alanlara yansıyacak olan da aşağı-yukarı odur."

Devrimci grupların, 1 Mayıs'ı geniş kitlelere yönelik bir politik çalışma süreci olarak ele almak yerine, kendi etkilediği güçleri 1 Mayıs günü alana taşımaya endeksli dargörüşlü tutumuna yönelik eleştirilerin ardından, değerlendirme şöyle devam ediyor:

"Ve nihayet politikasızlığın ilk ikisini de kesen asıl alanına geliyoruz. Bu, 1 Mayıs'a ilişkin olarak güncel durumun dikkatlice değerlendirilmesine dayalı bir politikadan, bunun gerektirdiği taktiklerden yoksunluktur.

"Herşey bir yana, eğer siz, 1 Mayıs'a sınıf ve emekçi hareketi üzerinden yaklaşmıyorsanız; eğer siz, 1 Mayıs'ı politik çalışmanın özel bir tarzda yoğunlaştırılacağı bir dönem olarak kavrayamıyorsanız, bu durumda, 1 Mayıs döneminin değerlendirilmesine dayalı özgül bir politikaya da zaten ihtiyaç duymazsınız. Zira bu

durumda, 1 Mayıs sizin için bir politik süreç değil, özel bir pratik andır. Herşeyinizi, bu pratik ana, kendi dar grup hedefleriniz çerçevesinde kendinizi teknik ve örgütsel açıdan hazırlamaya verirsiniz."

Bu politikasızlığa yönelik eleştirilerin ardından, sözkonusu yazı şu değerlendirme ile sonuçlanıyor: "1 Mayıs öncesi süreçte devrimci akımlara egemen atalet ve rehavet, bu çerçevede, bir karşı değerlendirmeden ve politikadan yoksunluğun bir göstergesiydi. Bu sorun ve onun gerektirdiği politik sorumluluk, ancak güç birliği girişimleri çerçevesinde, bir hayli gecikmiş olarak gündeme gelebildi. Ne ki, komünistler hariç, güç birliği bileşenlerinin saptanan politik çerçeveye ve bunun gerektirdiği pratik sorumluluklara fiilen sırt çevirmeleri, aynı ataletin ve rehavetin aşılamadığını gösterdi.

"Düşünün ki, önden sahip çıkılmayan, saptadığı politik tutum ve hedefleri ortada bırakılan aynı güç birliği platformu, 1 Mayıs'ta yaşanan başarısızlığın ardından bugün bu grupların sığınağına dönüşebilmiştir. Siyasal mücadelenin bu tür zayıflıkları ve tutarsızlıkları uzun vadede kaldıramayacağını burada hatırlatmakla yetinelim." (Ekim, sayı: 169, 15 Mayıs '97)

'97 1 Mayıs'ının dersleri üzerine oturan bu değerlendirme tablosunun bizim için temel önemde bir sonucu, geleneksel akımların ilkesizliği ve politikasızlığa dayalı, amacından saparak dejenere olmuş, sınıf ve kitle mücadelesinin ihtiyaçlarına değil grupsal kaygılara endekslenmiş 1 Mayıs pratiklerinden kopmaktır. '96 yazından itibaren yaşanan sürecin dersleri temelinde daha genel bir sonuç ise, ortaya güven verici yeni bir tutum koymadıkları sürece, o günden itibaren devrimci güç ve eylem birliği konusunda geleneksel akımları ciddiye almamaktır. Ki bu sonuç Ekim'in 1 Haziran 1997 tarihli başyazısında (bu 1 Mayıs değerlendirmelerini izleyen sayı oluyor) net bir biçimde dile getirildi, (sayı: 170)

1 Mayıs'ı izleyen dönemde yayınlarımızda işlenen bu sonuçlar, Ağustos '97 tarihli MK toplantısında yeniden ele alındı, irdelendi ve genelleştirildi. Buna ilişkin değerlendirmeler toplantının ardından kamuoyuna sunuldu. *Sol Hareket Üzerine Değerlendirmeler* başlığı ile *Partileşme Süreci-1*'e alınan bu değerlendirmeler sözkonusu kitapta elli küsur sayfa tutmaktadır. (*Partileşme Süreci-1*, Eksen Yayıncılık, s.293-344)

(Ekim, sayı:193, 1 Haziran '98, Başyazı)

İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için görev başına!

Öncü işçilere ve devrimcilere sesleniyoruz!

İçinde bulunduğumuz koşullarda 1 Mayıs sorumluluğu hepimizin omuzlarındadır.

1 Mayıs güç gösterisi, rekabet, slogan yarıştırmaya günü değildir. 1 Mayıs düzenin kolluk kuvvetleriyle düelloya tutuşma günü de değildir. Düzen ve uşakları, 1 Mayıs'ta her zaman olduğu gibi devrimcileri, mücadelenin dar alanlarına ve dar biçimlerine hapsederek, işçi ve emekçi yığınlardan tecrit etmeye çalışacaklardır. Bu tuzağa düşmeyelim.

1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Görev, en geniş işçi ve emekçi yığınları sermaye iktidarı ve saldırılarına karşı, 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çekmektir. Tüm güç ve imkanlarımızı 1 Mayıs'ta işçi sınıfının, ezilen ve sömürülen yığınların mücadele gücünü ve kararlılığını sergilemek için seferber edelim. Devrimci kararlılığımızı, direnişçi kimliğimizi, militan değerlerimizi bu temelde ortaya koyalım.

Devrim ve sosyalizm şiarlarını 1 Mayıs alanlarında işçi emekçi kitlelerin mücadele talepleriyle birlikte haykıralım. Tek ses, tek yumruk, tek barikat olalım. 1 Mayıs'ta devrimci güç birliğinin ve devrimci dayanışmanın ileri bir örneğini hayata geçirelim. Böyle yaparak 1 Mayıs'ı sermaye iktidarı ve uşakları için bir kabaşa çevirelim.

İşçilere, emekçilere, gençlere, tüm ezilenlere çağırımızdır!

Sermaye iktidarı, ordusu, polisi, medyası, hain sendika ağalarıyla tüm güç ve imkanlarını seferber ederek 1 Mayıs'ı boşa çıkarmaya çalışacaktır. Buna izin vermeyelim. 1 Mayıs bizim için sınıf kavgası günüdür. Biz onu can ve kan pahasına, bedeller ödeyerek kazandık. 1 Mayıs'ı gerçek içeriğine uygun olarak özgürce kutlamak, bizim en meşru hakkımızdır. Sermaye iktidarının faşist baskı ve terörüne boyun eğmeyelim. Emperyalizme, emperyalist savaşa, sermaye iktidarı ve saldırılarına karşı, devrimci işçi-emekçi platformları etrafında birleşelim, 1 Mayıs komitelerinde örgütlenelim, 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çıkalım.

İşçileri, emekçileri, gençleri ve tüm devrimci güçleri, 1 Mayıs'ta, emperyalizme ve savaşa karşı; sermayenin saldırılarına ve faşist devlet terörüne karşı; IMF-TÜSİAD'ın ekonomik ve sosyal yıkım programlarına karşı; ulusal baskı ve şovenizme karşı militan mücadeleye, mücadele alanlarında birleşmeye çağırıyoruz.

Kaynayan kıta:

Latin Amerika'da güçlü bir yeni sosyal mücadeleler dönemi

Bolivya'da köylülerin su fiyatlarına yapılan zamları protesto etmek amacıyla geçen hafta başlattıkları protesto gösterileri, bir isyan niteliği kazanarak ülkenin önemli bir bölümüne yayılmaya devam etmektedir. Ekonomik bunalımın had safhada bulunduğu Bolivya, 9 milyon nüfuslu yoksul bir Latin Amerika ülkesidir. Ülkenin başlıca gelir kaynaklarının çok uluslu tekeller ve onların yerli işbirlikçileri tarafından gaspedildiği Bolivya'da, işsizlik çılgı gibi gelişmekte; mutlak sefalet koşullarında yaşayan toplumun ezici çoğunluğu ise, en temel tüketim olanaklarından mahrum bulunmaktadır.

Buna rağmen iktidar, IMF ve çok uluslu tekellerin dayatmaları sonucu sefalet içinde kıvranan yoksul kitlelere her defasında ağırlaştırılmış kemer sıkma politikalarını, alternatifi olmayan bir iktisadi politika olarak sunuyor. Yani egemen sınıflar, sefalet içinde yaşayan emekçilerin boğazlarını her gün daha fazla sıkımayı, kapitalizmin krizine karşı bir çare olarak uyguluyorlar. Sermaye düzeninin ultra liberalizmin kutsanması eşliğinde gündeme getirdiği ardı arkası kesilmeyen saldırıları, bazı tekil direniş çabalarına rağmen, genelde yıllar boyu karşılıksız kaldı ve uygulanmaya konuldular. Kapitalizmin krizini dizginlemek ve onun iktisadi/sosyal tahriplerini onarmak adına uygulanan ultra liberal iktisadi reçetelerin, yapılan vaatlerin tersi sonuçlar yaratması, emekçi ve yoksul kitlelerin öfkesinin taşmasına yol açtı.

Bu nedenle, Bolivya'da su fiyatlarına yapılan son zamlar, yıllardır birikmeye devam eden yoksul köylü ve emekçi kitlelerin öfkesinin patlak vermesine ve isyana dönüşmesine neden oldu. Ancak, Bolivya'da açığa çıkmış olan

mücadele dinamiği, sadece bu ülkeye özgü bir gerçeklik teşkil etmemektedir. Sözkonusu mücadele dinamiği, özellikle Latin Amerika kıtası başta olmak üzere, dünyanın diğer yoksul ülkelerinde son dönemde yaşanan kitle hareketlerinin bir parçası olarak düşünülmelidir.

Latin Amerika kıtası ülkelerinde yaşanan politik süreçler, birbirlerini olumsuz örnekler üzerinden etkiledikleri gibi, ileriye dönük girişimlerde de birbirlerini etkilemektedirler. Kıtanın değişik ülkelerinde son dönemde yaşanan gelişmeler, gerilla hareketlerinin tasfiyesi, yerini emekçi kitle direnişlerinin birbirlerini besledikleri bir döneme terketmiş olduğunu gösteriyor.

Bu bağlamda akla gelen ileri düzeydeki ilk örnek, kuşkusuz Ekvador'da geçen Ocak ayında yaşanan popüler devrim provasıdır. Kolombiya, Meksika, Arjantin ve Brezilya'daki güçlü kitle mücadelelerinin yanı sıra, Peru'da son günlerde Fujimori diktatörlüğünün yaşadığı sıkıntılar, kıtada mücadele eğiliminin genel ve ortak özelliklere sahip olduğunun ek örneklerini teşkil ediyor.

Bolivya'da köylü ve emekçi kitlelerin gösterilerini anında bastırmak için devletin ordusunun ve tüm kolluk kuvvetlerinin seferber edilmiş olması, kitlelerin taleplerine katliamla karşılık verilmesi ve anında üç aylık sıkıyönetim ilanına gidilmesi, yaşanan krizin derinliğinin göstergesidir. Diğer taraftan, iktisadi talepler uğruna seferber olan yoksul kitlelerin devlet güçleri ile çatışmayı, şehit vermeyi göze almaları, bu ülkede bıçağın kemiğe dayandığının ve dolayısıyla emekçi güçlerin mücadeleye atılmadaki kararlılıklarının kanıtıdır.

Ekvador'dan sonra şimdi de Bolivya...

Günlerce süren kent ayaklanmaları

Bolivya'da geçen hafta başlayan, ülke genelinde gerçekleşen protestolar ve sokak işgalleri, hafta sonu sertleşerek devam etti. Cochabamba kentindeki eylemlerde hükümet binası ve akaryakıt deposu yakıldı, çok sayıda taşıt ateşe verildi. Binlerce polis ve asker, istisnasız her yerde, eylem yapanlara azgınca saldırdı. Polisler tarafsız haber vermelerini engellemek için bir radyo istasyonunu da işgal ettiler.

Eylemler bir hafta önce Cochabamba'da, hükümetin su fiyatlarını %20 yükseltmesine karşı başladı ve kısa sürede ülkeyi baştan sona sardı. Su fiyatlarının yükseltilmesine karşı eylemler sürerken, ücretlerin artırılması talebi de yükseltildi. Protestolara tüm ülke çapında köylüler, öğretmenler ve öğrenciler katıldı.

Ülkenin üçüncü büyük kenti olan Cochabamba, bir haftadır eylemlerin merkezi. Geçtiğimiz Cumartesi günü binlerce köylü şehir merkezinde toplandı. Köylüler sokakları işgal ederek eylemlerini sürdürürken, kent yaşamı adeta felç oldu. Polislin eylem yapanlara karşı plastik mermi ve gözyaşartıcı bomba kullandığı saldırılar sonucu sayısız insan yaralanırken, 3 kişi de yaşamını yitirdi. Eylemlerde çok sayıda

kişi gözaltına alınarak cezaevine dolduruldu.

Eylemler durmaksızın Pazar günü de devam etti. Achacachi'de Kızıldereli köylüler sokaklara barikatlar kurarak eylemlerini sürdürdüler. Polislin bu eylemi bastırmak için barikata saldırması nedeniyle sert çatışmalar yaşandı. Bu çatışmalarda da 5 kişi yaşamını yitirdi.

Devletin bakanları, sokak barikatlarıyla halkın ihtiyaçlarının karşılanmasının olanaksız hale geldiğini, Başbakan ise eylemcilerin demokrasi için tehlike oluşturdıklarını açıklayarak, azgınca saldırılarını gerekçelendirmeye çalışıyorlar.

Devlet Kızıldereli köylülerin kararlılıklarını kırmakta güçlük çekiyor. Her türlü baskı ve şiddet yöntemiyle eylemleri bastıramayınca, bu kez tüm ülkede 3 aylık sıkıyönetim ilan etti. Gece sokağa çıkma yasağının yanında, anayasal haklar, seyahat özgürlüğü ve her türlü politik faaliyet yasaklandı veya sınırlamalar getirildi.

Devletin eylemleri ezebilmek için baskı ve her türlü şiddeti kullanması, birdenbire patlak veren öfkenin yolaçtığı yaşamı durduran ve sokaklarda militanca ölüme çatışan kararlı kitlelerden duydukları korkunun ifadesidir.

Peru'da seçimler:

Biriken toplumsal öfke dışa vurdu

Ocak ayında Ekvador'da patlak veren emekçi kitle isyanının komşu ülkelerde yarattığı sarsıntının ilk meyvelerinin Peru'da olgunlaşmaya başladığı görülmektedir. Bir paralellik taşımaya da, Peru başkanlık seçimlerinin ilk turunun kısmi sonuçlarının açıklanmasının ardından başkent Lima'da yaşanan sahneler, Quito'daki isyanı düşündürüyor. Çünkü, on yıla yakın bir süredir kaba bir polis terörünün estirildiği, her türlü muhalefetin şiddetle ezildiği, iktidarın hile ve askeri şiddete dayanarak ayakta kaldığı Peru'da, onbinlerce insanın "Kahrolsun diktatörlük!" şiarıyla kendiliğinden sokaklara dökülmeleri sıradan bir seçim heyecanının ürünü değil. Fujimori'nin yeniden devlet başkanlığına seçilmesi durumunda, ilk işaretini veren bu kitle muhalefeti gelişip güçlenmenin tüm nesnel olanaklarına sahiptir.

Zira Alberto Fujimori 28 Temmuz '90 tarihinden bu yana Peru'nun devlet başkanıdır. 5 Nisan '92 günü düzenlediği askeri darbe sonucu parlamentoyu dağıtmış, tüm yasal ve yargı organlarını feshederek, uluslararası sermaye kurumlarının dayattıkları ultra-liberal iktisadi reçeteleri uygulayacak tarzda yeniden biçimlendirmiştir. Fujimori rejimi uluslararası sermaye çevreleri tarafından hep örnek gösterilmiş, iktisadi kalkınmanın kusursuz bir "mucize" modeli sayılmıştır. Çünkü Fujimori, ekonomiyi modernleştirme ve rasyonelleştirme adı altında, IMF'nin dayattığı tüm yıkım reformlarını silahların gölgesinde harfiyen uygulamış, ülkenin belli başlı zenginliklerini ABD tekellerine peşkeş çekmiş, 250 bin devlet memurunun işine tek çırpıda son vermiştir.

Ülkenin 26 milyon nüfusunun resmi verilere göre % 46'sını sefalet içinde yaşamaya mahkum eden Fujimori diktatörlüğü, ABD tekellerinin çıkarlarını garantilediği, onların kâr oranlarını yükselttiği için, uluslararası sermayenin sözcüleri Peru'ya iktisadi kalkınmanın ender bir mucizesi yaftasını taktılar. Düzenli ordu ve polis güçleri dışında sayısı 250 bin olarak tahmin edilen özel milis güçlerine dayanarak ayakta duran Alberto Fujimori'ye ABD emperyalizmi bugüne kadar her türlü desteği sundu.

Ancak, Peru toplumunun nabzını yakından tutan Washington, düne kadar desteklemekte kusur etmediği Alberto Fujimori'yi kaderiyle başbaşa bırakmaya ve Peru'da at değiştirmeye hazırlanıyor. Seçimlerin ilk sonuçları karşısında ABD yöneticilerinin koro halinde yaptıkları açıklamalar bunun ilk işaretleridir. Gelişmeler karşısında ABD emperyalizmi bukalemun gibi araziye ayak uydurmaya ve kendisini Peru'da ilk işaretleri alınan yeni sürece göre mevzilendirmeye çalışıyor. Başka bir ifadeyle, Fujimori diktatörlüğünün ilk zayıflık işaretleri, kitlelerin "Kahrolsun diktatörlük!" şiarları eşliğinde belirir belirmez, Washington hemen desteğini geri çekti ve muhalefetin adayının sırtını sıvazlayarak demokrasicilik oynamaya başladı.

Peru'da genelde Fujimori üzerinde yoğunlaşan toplumsal tepkilerin, Ekvador'da olduğu gibi, bir isyana dönüşmesinin önünü almak amacıyla, Washington at değiştirmeye karar vermiş görünüyor. Onun için, Beyaz Saray sözcüsü Joe Lockhart seçimlerin ilk sonuçları açıklanır açıklanmaz, "oyların hızlı sayımı ikinci bir turun yapılmasının gereğini ve nihai sonuçların farklı olması durumunda ise ciddi sorunların varlığını gösteriyor" diyerek, nihai hedefi saptadı. Yani, Washington Fujimori'nin ilk turda seçilmesinin yaratacağı tepkiyi peşinen hesaba katarak, sonuçların ikinci bir turun yapılmasını gerektiren bir biçimde uyarlanmasını talep etti. ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın, "uluslararası gözlemcilerin ve Peru makamlarının gönderdikleri sonuçlara ilişkin bilgiler arasındaki çelişkilerden endişe duyuyorum. ... Eğer bu çelişkiler kalıcı olursa meşruluk sorunu ortaya çıkacaktır" doğrultusundaki açıklamaları, Fujimori'nin suyunun doğrudan Washington'da ısıtıldığının bir başka göstergesi.

Fujimori'nin ilk turda seçilememesi, rejime karşı biriken toplumsal öfkenin ilk ifadesini kazanması ve Washington'un desteğini olağanüstü bir elçabukluluğu ile çekmesi, Peru toplumunun gebe olduğu sosyal patlama potansiyelinin ayrıca nesnel bir göstergesidir.

Ayağının altında toprağın yanıldığını gören Fujimori, aldığı mesajlara ayak uydurmaya ve demokrat pozlarına bürünerek uşaklık rolünü sürdürmeye çalışıyor. Kaba ve küstah yöntemleri ile tanınan Fujimori demokrat bir poz takınmakta zorlanıyor, kapana sıkışmış bir fare gibi yardım arıyor. Taviz verecek, uzlaşacak birilerini bulamadığı ve toplumu saran karşı dinamik hızla geliştiği için, eski eşi aracılığı ile kitlelere seslenmekten başka bir yol bulamıyor. Bu nedenle, '94 yılında Peru'da hüküm süren diktatörlüğü ve rüşvetçiliği teşhir ettikten sonra sarayı terk eden ve '97 yılında boşanan eski eşi Bayan Suzana Higuchi ile sarayın balkonunda poz veriyor ve ona, "Ben altı yıldır eşimle konuşmadım, ama şimdi ona ülkenin selameti için Alejandro Toledo ile diyaloga girmesi gerektiğini söylüyorum" dedirterek, çıkış yolu arıyor.

Güney Kore: Büyüyen grev dalgası

İktisadi yaşamın tüm alanlarında büyük bir hızla devam etmekte olan tekelleşme süreci, yer yer bazı sektörlerde beklenmedik boşanmalarla, düşük doğumlarla ya da toplu fiyaskolarla sonuçlanmasına karşın, genelde yoğunluk kazanarak sürmektedir. '97 Asya krizinin ardından yaşanan çöküntünün oluşturduğu elverişli ortamda ileri bir boyuta sıçrayan sermayenin belli merkezlerde yoğunlaşma hareketi, Asya ülkelerinin otomobil sektörünün paylaşılmaya başlanmasına yol açmıştı. ABD ve Avrupa Birliği ülkelerinin otomobil tekelleri, değer kaybına uğramış ve borçlarını ödeyemez duruma düşmüş Japon ve Güney Koreli hasımlarını paylaşmışlardı.

Faturası işçi ve emekçilere ödetirilen sermayenin bu tekelleşme hareketine karşı bugüne kadar ciddi bir engel yaratılmadı. Fransız otomobil tekeli Renault, Japonya'nın iktisadi krizden ötürü kelepir mal konumuna düşmüş Nissan otomobil sanayisini zimmetine geçirdiğinde, ilk aldığı karar 23 bin işçinin işine son vermek oldu. Geçenlerde ABD Ford tekeli İtalya'nın Fiat otomobillerinin sermayesine ortak olduğunda da, acaba kaç bin işçinin işine son verilecek ve karar ne zaman açıklanacak türünden tahminler dışında, herhangi bir tepki gelmemiştir.

Böyle bir ortamda Güney Kore otomobil sanayisini toptan felce uğratan eylem dalgası bir ilk teşkil etmektedir. Başka ülkelerde örnek alınması durumunda, Nisan ayı başında Güney Kore'de başlayan işçi eylemleri otomobil tekellerinin bu heveslerini kursaklarında bırakacak niteliktedir.

31 Mart günü Daewoo'nun 10 bin işçisi, işletmenin yabancı gruplar tarafından paylaşılmasını protesto etmek amacıyla işi bıraktılar. Zira, Genel Motors, Ford, Fiat ve Daimler-Chrysler, resmi açıklamalara göre, 70 milyar dolar borcunu ödeyemediği için güç durumda bulunan Daewoo'yu satın almak için sıraya girmiş bulunuyorlar. Yıllık ortalama 2 milyon araç üretme kapasitesine sahip olan Daewoo, Güney Kore'nin ikinci sırada yer alan otomobil tekeli.

Daewoo işçileri ile dayanışmada bulunmak ve kendilerinin de benzer taleplerini ifade etmek amacıyla, Güney Kore'nin birinci sırada yer alan otomobil tekeli Hyundai Motors'un işçileri de 8 Nisan tarihinde başlayan 6 günlük grev kararı aldılar ve işi durdurdular. Hyundai Motors'un 38 bin işçisi, ülkenin otomobil sanayisinin yabancı tekellere peşkeş çekilmesini ve işten atmaları protesto etmekte, ücret zammı talep etmektedirler.

13 Nisan'da yapılacak olan genel seçimlerin arifesinde patlak veren işçi eylemleri sadece Daewoo ve Hyundai Motors'la sınırlı değildir. Eylem dalgası Kia Motors ve Ssangyong Motors gibi diğer otomobil üretim birimlerine de yayılarak Güney Kore'nin otomobil sanayisini toptan felce uğratmış durumda. Dünya sıralamasında beşinci konumda olan Güney Kore otomobil sanayisi, böylece günlük ortalaması 44 milyon dolar olan bir fatura ile karşı karşıya gelmiş bulunuyor.

Güney Kore'de otomobil sektöründe başlayan bu yeni eylem dalgası başka sektörlerin emekçilerini de eyleme çekmekte, toplu bir direniş dinamiğine dönüşmektedir. Başta sağlık personeli olmak üzere diğer emekçi kesimleri de önden izin almaksızın işi bırakmakta, ülkenin yasalarına göre illegal greve gitmektedir.

Güney Kore işçi sınıfının militan direnişçi geleneği bilinmektedir. Bu militan

gelenek ve tabandan gelen mücadele talebinin yoğunluğu, düzenin yasalarını çiğnemesini olanaklı kılmaktadır. Önemle belirtmek gerekir ki, bu gelenek devlet terörünün işçi ve emekçiler üzerinde en kaba yöntemlerle ve sistematik bir biçimde uygulandığı bir ortamda yaratılmıştır. Örneğin, ülkenin önemli bir otomobil tekeli olan Samsung Motors'da işçi sendikası yoktur. Dolayısıyla, ülkeyi saran mevcut mücadele dalgasının önemi, işyerinde sendika kurmanın bile başlı başına bir mücadele gerektirdiği üzerinden ölçülmelidir.

Bu eylem dalgasının 13 Nisan günü ülkede yapılacak olan genel seçimlerin arifesinde yükselmeye başladığını belirttik. Genelde seçim dönemi burjuva düzenin kan tazelemeye çalıştığı ve onun için sahte umut yayma mekanizmasının tam kapasite çalıştırıldığı bir ortamdır. Bu nedenle seçim kampanyaları sırasında işçi ve emekçi eylemlerine rastlamak genelde çok nadirdir. Güney Kore gibi bir ülkede, üstelik sandıktan çıkacak çoğunluğun daha katı bir kemer sıkma politikası ilan etmek dışında bir seçeneğinin olmadığı koşullarda, böyle bir eylem dalgasının yer yer düzenin yasaklarını delerek başlamış ve yayılmış olmasının apayrı bir anlamı ve önemi vardır. Başta 17 sendika önderi olmak üzere birçok işçi önderi yasaları çiğneyerek eylemde bulunmak suçundan dolayı aranır duruma düşmüşlerdir.

Egemen sınıflar, genel seçimlerin arifesinde otomobil sanayisinde başlayan işçi eylemine, her zaman doğal bir refleks olarak başvurdukları gibi, cepheden saldırmayı göze alamadılar. Tehditlerinde dahi ölçülü davranmaya çalıştıkları görülüyor. Ancak, iktisadi krizin barutunu tükettiği egemen sınıflar, bu kez çareyi başka bir koza sarılmakta gördüler. Bu koz Kuzey Kore ile ilişkilerin düzeltilmesi temasıdır. ABD emperyalizminin dayattığı ve yarım asırdır düzenli körüklediği iki Kore arasındaki düşmanlık atmosferinin Güney Koreli kitleler açısından son derece hassas bir konu olduğu bilinmektedir.

ABD emperyalizminin bölgedeki stratejik çıkarlarını korumanın başta gelen argümanlarından biri olan bu düşmanlık edebiyatı Güney Koreli kitleleri rahatsız etmektedir. Yakın geçmişe kadar Seul rejimi bu düşmanlığa son verilmesi ve Kuzey Kore ile olağan ilişkilerin kurulması doğrultusunda ifade edilmeye çalışılan inisiyatifler her defasında şiddetle ezilmiştir. Kitlelerin taleplerini cevaplamakta zorluk çeken, emekçilerin mücadelesini ezme gücünü kendisinde bulamayan rejim, bu kez iki Kore arasındaki ilişkilerin düzeltilmesi sorununu istismar etmeye koyuldu. ABD emperyalizminin rolü hiçe sayılıyormuş havalarında, yoğun bir biçimde bu tema işlenerek, kitlelerin dikkatleri başka hedeflere yöneltilmeye, böylece dar boğaz aşılımaya çalışılıyor. Dolayısıyla, seçimlerin arifesinde, 10 Nisan günü, iki ülke arasındaki ilişkilerin düzeltilmesi için görüşmelerin hızla ilerlediği ve bunun da çok yakın bir gelecekte, Haziran ayında, üstelik Pyongyang'da, bir zirve toplantısı ile üstelendirileceği açıklanmasının arkasında, konjonktürel bir hesap yatmaktadır.

Bu tür aldatmacalar bir kez daha iliklerine kadar çürümüş rejimi sandıkta aklamaya yetse bile, birkaç yıldır Güney Kore'de gelişen, kök salan ve deneyim kazanan mücadele dinamiklerinin önu sembolik jestlerle alınıyor. Bu hareketi - https://www.foxnews.com

Zimbabve: Yoksul köylülerin yaygın toprak işgali bastırılmadı

Zimbabve'de bağımsızlığın elde edilmesinden bu yana binbir dalavere ile ertelenen toprak sorunu, nihayet ertelemenin biriktirdiği tüm sorunlarla birlikte patlak verdi.

Eski adı ile Rodezya olan Zimbabve'de ulusal kurtuluş savaşı İngiliz sömürgeciliğine son vermiş, ülke 18 Nisan 1980 tarihinde bağımsızlığına kavuşmuştu. Bağımsızlığın elde edilmesi ile birlikte acil çözüm bekleyen sayısız sorunun başında toprak reformu geliyordu. Zira, sömürgecilik döneminde ülkenin verimli topraklarının tamamı İngiliz kökenli beyaz kolonların zimmetinde bulunuyordu. Ulusal kurtuluş savaşının iktidara taşıdığı yeni iktidarın bağımsızlıktan sonra çözmesi gereken toprağın mülkiyeti ve dağılımı sorunu, periyodik olarak seçim kampanyalarında propaganda malzemesi yapılmasına karşın, herhangi bir değişime uğramadı.

Tüm Afrika ülkelerinde olduğu gibi iktisadi çöküntünün dehşet verici boyutlar kazandığı Zimbabve'de yoksul kitlelerin öfkesi toprak sorunu konusunda patlak verdi. Çünkü, bugüne kadar yapılan tüm reform vaatlerine karşın, Zimbabve'de resmi verilere göre verimli toprakların %70'i ülkenin toplam nüfusunun %1'ini bulmayan İngiliz kökenli kolonun zimmetinde bulunuyor. Bu arazi, sayısı 4500 civarında olan çiftlikten oluşuyor. İktisadi iflasla yüz yüze bulunan Zimbabve'de, bir avuç kolonun sömürgecilik döneminde edindiği serveti ve ayrıcalıkları, nüfusun geri kalan kesiminin tasviri zor bir sefaletiyle bir arada bulunuyor. Toprak mülkiyetinin yanısıra, ülkenin bütün üretimi, maden ocakları işletmesi, bankaları gibi diğer başlıca gelir kaynakları da esas olarak kolonların tekelinde bulunuyor.

Geçmiş yıllarda başarısız kalmış bazı girişimlerin ardından, geçen Şubat ayında Zimbabve'de bir toprak işgali eylemi patlak verdi ve hızla ülkenin tamamına yayıldı. O tarihten bu yana kısa süre içinde kolonlara ait çiftliklerin önemli bir bölümü işgal edildi, arazilere el konuldu. Ulusal kurtuluş savaşı emektarları hareketinin başını çektiği toprak işgali eylemi, kazandığı boyutlar ile Zimbabve'nin politik yaşamını altüst etmiş bulunuyor.

Bağımsızlıktan bu yana devlet başkanlığını yürüten Robert Mugabe, toprak işgali eylemine karşı tavrı alma kudretinden yoksundur. Yirmi yıllık iktidar süreci Mugabe ekibini epeyce yıprattığı gibi, iktisadi çöküntü onu kitlelerin talepleri karşısında tamamen takatsiz bırakmaktadır. Bu nedenle mevcut iktidar toprak işgali eylemini popülist bir söylem eşliğinde sahiplenerek, toplumsal muhalefeti bir kez daha kendi potasına akıtma çabası içindedir. Eylemin ülkede yarattığı toplumsal dinamigi politik hesaplara alet etmek amacıyla, devlet başkanı 11 Nisan gecesi parlamentoyu feshederek erken seçim kararı aldı.

Mugabe iktidarının kısa vadeli küçük hesapları ne olursa olsun, toprak işgali eylemi, etkileri Zimbabve dışında hissedilen bir cereyan yaratmış durumda. Başta İMF olmak üzere sermayenin tüm uluslararası kuruluşları sitem etmektedirler. İşgal hareketinin kırılmaması durumunda Zibabve'ye kredi musluklarını kapatmakla tehdit ediyorlar. Mugabe iktidarının işgal eylemine mevcut koşullarda tavrı alması mümkün değildir. Çünkü, sözkonusu eylem toplumun her an sosyal bir patlamaya gebe olduğu bir ortamda başlamıştır. Bundan iki yıl önce de Zimbabve yoksul emekçi kitlelerin bir isyanına sahne olmuştu. 19 Ocak '98 günü temel tüketim ürünlerine yapılan zamlara karşı başlayan yoksul emekçi kitlelerin ayaklanması, kısa sürede başkenti Harare'nin kenar semtlerinde bir iç savaş atmosferi yaratmıştı. Hükümetin zamları iptal etmesi sonucu ayaklanma yatışmıştı.

Ulusal kurtuluş savaşı emektarları hareketinin önderi Chenjerai Hitler Hunzvi'nin adı önplana çıkarılarak işlenen Zimbabve'deki toprak işgal eyleminin doğrudan rahatsız ettiği ülkelerin başında Güney Afrika gelmektedir. Çünkü, Güney Afrika iktidarı da hep ertelemeyi umduğu benzer bir sorunla karşı karşıyadır. Zimbabve'deki toprak işgal eyleminin etkisini kısa sürede Güney Afrika'da hissettirmesinden ve orada da örnek alınmasından korkulmaktadır. Bu korku somut verilere dayanmaktadır. Sunday Times'in yayınladığı bir kamuoyu araştırmasına göre, gecekondularda yaşayan Güney Afrikalıların % 54'ü eylemi meşru ve haklı bulup onaylamaktadır. Bu sıkıntı nedeniyledir ki, Güney Afrika İşadamları Odası Başkanı Kevin Wakeford, "Zimbabve'nin iktisadi çöküşünün faturasını bölge ülkelerin tamamı karşılamak zorunda kalacaklar" derken, Devlet Başkanı Thabo Mbeki ise Zimbabve'ye her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu açıklamaktadır.

Havana'da G 77 toplantısı

Bünyesinde dünya nüfusunun % 80'ini temsil eden 133 ülkenin yer aldığı ve G 77 olarak tanımlanan uluslararası platformun zirve toplantısı, 12 Nisan günü Küba'nın başkenti Havana'da başladı. Üye ülkelerin zirvede devlet başkanları ya da başbakanları düzeyinde temsil edildiği, platformun misyonu, küreselleşme sürecinde, zengin ülkelerin belirleyici konumlarına karşı bir ağırlık oluşturmaktır.

Zirve toplantısının açılış konuşmasını yapan Fidel Castro; "bize dayatılan ve her üç yılda bir kıtlık ya da hastalıkla, İkinci Dünya Savaşı sırasında ölen erkek, kadın ve çocuk sayısından fazla insanın ölümüne neden olan iktisadi düzeni yargılamak için, bize yeni bir Nuremberg lazım" dedi ve İMF'nin dağıtılmasını talep etti.

Fidel Castro konuşmasında, dünyayı içinde iki ayrı kategoride yolcunun bulunduğu bir gemiye benzetti. "Yolcuların küçük bir azınlığı lüks kabinlerde kalır, internet'e bağlanabilir, diledikleri gibi yiyecek ve ilaçtan yararlanırlarken, ezici çoğunluğun ise, Afrika'dan Amerika'ya köle transfer edildiği dönemdeki koşullarda" bulunduklarını söyledi.

PDS'in Münster Kongresi...

Partiyi her açıdan sosyal-demokrat çizgiye çekmek isteyen liderliğin yenilgisi

Demokratik Sosyalizm Partisi'nin (PDS) Münster'de toplanan kongresi, deyim yerinde ise, partinin sosyal demokrat kellesinin uçurulması ile sonuçlandı. Halihazırda resmi verilere göre 4000'i eski Batı Almanya'da olmak üzere toplam 98 000 üyesi bulunan PDS, 1990 yılında program ve isim değişikliğine gidilerek, Doğu Almanya iktidar partisi SED'in mirasçısı olarak kurulmuştu. Kuruluşundan bu yana PDS, kurucu önderi Gregori Gysi'in liderliğinde, sözüm ona eski kamburlarından sıyrılmış olarak emekçilerin çıkarlarını savunan "modern" bir sosyalist parti olmanın savaşımını vermekteydi.

PDS'in üyelerinin ve seçmenlerinin esasını oluşturan Doğu Alman emekçileri, duvarın yıkılışından bu yana, yani yıllar boyunca PDS önderliğinin bu söylemine inandı ve onu desteklediler. Dahası liderlik kadrosunun eğitilmiş, düzgün konuşmasını bilen, günlük politikada laf cambazlığı yapmayı beceren unsurlardan oluşması, PDS'i destekleyen emekçilere özgüven veren bir unsur fonksiyonu da gördü. Düzenin PDS önderliğine sunduğu olanaklar, bu imajı daha da kuvvetlendirmenin aracı oldular.

Bu arada PDS'in politik çizgi planında pratikte SPD'nin sol kanadı konumuna düşmesi, tabana partinin Almanya'nın genelinde kök salmasını kolaylaştıran bir taktik, hatta bir kurnazlık olarak kabul ettirilmeye çalışıldı. Ayrıca, PDS'in politik çizgisinin, SPD'ye ya da Yeşiller Partisi'ne göre sol olması önplana çıkarılarak, böylece liderliğin partiye hakimiyeti de kolaylaştırılıyordu. Diğer taraftan, özellikle Doğu Almanya'da, elde edilen hatırı sayılır seçim skorları (% 21,6) da, liderliğin taban üzerindeki konumunu sağlamlaştırmanın, partinin resmi çizgisini kabul ettirmenin dayanaklar oldular.

Belirtmek gerekir ki, hükümette yıpranan SPD'nin tabanında pay çıkarma türünden PDS projeleri, sadece Alman örneğine has hesaplar değildir. Avrupa'nın diğer ülkelerinde de bu tür hesaplar mevcuttur. Fakat, PDS'in çatısında oluşturulan bu statüko ve ham hayallere dayanan militanları ve işçileri avutma politikası, bazı pürüzleri aşarak Nisan ayı başında toplanan Münster kongresine kadar devam etti ve kilitlenme noktasına dayandı.

Günümüzde sosyal sınıflar arası çatışmanın ölçeği, Almanya gibi en zengin ülkeler de dahil olmak üzere, bu tür küçük kombinezonların kalıplarına sığacak türden değildirler. Büyük bir hisusla ve tarihsel bir intikam ruhu ile sürmekte olan sınıf savaşımının faturası hep işçi sınıfının hanesine yazıldığı için, manzara son derece yanıltıcı bir durgunluk arz etmektedir. Ama bu yanıltıcı dış görünüme karşın, sürekli endişe içinde yaşayan, yarınlara ilişkin en ufak bir hesap yapamayan işçi ve emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğu had safhada bulunuyor. Batı Avrupa ülkeleri içinde Almanya bu bağlamda bir özgünlüğe sahiptir ve bir nevi barometre işlevi görmektedir. Çünkü bu ülkenin doğusunda yaşayan nüfus, üzerinde yapılacak değerlendirmenin haklılığı ne olursa olsun, herşeye rağmen onyıllar boyu eğitimin bedava olduğu, kreşlerin, spor tesislerinin yaygın ve parasız oldukları, ömür boyu iş garantisinin olduğu bir dönemi yaşadılar. Bu insanlar 1989'da kendilerine vasat bir yaşam değil, muazzaf Alman kapitalizminin finanse edeceği lüks bir yaşam vaadedilerek kandırıldılar. Devralınan enkaz edebiyatının dahi yapılamadığı on yıllık bir aradan sonra, bugün bilanço ortadadır.

PDS'in tabanını oluşturan işçiler ve militanlar, bugün kandırılmış olmanın öfkesini yaşıyorlar. Rosa Luxemburg'u anma toplantılarına her yıl sadakatle katılan yüzbinlerce işçi emekçi kitleleri, güç ve destek verdikleri PDS'in, kapitalizme kölece boyun eğmesini değil, fakat ona karşı cepheden bir savaşımın başını çekmesini talep ediyor ve bekliyorlar. İşte Münster kongresinde, PDS'in sosyal demokrat önderliğinin toptan kovulmasına yol açan güç, tabanın bu talebinin temsil ettiği kuvvettir.

Münster'de PDS'in kurucu önderi Gregori Gysi'in, partinin başkanı Lothar Bisky'nin istifaya zorlanmalarıyla sonuçlanan süreç, kuşkusuz dört başı mamur bir alternatif eşliğinde yaşanmadı. Bu, bir tepkinin, bir red refleksinin ürünü oldu. Ama 90'lı yılların başlarından bu yana bu red refleksi, son derece mütevazı boyutu ile bir ilk teşkil etmektedir. Ve savaşımında yeni perspektifleri açmanın olanaklı olduğunu kanıtlamaktadır. Üstelik PDS olayı, aynı sıkıntılarla karşı karşıya olan ve egemen güçlerin tam desteği sayesinde statükolarını koruyabilen başka partilerin tabanları için emsal oluşturmalarının avantajlarını da içermektedir.

ENKA direnişi deneyimi ve BİR-KAR

Yurtdışının özgün koşullarına uygun bir örgütlenme ve sosyal-siyasal faaliyet aracı BİR-KAR'a işlevsellik kazandırmak, yakıcı bir görev olarak aciliyetini dayatmaktadır. BİR-KAR'ın (İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Platformu) nasıl işlevsel bir araç olduğunu anlamak için küçük bir deneyimi aktarmak istiyoruz.

Dünyada ve Avrupa'da sermayenin tek merkezden işçi sınıfına ve tüm emekçilere saldırısı şiddetlenerek sürüyor. Bu genel saldırının bir parçası olarak, bölgemizde bulunan ENKA İplik fabrikası tümünden kapatıldı. Tekellerin rekabet ve aşırı kâr hırsı, binlerce işyerinin yok olmasına ve işçilerin sokağa atılmasına yol açıyor. Yüzyıllık bir tarihe sahip olan ENKA'dan da 870 işçi sokağa atıldı.

Son birkaç yıla yayılarak süren çıkışlara işçilerden ve sendikadan anlamlı bir tepki gelişmemişti. ENKA patronları işletmeyi tasfiye etme kararını iki-üç yıllık bir sürece yayarak parça parça gerçekleştirdiler. Fabrikanın tamamen kapatılma kararı, geçen yılbaşından sonra ilan edildi.

Fabrikada yaşanan hareketliliğin bilgisine sahip olduğumuz için son bir yıldır yakın bir ilgi gösterdik. Zaman zaman işçi toplantılarına katıldık. Ancak yılbaşına kadar anlamlı bir müdahale yapmada atıl kaldık. Doğrusu nasıl bir müdahale yapacağımızı bilemiyorduk. Tam bu aşamada BİR-KAR açılımı, ENKA'ya müdahale için son derece işlevsel bir imkan olarak karşımıza çıktı.

Yılbaşından sonra fabrikanın giriş çıkışları işçiler tarafından kapatıldı. Üretim durdurularak direniş başlatıldı. Fabrika girişine çadır kurularak, direnişin sembolü büyük bir ateş yakıldı. BİR-KAR olarak derhal harekete geçtik. Öncelikli olarak ENKA'da yaşanan somut gelişmelere ilişkin bir bildiri kaleme aldık. Bildiriyi, ENKA işçilerine, Opel işçilerine ve çevre bölgelere dağıttık. Üç ay süren direniş boyunca BİR-KAR, ENKA'da ve çevrede sembolleşti. Yürüyüşlerde, işçi toplantılarında, direniş çadırında BİR-KAR meşru bir konum kazandı. Değişik sol çevreler ve tek tek insanlar,

direnişin akıbetini ve gelişmeleri bizlere soruyorlardı. ENKA direnişinin doğal bir parçası haline gelmiştik.

Mart'ın sonunda sendika ENKA patronları ile anlaşmaya vardı. Bu, kendi alanında en ileri bir sosyal plan anlaşması oldu. Sendikanın uzlaşmacı ve reformist tutumu büyük ölçüde dizginlendi. Direniş, kendi sınırları içinde geniş bir kamuoyu oluşturdu. En önemlisi ise, değişik milliyetlerden işçiler (Alman, Türk, Kürt, Portekiz, İspanyol, Yunan, İtalyan vb.) üç aylık mücadele ve direniş boyunca sınıf mücadelesinin okulunda kardeşiler. Kapitalizmi, sömürüyü, baskıyı, ayak oyunlarını, sendikaların uzlaşmacı ve işbirlikçi tutumunu, örgütlülüğün ve birleşik mücadelenin neler yapacağını, en zor dönemlerde kimlerin yanında olduklarını, sınıf dayanışmasının ne olduğunu, şimdiye kadar yaşanan çıkışlar karşısında sessiz kalmanın öldürücü bir zaaf olduğunu vb. kendi özdeneyimleriyle yaşayarak gördüler. En önemli kazanımları bu oldu.

BİR-KAR olarak bizim de kazanımlarımız oldu. Herşeyden önce anlamlı bir deneyim kazanmış olduk. İçinden geçtiğimiz tarihsel konjonktürde, yurtdışı çalışmasında BİR-KAR'ın somut bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını gördük.

Sınıf hareketi içinde yer almada, işçilerle bağ kurmada, özgün koşullara denk düşen politik platformuyla, bizlere önemli kolaylıklar sağladığını gördük. Bunu değişik deneyimler üzerinden yaşayarak daha iyi görüyoruz.

Sonuç olarak; bu küçük deneyim üzerinden görüldüğü gibi, BİR-KAR yurtdışı çalışmamız açısından son derece önemli ve ciddi bir açılım. Politik faaliyetimizi genişletmenin, yaymanın, kitle ilişkilerini güçlendirmenin yurtdışı çalışmasına itilim kazandırmanın, atıl duran güçleri harekete geçirmenin, enternasyonal ilişkileri kurmanın ve geliştirmenin, kurumlaşmanın ideolojik, politik ve örgütsel etkimizi kuvvetlendirmek için BİR-KAR örgütlenmesini ciddiyetine uygun olarak geliştirmek zorundayız. Herkes görev başına!

BİR-KAR/Hessen

Hamburg'da siyasal tutsaklarla dayanışma kampanyası

Egemen güçlerin bütün emekçi sınıflara ve gençliğe karşı yoğunlaşmış kapsamlı bir saldırısının olduğu biliniyor. Bugün bu saldırıların en önemli alanlarından biri de, F tipi cezaevleri adı altında devrimci tutsaklara yöneltilmiş saldırdır. Bununla devrim güçlerinin en ileri kesimlerinden olan devrimci tutsakları teslim almak, dağıtmak, parçalamak, birbirlerinden ve de emekçi milyonlardan yalıtmak birincil hedefleri haline gelmiştir. Bu saldırıyı geri püskürtmek için bugün devrimci tutsaklar kendi cephelerinde bedel ödemeye, tok bir ifadeyle, hazır olduklarını ilan etmişlerdir.

Bugün dışarda, bu saldırıyı boşa çıkarmak için, henüz zayıf da olsa anlamlı bir çabanın olduğunu görüyoruz. Bu çabayı biz Avrupa'da yaşayan Türkiyeli emekçiler de kendi cephemizde karşılamaya dönük bir çaba içerisindeyiz.

F tipi saldırısının gündeme girmesiyle Avrupa'da merkezi olarak oluşturulan DETUDAK (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi)'a bağlı olarak, kendi yerel alanımız Hamburg'da bir komite kurarak, faaliyetlerimize başladık. (Komitede yer alan siyasi çevreler Özgür Gelecek, Devrimci Demokrasi, Atılım,

Kızıl Bayrak, Alinterimiz ve Yaşadığımız Vatan). İlk elden merkezi örgütlenmenin planları çerçevesinde imza kampanyası ile işe başlandı. Kampanyamızı Türkiyelilerin bulundukları kahvelere de taşıyarak, buralarda yaptığımız kısa konuşmalarla destek istedik. Bu süre zarfında, üç hafta sonu Cumartesi günleri standlar açarak faaliyetimizi çeşitlendirmeye ve geniş kesimlere ulaşmaya çalıştık. Dört haftalık bir zaman diliminde yaklaşık 600 civarında imza toplayarak DETUDAK merkeze ilettik.

Sonrasında ise, 2 Nisan'da bir panel düzenleyerek, bu sorunda kitleleri duyarlı kılmayı ve geniş kesimlere ulaşmanın yollarını bulmayı tartıştık. Olumlu bir havada geçen panele, yaklaşık 130 kişilik bir katılım sağlandı.

Önümüzdeki günlerde faaliyetimizi diğer demokratik kitle örgütleri ve çevreleriyle genişletmeye çalışarak, daha kapsamlı ve etkili bir pratik geliştireceğiz. Ayrıca panelde elde edilen 400 Mark'lık geliri Türkiye'de tutsak aileleri dayanışma girişimine göndererek bu çabaya bir katkı sunmak istiyoruz.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.

Hamburg DETUDAK

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği'nin (TUYAB) 7 Nisan'da Bayrampaşa Cezaevi önünde okuduğu basın açıklaması metni:

“Ne çocuklarımızın hücrelere sokulmasına, ne de bu gerekçeyle yapılacak katliamlara izin vereceğiz!”

Yaşadığımız coğrafyada istikrar gösteren belki de tek gerçeklik, devletin cezaevlerinde bulunan politik tutsaklara yönelik göstermiş olduğu imha, kimliksizleştirme ve yalnızlaştırma politikasıdır.

Ve bu politika kendisini dönem dönem katliamlarla, dönem dönem faşizan uygulamalarla yüklü olan protokolleriyle ve hiç gündemlerinden düşürmedikleri, insanı bir avuç gün ışığından mahrum bırakan kör, havasız, ses yalıtımlı hücreleriyle göstermektedir.

İşte bu süreç yine öylesi bir süreçtir. Devlet yaklaşık bir senedir belki de toplumda sempatiyle karşılansın diye gün gibi açık olan hücre sistemini oda sistemi diyerek lanse etmiştir. Ve bunun propagandasını da burjuva medya aracılığıyla yapmaya çalışmaktadır. Zira bütün kötülüklerin anası koğuşlardır, oda sistemi ile tutuklular bütün güzellikleri yaşayacaklardır. Tam bir yalan ve demagoji ürünü. (...)

Politik tutsaklar toplumun en ileri, en cesaretli, en uzak görüşlü, en militan, örgütlü insanlarıdır. Onlar emeğin ve ezilenin yanında özgür bir toplum için savaşırlardır. Onlar bizlerin onuru ve gurur kaynağıdır. Devletin onlara yönelik bu saldırı politikası bizler için oldukça anlaşılırdır. (...)

İşte bu nedenledir ki, bizler politik tutsakların yakınları olarak, bu saldırıları kendimize yapılmış saldırı olarak kabul ediyoruz. Artık onların destekleyicileri değil sahiplenicileri olduğumuzu ilan ediyoruz. Gücümüzün tek tek seslerden ibaret kalmaması için de kendi örgütlülüğümüzü kurduğumuzu ifade ediyoruz. Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği bundan böyle daha örgütlü bir şekilde evlatlarına sahip çıkacaktır. Onların katledilmelerine, hücrelere sokulmalarına, bizlerle görüştürülmelerine izin vermeyecektir.

Ne var ki, sorunun muhatabı sadece tutsaklar ve biz aileler değiliz. Yapılmak istenen cezaevlerinin teslimiyeti ile birlikte bir bütün toplumun hücreleştirilmeye çalışılması ve teslimiyetidir. İşte özelleştirme, tahkim, sendikalaşmanın önündeki engeller, zamlar, YÖK, DGM'ler ve daha nice hücreler...

Ve öyle ki, biz ailelerin bu saldırıları püskürtmesi sadece ve sadece tutsakların ve bizlerin mücadeleleriyle sınırlı olmamalıdır. Saldırı topyekûnse karşı koyuş da topyekûn olmalıdır. Toplumun en ileri sınıfı olan işçi sınıfı bu saldırının karşısında bir barikat oluşturmalıdır. Bu barikat herşeyden önce kendi temsilcilerine yapılacak saldırıları göğüslemek demektir. Bu barikat evladının sesine ses katmak isteyen sessiz bir çığlığın dili olmak demektir. Bu barikat onura-emeğe sahip çıkış demektir.

Hücreler için gecesini gündüzüne katarak çalışan devlet kararlılığını her fırsatta boyalı basın aracılığıyla ilan ederek, gelecekte tepkilerin de önünü almaya çalışıyor. Trilyonlar harcayarak 5 hücre tipi cezaevinin bittiğini, 7'sinin yapımının devam ettiğini, 17'sinin ise ihalesinin verileceğini açıklıyor. Sağlık, eğitim ve benzeri hizmetler ödeneksizlikten perişan bir halde ağlaşıyor, devlet ülkeyi cezaevleriyle donatmaya çalışıyor. Bu da yetmiyor, hücrelere geçişten önce çıkardığı akıl almaz protokolleri ve genelgeleriyle, avukatların müvekkilleriyle görüşmelerini, soyadı gerekçesiyle yine tutsakların ziyaretçileriyle görüşmelerini engelliyor.

(...)

Ayrıca işaret etmeye çalıştığımız şey, bu izin vermeyişte yanımızda dostlarımızı da görmek isteyişimizdir. Sorun hepimizin sorunudur. Çözümün bir parçası olmayan sorunun bir parçası olmaya mahkumdur. Bu öngörü içerisinde diyoruz ki, bizler cansiperane evlatlarımızın yanında olacağız ve öldürülmelerine izin vermeyeceğiz. Aydınımız, sanatçımız, emekçi kadını, gencimiz ve herşeyden önce işçi sınıfımız, bu cansiperane direnişimizde yanımızda olmalı, çözümün bir parçası olmalıdır.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)

Tutuklu ve hükümlü yakınları alanlarda haykırdılar:

Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!

Devletin cezaevlerine yönelik saldırılara ve F tipi hazırlıklarına hız vermesi, tutuklu ve hükümlü yakınlarını harekete geçirdi. Cezaevlerinde yeni katliam ve hak gasplarına izin vermemek için biraraya gelen aileler, seslerini duyurmak ve özellikle önümüzdeki süreçte yaşama geçirilmek istenen hücre saldırılarına dur demek için alanlara çıktılar.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği, devrimci tutsaklara ve onlarla birlikte yaratılan can bedeli kazanımlara sahip çıkma bilinciyle düzenlediği son toplantıda, bundan böyle kapalı salonlarda değil, alanlarda toplanma kararı aldı. Devletin dışarıda işçi ve emekçilere, içeride ise tutsaklara yaptığı saldırıların ortak olduğu ve bunu geriye püskürtmenin tek yolunun da alanlarda buluşmaktan geçtiği vurgulandı. Birlikte tartışılarak bir eylem taktimi oluşturuldu. Ayrıca cezaevleri ile ilgili her türlü eylem ve etkinliğe de katılma kararı alındı.

İlk olarak İHD İstanbul Şubesi'nde 5 Nisan'da bir basın açıklaması yapıldı. Aileler, devletin özel timlerle cezaevlerine operasyon hazırlığı başlattığı yönündeki duyumlara açıklık getirilmesi ve üzerine gidilmesi gerektiğini, aksi takdirde Ulucanlar'dan daha kötü olaylar yaşanacağını belirttiler. Tutuklu ailelerinin yanında şube başkanı Eren Keskin de bir açıklama yaptı. Keskin; *“Türkiye bir hukuk devleti olmadığı için, tutukluları güvence altına alma yerine tutuklulara hep katliamlarla cevap verilmiştir”* dedi.

Aileler 7 Nisan'da da Bayrampaşa Cezaevi önünde biraraya gelerek ikinci bir açıklama yaptılar. Saat 12:00'de görüşteki ailelerin de dışarı çıkmasıyla başlayan açıklamada aileler oldukça canlı ve kararlıydılar. Cezaevlerinin hücreleştirilmesine karşı çıkmak için aydınların, sanatçıların, gençlerin ve en önemlisi de işçi sınıfının desteğine ihtiyaç olduğunu, onların da çözümün parçası olacağını ifade edildi. *“Çözümün parçası olmayan, sorunun parçası olmaya mahkumdur”* vurgusu yapıldı. Polislin açıklamayı okuyan aile ile kimlik bilgilerini almak amacıyla konuştuğunu gören herkes yanlarına giderek basın metnini sahiplendi ve polislin tacizine karşı tutum aldı.

Açıklama öncesinde aileler Bayrampaşa Cezaevi'ne gelen İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan Çitici ile de görüşerek, cezaevlerindeki uygulamaların ve hücre yapımlarının endişe verici olduğu, bu konuda açıklama istediklerini söyleyerek randevu istediler. Basın açıklaması bittikten sonra *“Hücrelere izin vermeyeceğiz!”* sloganı atan aileler, toplu olarak metro yönüne yürüyerek dağıldılar.

Özelleştirme karşıtı mitinge “Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği” (TUYAB) de katıldı

İİSŞP ve KESK İstanbul şubelerinin düzenlediği ve birçok sendika ve kitle örgütünün de katıldığı özelleştirme karşıtı mitinge, tutsak yakınları, Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği pankartıyla katıldı. F tipi saldırısı ilanının yapıldığı Mayıs ayının yaklaştığı şu günlerde, kendi şiarlarını işçi ve emekçilere mal etmek amacıyla tutsak aileleri de alanda yerlerini aldılar.

PERPA önünde buluşan aileler, *“Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz”* yazılı ve TUYAB imzalı pankartla bir kortej oluşturdu. İlk kez böyle bir mitinge katılan aileler oldukça coşkulu görünüyordu. Sendikaların arkasında ve tüm devrimci dergilerin önünde yer alan aileler, *“Anaların öfkesi katilleri boğacak!”*, *“Biz doğurduk, onlara öldürtmeyeceğiz!”*, *“Ulucanlar katliamının hesabını soracağız!”*, *“Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!”* yazılı dövizler taşıdı. Ailelerden oluşan kortej, mitinge katılan diğer insanların da ilgisini çekti ve özellikle kamu emekçileri ve Tuzla Deri işçileri tarafından alkışlarla karşılandı.

Kortejde düzenli ve kitlesel olarak *“Hücre ölümdür. İzin vermeyeceğiz.”*, *“Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”*, *“Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”*, *“Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”*, *“Katil devlet hesap verecek!”*, *“Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”* sloganları atıldı. Ayrıca devrimci kortejlerle de bir ortaklık sağlandı ve bazı sloganlar hep bir ağızdan atıldı.

Yürüyüş boyunca ve alanda sürekli coşkulu olan aileler, sınıfın ileri kesimlerinden de destek gördü. Kürsüden konuşma yapmak isteyen ailelere, beklenebileceği gibi sendika bürokratları tarafından izin verilmedi. Bunun üzerine sürekli atılan sloganlar ve görüşmelerle basınç oluşturuldu. Salt kendi ekonomik-sosyal sorunları ekseninde mücadeleyi temel alan, devrimci şiarlardan ve o oranda devrimci tutsaklardan uzak duran alt kademe sendika bürokratları, ailelerin öfkelerini kürsüden yaptıkları *“tamam anlıyoruz, acılısınız, ancak bizim de bir programımız var, size söz hakkı veremeyiz”* biçimindeki sözlerle ve kürsüden attırdıkları birkaç sloganla yatıştırmaya çalıştılar. Miting sona ererken aileler hala halay çekmeye ve slogan atmaya devam ediyordu.

9 Nisan mitingiyle, tutsak aileleri kendi dışlarındaki işçi emekçilerin organizasyonlarıyla gerçekleşen bir eyleme ilk defa katılmış oldular. Burada önemli olan nokta, özelleştirme, sosyal yıkım yasaları, hak gaspları ve azgın sömürüyle karşı karşıya kalan emekçiler ile tutsak ailelerinin kader birliğiydi. Aileler, bir araya gelerek ilk kez önemli bir çıkış yaptıkları bu eylemin ardından 1 Mayıs'a çok daha kitlesel ve hazırlıklı katılıp, hücreleri yapanların başına yıkma kararıyla ayrıldılar.

Meclis alt komisyon üyesi Sebgetullah Seydaoğlu ile tutsak yakınlarının görüşmesi

“Sema Pişkinsüt’ün zimmetinde bulunan 18 cezaevi dosyası kayboldu”

Meclis İnsan Hakları Komisyonu’na Ulucanlar katliamı sonrasında oluşturulan alt komisyon, çalışmalarını tamamladı. Ancak 6 ay sonrasında ortaya iki farklı rapor çıkmış oldu. Operasyon sonucunda devlet görevlilerinin suçlu olduğu, yargılanmaları gerektiği şeklinde komisyonun üç üyesince hazırlanan rapor, ilk olarak İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Sema Pişkinsüt tarafından reddedildi. Ancak Mehmet Bekaroğlu, Sebgetullah Seydaoğlu ve Mustafa Eren’in Sema Pişkinsüt hakkında suç duyurusunda bulunmasının ardından, Pişkinsüt’ün geri adım atması sonucu, rapor üst komisyona havale edildi. Burada gerçekleştirilecek oylama sonucuyla genel kurula gidilebilecek.

Komisyon üyesi üç milletvekilinin, Ulucanlar sürecinde yaralanan ve ölen tutsakların ailelerine yaptıkları görüşme çağrısı sonucu, 12 Nisan günü İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi’nde Sebgetullah Seydaoğlu ve parti meclisi üyesi olan çalışma arkadaşı ile 30 civarında ailenin katıldığı bir toplantı gerçekleşti. Sebgetullah Seydaoğlu, raporun hazırlanma sürecini anlattıktan sonra, şunları dile getirdi:

“Sema Pişkinsüt’ün zimmetinde bulunan 18 cezaevi dosyası kayboldu. Diyarbakır Cezaevi’nde de Ulucanlar Cezaevi’ne benzer olaylar yaşandı. Biz olayları bir parlamenter olarak değil, insan olarak inceledik. Olaydan iki gün önce Cumhuriyet Başsavcısı izine ayrılıyor, hala ortada yok. Tutuklu ve hükümlüler ile devlet arasında katliamın ardından imzalanan protokol kayıp, otomatik silahlardan bahsediliyor ancak ortada yok. Bize gösterilen tünel neden koğuşun içinde değil de jandarmanın görebileceği havalandırmada, otopsiye neden avukatlar alınmadı vs.

“Bizler olay sonrası Adalet Bakanlığı, İl Jandarma Alay Komutanlığı, Savcılık ve tutuklularla görüştük. Açlık grevinde olan erkek tutukluların Bartın’a, bayanların ise koğuşa konulması konusunda görevlilere baskı yaptık. İnsan olabilmeyenin onurunu taşıyan herkes bu olayın üzerinde durmalıdır. Bu işte provokasyon vardır. Tahrik vardır. Yetkisini aşma ve hedef gözetme vardır.

“İmza attığımız bu raporun sonuna kadar arkasında duracağız. Alt komisyonun görev süresi fiilen bitmiştir. Şu an Türkiye’de 75 bin kişi cezaevlerinde. Bugün gündemde genel af var. Cumhurbaşkanlığı seçiminden sonra genel af gündeme gelecek. Ülke bir demokratikleşme sürecinde. Ancak büyük anti-demokratik, faşist güçler bunu sabote edebilirler.”

Seydaoğlu’nun yaptığı konuşmaların dışında, Ulucanlar Davası Hukuk Komisyonu’ndan Av. Selçuk Kozağaçlı, Ulucanlar katliamı ile ilgili açığa çıkmayan noktalar konusunda meclise sunulmak üzere hazırlanan soru önergesini Seydaoğlu’na verdi. Ulucanlar davasının son süreci hakkında Seydaoğlu ve aileleri bilgilendirdi.

Söz alan tutsak ailelerinin söyledikleri ise birbirini tamamlıyordu:

“26 Eylül’de Ulucanlar’da bir katliam yaşandı. Biz aileler, kitle örgütleri temsilcileri katliamdan önce bakanlara gittik, kimsenin burnu kanamayacak dendi. Katliamın amacı devlet otoritesinin tesis edilmesi idi. Oysa cezaevlerinde devletin otoritesi zaten var. Tesis edemedikleri devletin otoritesi değil, sahip olmak istedikleri çocuklarımızın beyinleridir. Çocuklarımızın beynine sahip çıkabilmek için hücre tipine geçmeye çalışıyorlar. Ulucanlar katliamı bu nedenle yapıldı. Çocuklarımıza dava açıldı. Hücre sistemine geçiş sürecinde bu katliamlar yeniden yaşanacak. Ama biz buna izin vermeyeceğiz, çocuklarımız kesinlikle hücrelere girmeyecek.”

Bir diğer tutsak yakını ise; “Ulucanlar katliamı nedeniyle sorumlulara soruşturma açılmaması bizi çok endişelendiriyor, bu katliamların sürecini gösteriyor. Şu kesinlikle bilinsin ki -bu aynı zamanda tutsakların sizlere mesajıdır da- çocuklarımız bir kez ölecekler, ama hücrelere girmeyecekler. Aileler olarak söylüyoruz; önce sokaklarda bizi öldürecekler, sonra içerideki devrimcileri katledecekler. Onların ancak cesedini hücrelere atabilirler. Af ile adli tutuklular ve siyasilerin bir kısmı bırakılırsa, hücrelere hızlı bir geçiş sağlanacak ve çok kan dökülecek” dedi.

Tüm konuşmalar boyunca tutsak yakınlarının devlete hiçbir güvenlerinin olmadığı, onlardan hiçbir iyiniyet beklemedikleri, tutsakların ve ailelerin ancak direnişleriyle haklarını kazandıkları ve kazanabilecekleri dile getirildi.

Toplantıya Çankırı Cezaevi’nde tedavisi gerçekleşmeyerek yaşamını yitiren Engin Huyulu’nun ailesi ve af talebiyle Yozgat Cezaevi’nde açlık grevine başlayan bir grup adli tutuklunun yakını da katıldı.

Ulucanlar Davası’nı DGM de üstlenmedi

Ulucanlar katliamının ardından hiçbir katliamcı devlet görevlisi yargılanmazken, katliamdan şans eseri kurtulmuş yaralı tutsakların yargılamaları başlamış durumda. 22 Şubat’ta 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen ilk duruşmada görevsizlik kararı verilmesi nedeniyle dosya DGM’ye gitmişti. Geçtiğimiz günlerde DGM’nin de görevsizlik kararı verdiği bildirildi. Ulucanlar Davası’nın yargı süreci ve cezaevleri protokolü hakkında Ulucanlar Davası Hukuk Komitesi üyesi Av. Selçuk Kozağaçlı ile yaptığımız röportajı yayımlıyoruz.

22 Şubat sonrası davanın gelişimini anlatır mısınız?

S. Kozağaçlı: Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı bu davayı 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nde açmıştı. Fakat 22 Şubat’ta savcılık düşüncesini değiştirdi. 1,5 ay önce bunun Ağır Ceza Mahkemesi’nin konusu olduğunu düşünen bir iddianame hazırlamışlardı. Duruşma bunun Türk Ceza Mahkemesi’nin 146. maddesinin konusu olduğunu iddia etti. (Tabii bu çok hukuksal bir iddia değil, hiçbir dayanağı ve temeli yok). DGM’nin bakması gerektiği söylendi. Mahkemede buna uyarak bizim, yani müdahil ve sanık avukatlarının itirazlarına rağmen görevsizlik kararı vererek dosyayı DGM’ye gönderdi.

Müdahil vekili olarak ben ve bir grup arkadaşım 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görevsizlik itirazında bulunduk. Fakat bu mahkeme de 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nin gerekçelerine katıldığını belirterek itirazımızı reddetti. Bu arada DGM de görevsizlik kararı verdi. Bu durumda Yargıtay 5. Ceza Dairesi’nde görevsizlik konusunda bir karar verilecek. Ya Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülmesi kararlaştırılacak, ya da DGM görevi kabul edecek.

İkinci bir husus, hakkında savcılığın görevsizlik kararı verdiği 155 jandarma ile ilgili hukuksal süreç. Burada savcılık görevi Ankara Valiliği’ne havale etmişti. Memurların yargılanmasına ilişkin yeni yasaya dayanarak valilik soruşturmaya yer olmadığına, bu 155 jandarma personelinin görevini yaptığına dair bir karar vermişti. Bu karara karşı Ankara Bölgeler Ağır Ceza Mahkemesi’ne itiraz ettik.(. . .)

Eğer kabul ederlerse, 155 jandarmaya, kabul ettikleri 5 kişinin ölümü nedeniyle yargılanma yolu açılacak. Fakat itirazımız reddedilirse 5 kişinin ölümüne ilişkin 155 jandarma personelinin Türkiye’deki yargılanma yolu kapanmış olacak. AİHM’ne bireysel başvuru imkanını değerlendireceğiz. 1. cezaevi müdürleri, 2. cezaevi müdürleri ve infaz koruma memur ve baş memurları için bir şikayetimiz vardı. Cumhuriyet Savcılığı, suç işlendiğine dair kanıt bulunmadığını öne sürerek buna takipsizlik kararı vermişti.(...)

Ulucanlar Katliamı Davası Hukuk Komitesi önündeki bir başka iş de, bu ölümler ve ağır yaralanmalar nedeniyle devletin tazminat yükümlülüğünü harekete geçirmektir. İçişleri Bakanlığı’ndan, Adalet Bakanlığı’ndan tazminat talep edilecektir. Eğer bu tazminat talebi karşılanmaz ise, yine idari yargıda bu bakanlıklara karşı tazminat davası açılacaktır. Önümüzdeki günlerde yapılacak bir iş de bu. Yani bekliyoruz, hukuksal süreç alanında durum budur.

TBMM İnsan Hakları Alt Komisyonu raporu hazırlandı. Bunun sonucunda bir iç çatışma doğdu. Alt komisyonun çalışmaları ve iç çatışmaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

S. Kozağaçlı: Başka bir komisyon raporuyla karşılaştırılarak cevap verilebilir. TBMM İnsan Hakları Komisyonu, Diyarbakır Cezaevi katliamından sonra da bir alt komisyon oluşturmuştu ve bir rapor hazırlandı. Bu gerçekten birçok hususu olumlu tespit etmiş bir komisyon raporudur. Bugün elimizde o da var. Oysa ki Ulucanlar konusundaki cezaevi alt komisyonunun bu kadar net bir karar veremediğini görüyoruz.

Dediğiniz gibi içerisinde bir çelişki doğdu komisyonun. Halen koalisyon ortağı olan partilerin komisyondaki temsilcileri, hükümetin yıpratılmasını engellemek için, bu konuda bir çekince koydular. Oysa ki diğer 3 üyenin ifade ettiği gibi komisyonun çok önemli belirlemeleri olmuştur. Komisyon, yaşam hakkının ihlal edildiğini tespit etmiştir. Bağımsız bir adli tıp uzmanınca, akademik kariyeri olan bir uzmana inceleme yaptırmıştır. Bu incelemenin sonucu da yaşam hakkının ağır biçimde ihlal edildiği yönündedir.

Bizler meclis komisyon raporunun yayınlanmasını bekliyoruz. Komisyon üyeleri gördüklerini, inceleme ve araştırmalar sırasında tespit ettiklerini cesaretle belgeleyebilirler. Ama parlamento İnsan Hakları Komisyonu’nun bu konuda sabıkalı olduğunu da biliyoruz(...)

3’lü protokole karşı Barolar Birliği’nin yapacağı eylemlilikler iptal edildi. ÇHD buna karşı ne yapmayı düşünüyor?

S. Kozağaçlı: Esasen bu konuda ÇHD’den önce Barolar Birliği’nin konuşulması gerekir diye düşünüyorum. Çünkü Barolar meslek örgütümüz, Barolar Birliği de üst bir yer. Gerçekten olumlu ve yerinde bir karar vermişti Barolar Birliği. 5 Nisan’da duruşma boykotu, 14 Nisan’da bir avukatlar yürüyüşü bekliyorduk. Eğer hala protokol kaldırılmazsa, tüm Türkiye çapında Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu gereği, avukatların yürütmekte olduğu hukuki yardımın kesilmesini bekliyorduk. Bu şekilde açıklanmıştı program.

Bilemediğimiz bir nedenle birliğimiz bundan vazgeçti. Ciddi bir biçimde eleştirdik. Bu vazgeçmeye katılmayan barolar vardır. Başta Türkiye’nin en büyük barosu olan İstanbul Barosu, Barolar Birliği’nin aldığı bu karara katılmadığını ve bu süreçte eylemlilikler geliştireceğini belirtti. Biz de onları destekliyoruz.

Yine ÇHD olarak bizim de bu konuda eylemliliklerimiz olacaktır.

Fakat üzücü olan, onlarca avukatın bu karara rağmen cezaevlerine girip çıkmasıdır. Üzerlerini meslek onuruna yakışmayacak şekilde aratmalarıdır. Yine, evraklarını cezaevi görevlilerine teslim etmeleridir. Bunların tamamının CMUK’un 144. maddesine ve avukatlık kanunlarına aykırı olduğuna inanıyoruz. (...)

Biz bu kararın verildiği günden bu yana müvekkillerimizle görüşmüyoruz, savunmalarını hazırlamıyoruz ve mahkemelerde de savunmalarını sunmuyoruz. Yine müvekkillerimiz de avukatlarıyla görüşmedikleri için savunmalarını erteliyorlar. Bu durumun bir an önce çözüme kavuşturulması gerekir. Aksi halde savunma hakkı ağır bir biçimde ihlal edilmiş oluyor.

Bartın'da provokasyon girişimi...

“Kamuoyunu devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırısı karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz”

Geçmişte olduğu gibi bugün de kanlı ve karanlık planları bozacağız!

Kamuoyuna;

Devlet, emekçi halka yönelik baskı ve terörünü tırmandırıyor. Ancak halkı teslim almanın yolunun devrimcileri teslim almaktan geçtiğini bildiğinden, öncelikle halkın öncüleri olan devrimcileri hedef alıyor. Bunun için adına “F tipi” dediği tabutlukların yapımına hız veriyor. “Mayıs ayında hücrelerin açılacağı”, “Her ne pahasına olursa olsun” devrimcileri hücrelere koyacağı açıklamalarıyla kararlılık gösterileri yapıyor. Burjuva medyayı da harekete geçirerek, tabutluklara meşruluk kazandırmak istiyor.

İçişleri, Adalet ve Sağlık bakanlıkları arasında imzalanan 17 Ocak 2000 tarihli “Üçlü Protokol”de bu politikanın bir parçasıdır. Devlet bu protokolle bir yandan devrimcilerin bedeller ödeyerek kazandığı haklarını gaspetmek isterken, esas olarak da geçişin ön aşaması niteliğindedir. Protokolle birlikte birçok hapishanede çeşitli biçimlerde hak gaspları yaşanmaya başlanmıştır. Bulunduğumuz Bartın Hapishanesi’de bu gelişmelerin dışında kalmamıştır.

Protokol, he türlü keyfiyetin gerekçesi yapılmakta, kazanılmış haklarımıza yönelik baskılar boyutlanarak sürmektedir. Adımıza gelen koliler protokol gerekçe gösterilerek asker tarafından açılmakta, el konulmakta ya da geciktirilerek verilmektedir. İdare ile defalarca görüşmemize rağmen, bugüne kadar bir sonuç almış değiliz.

Yıllardır dış kantinden aldığımız birçok eşyamıza asker tarafından el konulmakta, “yasak” denilerek içeri verilmemektedir. Ya da idare tarafından, “Asker çöpe atmış”, “kayboldu” vb. gayri ciddi açıklamalar getirilmektedir. Denilebilir ki, protokolle birlikte hapishaneye ilişkin herşeye asker karar verir hale gelmiştir. Hapishane idaresi de bu durumdan hoşnut olacak ki, yaşadığımız sorunların tümünü askere havele etmekte, her konuda karşımıza askeri çıkarmaktadır.

Bunun en son örneği 22 Mart 2000 tarihinde yapılan genel aramada yaşanmıştır.

Arama öncesi çatılara ellerinde kaleşnikoflar, G-3’ler bulunan askerler çıkarılarak, hapishane içine, koridora kasklı-joplu robokoplar sokularak, provokasyon ortamı yaratılmaya çalışılmıştır. Müdahalemiz üzerine askerlerin başında bulunan üsteğmen, “güvenlik aldıklarını”, “böyle arama yapacaklarını” söylemiştir. Kararlı tavrımız karşısında, silahlı askerler çatılardan indirildikten sonra arama yapılmıştır.

Hapishane idaresi, konuyla ilgili olarak yaptığımız görüşmede, “sorunun kendilerinden kaynaklanmadığını”, “haberlerinin olmadığını” söyleyerek, sorumluluktan kurtulmak istemiştir. Oysa herşey ortadadır. Çatıya silahlı askerleri çıkararak arama yapmaya kalkmanın sorumlusu, emir veren, uygulamak isteyen; Başsavcı Mustafa Tanırkulu, 1. Müdür Ali Dönmez ve Üsteğmen Mete Polat’tır.

Ayrıca, kamuoyuna yönelik yaptıkları “tutsakların sağlık sorunlarını çözeceğiz” açıklamalarının yalandan ibaret olduğunu yaşayarak bir kez daha görüyoruz. Aylar önce Cumhuriyet Başsavcılığı’na Hepatit-B aşısı olmak için başvuruda bulunduk. Hepatit-B, Bartın Hapishanesi’nde yaygın bir hastalık ve bulaşma riski çok yüksek. Sağlık Bakanlığı’ndan talebimize karşılık olarak, bu aşının 5-6 milyar tutması nedeniyle yapamayacakları ve bundan sonra bu tür aşı, kontrol vb. şeyler yapmayacakları cevabı geldi. Bu da göstermiştir ki, protokol sadece devrimci tutsaklara saldırı amacını taşımaktadır. Çünkü, protokolle “Sağlık sorunları çözülecek” denmesine rağmen, tersi uygulanmaktadır.

Yaratılmaya çalışılan provokatif tavrıların ve uygulanmaya çalışılan protokolün devrimci tutsakları teslim alma planının bir parçası olduğunu biliyoruz. Buna izin vermeyeceğiz. Biz devrimci tutsaklar olarak, geçmişte olduğu gibi bugün de devletin bu planını bozacağız. Bir kez daha şehitler bedeli kazandığımız haklarımızın gaspedilmesine asla izin vermeyeceğimizi duyuruyor, kamuoyunu devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırısı karşısında sessiz kalmamaya, duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Berlin’de devrimci tutsaklarla dayanışma etkinlikleri sürüyor

F tipi saldırısına karşı Berlin’de oluşturulan devrimci tutsaklarla dayanışma komitesinin çalışmaları devam ediyor.

Düzenli olarak her hafta dört ayrı semtte bilgilendirme standları açılıyor. Standlarda devletin Ulucanlar Cezaevi’nde gerçekleştirdiği katliamın vahşetini gözler önüne seren resimler sergileniyor. Yoğun bir biçimde imza kampanyası yürütülüyor. Bu kampanya çok önemli bir işlev görüyor. Bu sayede binlerce insana devletin kanlı vahşetini ve hücre sistemini anlatma fırsatı buluyoruz. Standlarda Almanca ve Türkçe olmak üzere binlerce bildiri dağıtıldı.

Ayrıca cezaevleriyle ilgili olarak 50’ye yakın dosya hazırlandı. Basın açıklaması ve bildirimlerimizle birlikte bu dosyalar, 15 civarında günlük ve haftalık gazeteye, PDS, Yeşiller, SPD, CDU gibi partilere ve bazı milletvekillerine verildi. Mumia Abu-Jamal Komitesi’ne gidilerek görüşüldü ve dosya verildi.

Bunların yanı sıra, Mart ayının ortalarında, Alman ilerici ve devrimcilerinin oluşturmuş oldukları Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi’nin (LİBERTAD) çeşitli ülkelerdeki cezaevleri ile ilgili düzenledikleri etkinliklere katılarak destek verdik. Düzenlenen etkinliklere Türkiye’den ve İspanya’nın Bask bölgesinden katılan konuşmacılar son derece önemli açıklamalarda bulundular. Komitemizin yaptığı çalışmalar hakkında kısa bilgilendirme yaparak destek talebinde bulunduk.

26 Mart’ta bir panel düzenledik. Panele Ulucanlar katliamında şehit düşen bir yoldaşımızın yakınının yanı sıra Recep Maraşlı da konuşmacı olarak katıldı. Panel hazırlıkları dört günlük kısa bir süreye sığdırılmasına rağmen olumlu geçti.

Kampanyamızı aldığımız kararlar çerçevesinde yaygınlaştırarak sürdüreceğiz.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

TKİP taraftarları/Berlin

Antakya’da cezaevleri ve “hücre tipi” konulu toplantı

Toplumu öncüleri şahsında teslim almayı amaçlayan katil iktidar, Mayıs ayında devreye geçecek olan “hücre tipi” cezaevleri için hazırlıklarını tüm hızıyla ve “kararlı” bir şekilde sürdürüyor. Devrimci öncüleri fiziken tahrip, psikolojik olarak da “rehabilité” etmeye dönük bu kapsamlı saldırı, çoğunlukla dışarının inisiyatifinin yetersiz olduğu koşullarda, tutsakların destansı direnişleriyle tersyüz edilmiştir.

İlimizde, hücre tipi cezaevleri ve cezaevlerinde yaşanan sorunlar ile bu sorunların işçi sınıfı ve emekçilere yansıyan yönlerinin irdelendiği bir toplantı düzenlendi. Ortak duruşların sergilendiği toplantı, Atılım, Alınlarımız, Direniş, Vatan ve Kızıl Bayrak’ın çabaları sonucu organize edildi. Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra, birlikte düzenlenen metin okundu. Metinde özetle;

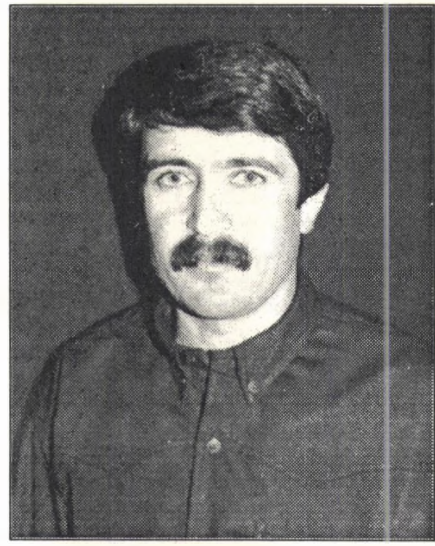
Cezaevlerinin köklerinin oldukça geçmişlere dayandığı; sınıfların ortaya çıkışıyla egemenlerin, toplumsal muhalefetin mücadelesini boğmanın bir aracı olarak ortaya çıktığı; günümüze farklı biçimler ve yöntemler olarak geldiğinin altı çizildi. Böl-parçala-yönet-yok et anlayışının ürünü olan hücre tipi cezaevlerinin ilk kez ABD ve Avrupa ülkelerinde uygulandığı; dolayısıyla sömürge ve yarı sömürge ülkelerde uygulanmamasının düşünülemeyeceği; nitekim Vietnam, Kore ve Uruguay’da uygulandığı, Türkiye’de ise İstiklal Mahkemeleri ve 1921 tevkifatının hücre tipi cezaevleri konusunda atılan önemli bir adım olduğu, fakat asıl uygulama döneminin ‘80 ve sonrası olduğu, tutsakların hücrelere atılmasıyla aslında tüm toplumun yaşamının hücrelere atılacağı vb... vurgulandı.

Metin okunduktan sonra, bu kez “Hücrede bir gün” isimli kitabın özeti okundu. Daha sonra hücre tipi cezaevleri ve buna karşılık nelerin yapılabileceği tartışıldı. Şiirlerin okunması ve müzik dinletisinden sonra toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak/Antakya

Direnişçi Makina Kalıp işçilerine...

“Örgütsüzlük savaşta dağınıklık, savaşta dağınıklık ise yenilgi demektir”

Makina Kalıp işçileri, kardeşler!

Sömürü, zulüm ve kâr... Ücretli kölelik düzeni kapitalizm bu sayede egemenliğini sürdürüyor. Bu düzenin egemen sınıfı burjuvazi ve onun devleti, işçi sınıfı ve emekçi sınıflara yönelik saldırılarını her geçen gün biraz daha yoğunlaştırıyor.

Bu düzeninin sahipleri, onyıllardan beri kendi sömürgeci-yayılmacı emelleri uğruna Kürt halkına kan kusturanlar, '77 1 Mayıs'ında 37 işçinin, '89 1 Mayıs'ında 1 işçinin, '96 1 Mayıs'ında 4 işçinin kanını dökenlerdir. Daha fazla kâr için hiçbir güvenlik önlemi olmadığı için fabrikaları işçilerin can verdiği birer mezbahaya çevirenlerdir.

Kendi sefil çıkarları ve sınıfsal çıkarları uğruna milyonlarca işçiye ve emekçiye açlık ve sefalet anlamına gelen özelleştirmeyi, tensikatları, eşel-mobili, kalite kontrol çemberlerini ve esnek üretimi reva görenlerdir.

En sıradan ekonomik, sosyal ve siyasal hak arayışlarınıza panzer, cop, bomba ve robocoplarla saldıranlardır.

Yani sermaye sınıfı ve onun devletidir. Yani sömürü, zulüm ve kâr dünyasını temsil edenlerdir.

Sizlerin de bir parçası olduğunuz işçi sınıfı ise, sınıfsal konumu ve çıkarları gereği, kardeşliği, özgürlüğü, eşitliği ve insanca yaşamı, yani sosyalizmi temsil ediyor.

Bugün Makina Kalıp'ta da karşı karşıya olan, bu iki dünya ve onun temsilcileridir.

- Esnek üretim sadece şu veya bu sermaye patronunun saldırısı değil, emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfına yönelik olarak tüm dünya çapında başlattığı sınıfsal bir saldırdır.

- Esnek üretim, azami düzeyde yoğunlaşmış emek-gücü sömürsüdür;

- Kazanılmış ekonomik ve sosyal hakların gaspıdır;

- İşçi sınıfının örgütsüzleştirilmesidir;

Türkiye'de esnek üretim saldırısının bugünkü güncel hedefi siz Makina Kalıp işçileri olsanız da, bu saldırı tüm işçi sınıfıdır. Sizin yaklaşık 4 aydan beri sürdürdüğünüz direnişi birçok direnişten farklı ve anlamlı kılan budur. Eğer siz bu saldırıya karşı üretimden gelen gücünüzü kullanarak direnişe geçmemiş olsaydınız, bugün birçok işyerinde esnek üretim çok daha kolay devreye sokulacaktı. Ama sizin direnişiniz bu saldırıya set çekmiş durumda.

Direnişinizin bu tarihsel anlamı ve sınıfsal yönü diğer işçi kardeşleriniz tarafından yeterince bilince çıkarılmamış, bu nedenle gerekli desteği alamamış olabilirsiniz. Ama bu direnişinizin tarihsel anlam ve önemini azaltmıyor. Bugün sınıflar mücadelesi bu saldırıyı püskürtmek ve işçi sınıfımızın tarihinde yeni bir onurlu sayfa açma görevini siz Makina Kalıp işçilerinin omuzlarına yüklemiş durumda. İşçi sınıfımızın adına bugün mücadele bayrağını siz Makina Kalıp işçileri taşıyorsunuz.

Unutmamalısınız ki, büyük sorumluluklar büyük bedeller ödemeyi de zorunlu kılıyor. Bu bedel de sizlerin omuzlarındadır.

Kardeşler, kendi direniş sürecinizde de açıkça gördünüz ki, biz işçi sınıfı, toplumsal yaşamda belirleyici bir yere sahip olmamıza rağmen, bir avuç sömürücü sermayedar karşısında güçsüzüz. Neden? Çünkü örgütsüzüz. Örgütsüzlük savaşta dağınıklık, savaşta dağınıklık ise yenilgi demektir.

Sermaye sınıfı ordusuyla, polisyle, MİT'iyile, ajanıyla, grev kırıcısıyla ve yasalarıyla karşımıza bir savaş makinesi olarak çıkıyor.

İşçi sınıfı da, ancak, toplumsal yaşamda tuttuğu belirleyici öneme uygun olarak, sıkı disiplinli ve savaşın kurallarına uygun konumlanmış örgütlülüğü etrafında kenetlendiği koşullarda, bugün zulmün ve sömürünün temsilcisi olan sermaye sınıfının karşısına çıkabilecek, onu tarihin çöplüğüne gömebilecektir. Başta kendi tarihsel çıkarları olmak üzere diğer emekçi kesimlerin özlem ve çıkarlarını güvenceye alabilecektir.

Makina Kalıp işçileri, bu bilinçle sürdürdükleri onurlu direnişin coşkusuyla, kavga günü olan 1 Mayıs'ta doğmakta olan komünist işçi partisinin bayrağı altında savaşmalıdırlar.

Onurlu direnişin ruhuyla 1 Mayıs alanını zaptetmelidirler.

Yaşasın Makina Kalıp işçilerinin onurlu direnişi!

Direnişin ruhuyla 1 Mayıs'a!

Komünist işçi partisinin bayrağı altına!

Tüm cezaevlerindeki EKİM'ci tutsaklar adına Habip GÜL (Ankara Merkez Kapalı Cezaevi)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
(Kızıl Bayrak, sayı:52, 25 Nisan '98)

“İnsanlar kendi inançlarıyla insandır, gelecek umutları uğruna mücadeleleriyle insandır”

Sevgili dost;

Sizinle tanışmıyoruz, ancak M sizden bahsetmişti. Bunun üzerine ben de siz genç dostumuzla yazışmaya karar verdim. Zindanlardan başka bir ülkede yaşayan sizin gibi dostlarla yazışmak, bir şeyler tartışmak ve paylaşmak, çok güzel bir duygu. Öğrenci mi, memur mu, yoksa işçi misin, şu an henüz bilmiyorum. Ancak bildiğim tek şey, eğer bir insan emek gücünü satarak yaşamını idame eden bir sınıfın üyesi ise, hangi coğrafyada olursa olsun, aynı kaderi paylaşıyoruz demektir. Geleceğimiz de aynıdır. Ya insanca yaşamak için zulme ve sömürüye karşı savaşacağız, ya da köle olmayı kader sayacağız.

Ben bir işçiyim. Yıllar önce İzmir'de bir demir-çelik fabrikasında işçi olarak çalışırken ilk kez yakalandım (1991 Nisan'ında). '91'den beri üç kez çıkıp dördüncü kez yeniden yakalandım. Bu süre zarfında toplam 2 yıl dışarda kaldım. Gerisini hep içerde geçirdim. İlk yakalandığımda, oğlum (üç kızım, bir oğlum var) üç aylıktı. Şimdi 8 yaşında ve ben kendisiyle ancak bu cezaevinde ve 1997'de tanışabildim. Öncesinde çocuklarımla görüşebilme şansım yoktu. Zira önceki iki tutuklanmamda sahte kimlikle yatıyordum, dolayısıyla yakınlarımların benden haberleri bile yoktu.

Sevgili dost, sana bu kısa bilgileri vermemin nedeni şudur; eğer insanca yaşamak istiyorsak herşeyden önce mevcut düzeni yıkmak için mücadele etmek zorundayız. Bunun da bedeli ağırdır. Binyıllardır sömürücü sınıflar kendi düzenlerini kurmuşlar, çarkını bizim emek gücümüzü sömürerek döndürüyorlar. Şimdi biz kalkmışız onların bu dönen çarkını durdurmak/parçalamak istiyoruz. Bu düzenin sahiplerinin buna müsaade etmeyecekleri açıktır. Kimimizi fabrikada, kimimizi sokakta, kimimizi işkencede, kimimizi okulda ya da zindanda yok etmeye, sindirmeye çalışacaklardır.

Onların bu saldırganlığı korkularındandır. Bizim fedakarlığımız ve üretimiz ise haklılığımızdandır. Eğer gelecek güzel yarınlar, yani sosyalizme inanıyorsak, bunun için bedel ödemeyi de göze almak zorundayız. İnsanlar kendi inançlarıyla insandır, gelecek umutları uğruna mücadeleleriyle insandır. Bunların olmadığı yerde/kişiden insan olarak bahsetmek mümkün değil.

Sevgili dostum, ben yarınları kazanacağımıza inanıyorum. Onun için de bedeli seve seve ödüyorum ve daha da ödemeye devam edeceğim. Ama her koşulda sınıf düşmanlarıma bedel ödettirme görevimi de sınıf çıkarlarımla zorunlu bir gereği sayıyorum. Şu an toplam 25-30 yıla yakın cezam var. Ama ben yarın çıkacakmışım gibi dışarıya hazırlanıyorum. Çünkü yüreğim devrin ve sosyalizm için çarpıyor. Böyle çarptığı sürece de zindan duvarlarına sığmayacak. O her zaman özgürlüğümü kazanmanın coşkusıyla doludur.

Sevgili dost, bu tanışma mektubumu kısa tutuyorum. Eğer sen de istiyorsan daha değişik konuları tartışabiliriz. Dostluğumuzun ilk köprüsü olması dileğiyle satırlarıma son veriyorum.

Dostça kucaklarım.

Habip Gül
10 Mayıs 1998
Ulucanlar/ANKARA

1 Mayıs afişleri üzerine;

Günler 1 Mayıs'a doğru akıyorken, sınıfın düzene tepkisi de yavaş yavaş yükseliyor. Biz partili komünistler de, sınıfa ulaşmanın pratik araçlarını her zaman olduğu gibi kullanmaya başladık.

Sermayenin IMF patentli saldırılarından bir tanesi olan özelleştirmeye karşı sınıfın alacağı tutum, biz sınıf devrimcileri için bir veridir. Geçtiğimiz hafta İzmit'te yapılan mitinge geniş bir işçi kitlesi katılmış olması, sınıf cephesinden olumludur. Bilindiği gibi sermaye işçilerin birliğinden korkuyor. Bu korkularının en açık ifadesi ise işçi sınıfının ve emekçilerinin dostu devrimcilere saldırmasıdır. Korkmamakta haklılar. Bir gün üretenler yönetecek bu coğrafyayı.

9 Nisan'da özelleştirmeye karşı bir miting düzenlenecek olması ise çalışmalarımızın ivmesini daha da artırdı. Bir yandan 1 Mayıs çalışması ve buna ek olarak özelleştirmeye karşı yapılacak eylemliliği tüm kitlelere duyurmak. Mitingin yapılacağı güzergahlardan başladık. Zira burda binlerce işçi ve emekçinin dikkatine sunulmuş olacaktı. 1 Mayıs faaliyetimizi "İşçi sınıfının altında birleşeceği, uğrunda öleceği, sınıfın devrimci programı" ile birleşecek bir çalışma yapmak daha uygun düşeceği için hazırlıklarımızı buna göre yaptık. Komünist partisinin faaliyetini en yaygın-etkin bir biçimde yapabilmenin sorumluluğu/bilinciyle başladık çalışmalarımıza.

Hedef, Abide-i Hürriyet (Cinayet)Caddesi, kitlenin alana geleceği otobüs yolları ve Halıcıoğlu idi. İlk önce Okmeydanı içerisinde su aldığımız caminin yanındaki trafoyu vuruyoruz. Ardından Abide-i Hürriyet Caddesi'ne geçiyoruz. Piyale Paşa'da bir noktaya vuruyoruz. Bir sonraki köprü altını da vuruyoruz. Perpa'nın arkasındaki köprü altına da (aynı zamanda burası toplanma alanıdır) vuruyoruz. Hemen bir üst köprü altına vuruyoruz. Bu köprü altında Ulucanlar davasına çağrı ve Newroz afişlerimizin de durması bizim için bir coşku kaynağı oluyor. Sonra bir sonraki köprü altına da vurarak, Abide-i Hürriyet Caddesi'nden çıkıyoruz. Buradaki afişlerimiz reformistlerin saldırısına uğradı.

Reformistlerin genel tutumlarından bir tanesi olan ve son tahlilde karşı-devrime hizmet eden devrimcilerin afişlerini kapatmayı reformistler kendilerine görev edinmişler. Devrimciler bir afiş yapıştırmak için can bedeli yaşarken, reformistler ellerinde izin belgeleri ile ellerini kollarını sallayarak afiş yapmaktadır. Reformistlerin bu tutumları hiçbir şekilde açıklanamaz. Reformistlerin bu tutumu karşısında ise biz tekrar kapatılan afişlerin yanına afişlerimizi yapıştırıyoruz. Okmeydanı SSK Hastanesi civarındaki bir köprüye daha afişlerimizi vuruyoruz. Burada afişleri vurmaya başladığımızda bir sivil ekip arabası siren çalarak geçiyor. Bunlar da at gözlüğü takmış olacak ki bizi farketmiyorlar. Buradan sonra Perpa'nın karşısındaki(az ilerisi) üst geçide vuruyoruz. Buradan mitinge gelecek otobüsler geçiyor. Buradan sonra Halıcıoğlu'na geçiyoruz. Burada da üç noktaya daha vurarak çekiliyoruz.

Bir gün sonra tekrar afişe çıkıyoruz. Bu sefer hedef Vatan Caddesi başı ve Topkapı - Avcılar E-5 kara yolu. Vatan Caddesi'nin başından başlıyoruz. Parti programının propagandasını yapan afişimizi vuruyoruz. Hemen karşısına "İşçi sınıfı savaştacak, Sosyalizm kazanacak" kocaman afişlerimizi yapıyoruz. Bu arada beş-altı kere polis bizi fark

ediyor ama hızlı olduklarından duramıyorlar. Topkapı ablukaya alınıyor. Akıllarınca bizi yıldıracaklar. Topkapı alt geçidini vurduğumuzda polis geliyor, fakat orayı afişlememize engel olamıyor. Buradan Topkapı girişine vuruyoruz. Topkapı minibüs duraklarına da vuruyoruz. Cevizlibağ'da ufak bir anlaşmazlık sonucu yoldaşlarla birbirimizi kaybediyoruz ama yaklaşık bir saat sonra devam ediyoruz. Cevizlibağ'ı vurmaya başladığımızda sivil polisler benzinliğe giriyorlar ama onlara fark ettirmeden devam ediyoruz. Tam bitirmek üzere iken başka bir polis arabası geliyor. Bizi fark ediyor. Üzerimize saldırmaya başlıyor. Hemen hızla koşmaya başlıyoruz. Araba ile peşimizden gelip yetişiyorlar. Genç bir yoldaşımız bu saldırı sonucu göz altına alındı. Bu saldırılar sınıf kinimizi biletti. Öfkemizi artırdı. Biz afişlerimizle duvarları canlandırırken, 1 Mayıs'a çağrıyı içeren bildirilerimizi işçi-emekçilere, semtlere ulaştırıyoruz.

Yaklaşık birkaç gün sonra tekrar afişe çıktık. Hedef daha önce yarım bıraktığımız Avcılar-Topkapı arası E-5 karayolu idi.

Önce Küçükçekmece'de iki noktayı vuruyoruz. Cennet durağını tam bitirmek üzere iken bir sivil polis arabası geliyor. Koşmaya başlıyoruz. Düşman bu sefer kurşunlarıyla çıktı karşımıza. Bir yoldaşımız kurşunlanarak gözaltına alındı. Küçükçekmece TMS'ye götürdüler. Düşmanın bu saldırıları ne ilktir ne de son olacaktır. Bunun bilincindeyiz.

Düşman şunu bilmelidir. Biz partili komünistler şunu düşmana açıkça söylüyoruz. Ve bu meydan okumadır. İşsizliğe, yoksulluğa, sefalet, özelleştirmeye, ücretli köleliğe, hücre tipine ve toplam olarak sermayeye karşı meydan okumadır. Savaşacağız, yılmayacağız. Öleceğiz ama tükenmeyeceğiz. Çünkü bu coğrafyada komünist işçi partisi var. Ve bu parti er ya da geç sınıfla birleşecektir.

Bugün komünist işçi partisi göndere kıvılcık bir bayrak çekmiş ve dost düşmana ilan etmiştir. Ve sınıfımıza giderken altında savaşacağımız ve uğrunda öleceğimiz devrimci programımız. Bu program, proletaryanın kurtuluşuna ışık tutacaktır. Tarih tanıklıktır komünistler asla yılmadı, yılmayacak. **Habip ve Ümit yoldaşlarımız can bedelleri ile düşmana**

cevap verdiler. Kırıldılar ama asla bükülmediler. Onlarca yürek var bizde kırılacak ama bükülmeyecek. Tekrar söylüyoruz, bizi asla durduramayacaksınız. Buna gücünüz yetmeyecektir. Ne gözaltılarınız, ne işkenceleriniz, ne tutuklamalarınız, kurşunlamalarınız biz komünistleri yıldıramadı, yıldıramayacak. Partimizin propagandası en etkin bir biçimde kitlelere ulaşacaktır. 1 Mayıs'ta amacımız işçi sınıfının alanlara çıkmasını sağlamaktır.

**İşçiler partiye, devrime sosyalizme!
Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!
Bir Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!**

B. Ekim

Dolacak meydanlar!

*Bu gürültülü sessizlikte
senin ayak seslerini
duyuyorum ey devrim!
En zifiri geceleri
sen aydınlatacaksın
2000 yıllarının şafağında...
Öbek öbek geliyor
senin çocukların.
Senin torunların
yarın da
yaşayacak
şafak şafak.
Sen yıkacaksın
kan emici devri
kan kusturan devri.
Sen susturacaksın gecelerin
derin çılgınlığını.
Ve biz
bu Mayıs'ın birinde
yine sana koşacağız
derinden öfkemizle
Haykırışlarla dolacak meydanlar.*

Rahime Henden
8 Nisan 2000

KIZIL GÜLDÜR AÇAN GÜLÜŞLERİNİZDE

Korkuyum ben katillerin gözlerinde
Kaybolmadım
Kaybolmadım
Gözbebeklerinde arayın beni
Kısık kalles bakışların ardındayım

Titremeyim ben katillerin ellerinde
Kaybolmadım
Kaybolmadım
Cansızlığında arayın beni
Saklı, buz parmakların kıvrımındayım

Birliğimizin açılışına tüm dostları bekliyor,
birlikte sahiplenmeye çağırıyoruz

**TUTUKLU VE HÜKÜMLÜ YAKINLARI BİRLİĞİ
(TUYAB)**

Tarih: 16 Nisan 2000 Saat: 13:00 Adres: Mahmut Şevket Paşa Mah. Ceylan Sokak
No: 5/4 Okmeydanı-İstanbul Not: Anadolu Kahvesi Durağı
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Devrimci 1 Mayıs için mücadele alanlarına hazırlanalım!

1 Mayıs, işçinin-emekçinin bayramı!

1 Mayıs, tüm dünya işçilerinin ve emekçilerinin sömürü ve baskı düzenine karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü yaklaşıyor!

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında işçiler ve diğer ezilenler sokaklara çıkacak, güçlerini birleştirecekler. Emperyalizme köleliğe ve uşaklığa, kapitalist sömürüye, faşist zorbalığa, sınıfsal, ulusal, cinsel her türlü baskı, eşitsizlik ve ayrımcılığa karşı mücadele bayrağını yükseltecekler. Sermaye düzeninin mezara gömüldüğü, insanın insana kulluğuna, sömürüye, baskıya son verildiği, halkların eşitlik, emekçilerin özgürlük içinde yaşadığı, zenginliklerin üretenler tarafından kardeşçe paylaşıldığı, emekçilerin aç, asalakların tok gezmediği bir dünyaya olan özlemlerini haykıracaklar. Devrim ve sosyalizm için mücadele kararlılıklarını gösterecekler.

İşçiler, emekçiler, gençler!

1 Mayıs için devrimci işçi-emekçi platformları etrafında birleşelim! Fabrikalarımızdan, işyerlerimizden, okullarımızdan ve mahallelerimizden en geniş katılımı örgütlemek için 1 Mayıs komiteleri kuralım! 1 Mayıs için tüm gücümüzle seferber olalım, tüm enerjimizle alanlara çıkmaya hazırlanalım!

1 Mayıs'ta fabrikalardan, semtlerden, okullardan sokaklara inelim, meydanlarda birleşelim! Sermaye iktidarının saldırılarına, faşist baskı ve teröre boyun eğmeyeceğimizi gösterelim! Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye ve faşist zorbalığa, ulusal baskı ve zulme karşı mücadele ve kurtuluşun bayrağı olan, işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşelim!

Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Faşist devlet terörüne son! Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!

İMF-TÜSİAD yıkım programlarına hayır! Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Kahrolsun faşist sermaye diktatörlüğü! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!